

IZVJEŠTAJ O ODRŽANIM KONSULTACIJAMA SA ZAINTERESIRANOM JAVNOŠĆU

TEMA Nacrt zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima

IZJAVA O SVRSI Bosna i Hercegovina je usvojila Zakon o autorskom i srodnim pravima 2010. godine („Službeni list BiH“ br. 63/10). Zakon o autorskom i srodnim pravima regulira suštinska pitanja autorskog prava (prava autora na djelima iz oblasti književnosti, znanosti i umjetnosti) i srodnih prava (prava izvođača, proizvođača fonograma, filmskih producenata, organizacija za radiodifuziju, izdavača i proizvođača baza podataka). Budući da je Bosna i Hercegovina, u okviru procesa stabilizacije i pridruživanja Europskoj uniji, kako je propisano odredbom članka 71. Sporazuma o stabilizaciji i pridruživanju, obvezna zajamčiti razinu zaštite intelektualnog vlasništva sličnu razini koja postoji u Europskoj uniji, pa tako i uskladiti propise u području autorskog i srodnih prava, ocijenjeno je da je potrebno donijeti izmjene i dopune Zakona o autorskom i srodnim pravima kojim bi se postigao potreban stupanj usklađenosti s direktivama: 2011/77/EU, 2017/1564/EU, 2019/789/EU, 2019/790/EU, kao i direktivama izmijenjenim navedenim direktivama. Potpisivanjem citiranog Sporazuma, prihvaćanje *acquis communautaire* postala je obveza za Bosnu i Hercegovinu. Uz to, jedno od područja na koje se danas obraća najveća pozornost u državama članicama Europske unije i svijeta jeste upravo područje intelektualnog vlasništva. To je jasno vidljivo u broju direktiva Europske unije, koje su bile prihvaćene nakon donošenja sada važećeg Zakona o autorskom i srodnim pravima.

OPIS TIJEKA KONSULTACIJA

Metode konsultacija	Statistika
Online konsultacije	Broj učesnika: 8
Datum početka 7.3.2024	Broj komentara: 8
Datum kraja 6.4.2024	Broj prijedloga: 64
	Broj prihvaćenih i djelimično prihvaćenih prijedloga: 21

ZAKLJUČAK:

Provedene su minimalne obveze glede konzultacija jer je primjenom kriterija iz odredaba Pravila za konzultacije u izradi pravnih propisa („Službeni glasnik BiH“, br. 5/17, 87/23) procijenjeno da se ne radi o pravnom propisu koji ima značajan utjecaj na javnost. Proces javnih konzultacija obavljen je u periodu od 7.3.2024. do 6.4.2024. godine. U tom je razdoblju Nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima bio dostupan na web platformi "eKonzultacije" uz mogućnost dostavljanja komentara i prijedloga elektroničkim putem. U gore navedenom periodu zaprimljeno je 64 prijedloga i osam komentara na tekst Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima. Djelomično je prihvaćen 21 prijedlog i zbirni odgovor Instituta na sve pristigle prijedloge i komentare sastavni je dio ovog Izvješća.

VODITELJ KONSULTACIJA

Daliborka Soldo

Sarajevo, dana 3.7.2024

Koordinator konsultacija

Mario Babić

Aneks

Prikupljeni prijedlozi i komentari na dokument iz online konsultacija

Prijedlozi i komentari na Članak 1

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 1

Prijedlozi i komentari na Članak 2

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 2

Prijedlozi i komentari na Članak 3

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 3

Prijedlozi i komentari na Članak 4

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 4

Prijedlozi i komentari na Članak 5

Prijedlozi:

1. Predlažemo da ovaj član glasi kako slijedi: Član 24. stav. (1) tačke e), f), g), h) se mijenjaju i glase: e) pravo emitiranja, f) pravo reemitiranja, g) pravo prijenosa izravnim protokom, i) pravo na sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom i čini dostupnim javnosti, j) pravo činjenja dostupnim javnosti
Obrazloženje: Izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se značajno proširuje sadržaj prava reemitiranja na način koji smatramo da nije u skladu sa Direktivom Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kablensko reemitiranje i Direktivom (EU) 2019/789

Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prijenose organizacija za radiodifuziju i reemitiranja televizijskih i radijskih programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ. Direktiva Vijeća 93/83/EEZ Direktiva Vijeća 93/83/EEZ olakšava prekogranično satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica. Odredbe ove Direktive koje se odnose na prijenose organizacija za radiodifuziju ograničene su na prijenose putem satelita i ne primjenjuju se na prateće internetske usluge. Odredbe koje se odnose na reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica ograničene su na istodobno, neizmijenjeno i cjelovito kabelsko reemitiranje ili reemitiranje putem mikrovalnih sustava, odnosno ne obuhvaća reemitiranje s pomoću drugih tehnologija. Direktivom se olakšava ostvarivanje prava kabelskog reemitiranja uvođenjem obveznog kolektivnog ostvarivanja prava na način da države osiguravaju da se pravo nositelja autorskog prava i nositelja srodnih prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja kabelskim operaterima za kabelsko reemitiranje mogu ostvarivati samo preko udruge za kolektivno ostvarivanje prava, uz izuzetak prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastito emitiranje. Uvodi se i pretpostavka da se, u slučaju kada nositelj prava nije prenio ostvarivanje svojih prava udruzi za kolektivno ostvarivanje prava, smatra da je za ostvarivanje njegovih prava ovlaštena udruga za kolektivno ostvarivanje prava koja se bavi ostvarivanjem prava iste kategorije. Također, ova Direktiva je propisala i obvezu da, u slučaju kada nije sklopljen nikakav ugovor u odnosu na davanje odobrenja za kabelsko reemitiranje radiodifuzijskog emitiranja, država mora osigurati da se svaka stranka može pozvati na pomoć jednog ili više neovisnih i nepristranih posrednika, čiji je zadatak pružanje pomoći u pregovorima, s tim da posrednici mogu davati prijedloge strankama i da se smatra da stranke prihvaćaju prijedlog ako nijedna od njih ne uloži prigovor u roku od tri mjeseca. Države trebaju osigurati putem građanskog i upravnog prava da se pregovori vode u dobroj vjeri i da se ne sprečavaju i ne ometaju bez valjanog razloga. Direktiva (EU) 2019/789 Direktiva (EU) 2019/789 obuhvaća prateće internetske usluge koje nudi organizacija za radiodifuziju, a koje su u jasnom i podređenom položaju u odnosu s emitiranjima organizacije za radiodifuziju, i koje obuhvaćaju usluge koje daju pristup televizijskim i radijskim programima isključivo linearno, istodobno s izvornim emitiranjem, usluge propuštenih sadržaja, eng. Catch-up services, te usluge koje daju pristup materijalu kojim se obogaćuju ili na drugi način proširuju televizijski i radijski programi koje emitira organizacija za radiodifuziju. Direktivom (EU) 2019/789 je obuhvaćena i usluga istovremenog, neizmijenjenog i cjelovitog reemitiranja, koje nije kabelsko reemitiranje, namijenjenog prijemu za javnost, različitim tehnologijama, a posebno je uređen prijenos programa izravnim protokom. Naime, operatori usluga reemitiranja mogu primiti programske signale od organizacija za radiodifuziju na različite načine, primjerice hvatanjem signala koje prenose organizacije za radiodifuziju ili primanjem signala izravno od njih putem tehničkog postupka izravnog protoka. Usluge takvih operatera mogu se nuditi preko satelita, na digitalnoj zemaljskoj mreži, mobilnoj mreži ili IP mreži zatvorenog kruga, te sličnim mrežama ili putem usluga pristupa Internetu (samo u slučaju ako se takve usluge reemitiranja pružaju u okruženju u kojem samo ovlašteni korisnici imaju pristup reemitiranom sadržaju, a razina zaštite sadržaja usporediva je s razinom zaštite sadržaja koji se prenosi upravljanim mrežama poput kabelske mreže ili IP mreže zatvorenog kruga, na kojima je sadržaj koji se emitira šifriran). Po uzoru na Direktivu Vijeća 93/83/EEZ, Direktiva (EU) 2019/789 uvodi obvezno kolektivno ostvarivanje isključivog prava priopćavanja javnosti djela ili drugih predmeta zaštite za usluge reemitiranja – obveza ostvarivanja prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja operateru usluge reemitiranja putem organizacije za kolektivno ostvarivanje prava. Također, zadržava se izuzetak od obveznog kolektivnog ostvarivanja prava za prava koja imaju organizacije za radiodifuziju u pogledu svojih emitiranja, uključujući prava na sadržaj programa (ali mogu sudjelovati u sustavu obveznog kolektivnog ostvarivanja prava, ako žele), kao i pretpostavka prijenosa prava na reemitiranje nositelja koji nisu prenijeli ostvarivanje prava organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava i mogućnost posredovanja. Posebno Direktiva (EU) 2019/789 regulira prijenos programa izravnim protokom, kao tehnički postupak kojim organizacija za radiodifuziju šalje svoje programske signale distributeru na način da javnosti tijekom tog prijenosa nisu dostupni signali, zbog čega se

radi samo o jednoj jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, u kojoj svojim doprinosima sudjeluju i organizacije za radiodifuziju i distributeri signala. Organizacije za radiodifuziju i distributeri signala trebali bi stoga dobiti odobrenje nositelja prava za njihov poseban doprinos jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, s tim da sudjelovanje organizacije za radiodifuziju i distributera signala u jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti ne bi trebalo dovesti do zajedničke odgovornosti organizacije za radiodifuziju i distributera signala za tu radnju priopćavanja javnosti (uvodna izjave 20 Direktive EU 2019/789). Državama članicama je odredbama Direktive (EU) 2019/789 dopušteno da predvide da distributeri signala izravnim protokom imaju koristi od mehanizma obveznog kolektivnog ostvarivanja prava za svoje prijenose na isti način i u jednakoj mjeri kao i operatori usluga reemitiranja za reemitiranja obuhvaćena Direktivom 93/83/EEZ i Direktive (EU) 2019/789. *** Dakle, Direktivom (EU) 2019/789 nije ukinuta Direktiva Vijeća 93/83/EEZ, nego je zapravo samo izmijenjena definicija kablenskog reemitiranja, zbog čega smatramo da bi pravilnim transponiranjem ovih direktiva u našem nacionalnom zakonodavstvu i dalje morali zakonskim odredbama praviti razliku između kablenskog reemitiranja iz Direktive Vijeća 93/83/EEZ i reemitiranja drugim tehnologijama koje nije kablensko reemitiranje iz Direktive (EU) 2019/789. Osim toga, Direktivom (EU) 2019/789 je jasno napravljena razlika između reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, na način da su regulirani u posebnim poglavljima, uz jasnu distinkciju da reemitiranje obavlja operator usluge reemitiranja, a prijenos izravnim protokom distributer signala, te uz različit pravni režim ovih načina priopćavanja javnosti, u smislu da kod emitiranja i reemitiranja nema jedinstvene radnje priopćavanja, dok se prijenos izravnim protokom smatra jedinstvenom radnjom priopćavanja javnosti. Zbog toga smo mišljenja da u našem zakonodavstvu ne možemo u sadržaj prava reemitiranja staviti i prijenos izravnim protokom, odnosno izravni protok u skladu sa Direktivom (EU) 2019/789 trebamo propisati u nacionalnim zakonodavstvima kao novo pravo odvojeno od reemitiranja. Navedene tvrdnje potkrepljuje i činjenica da je hrvatski zakonodavac u članku 44. i 45. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21) propisao različito pravo reemitiranja, pravo kablenskog reemitiranja i pravo prijenosa izravnim protokom. Radi dodatnog objašnjavanja sadržaja i načina ostvarivanja prava prijenosa izravnim protokom, citiramo objašnjenje prijenosa izravnim protokom iz hrvatskog Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima: „Članak 45. Zakona rezultat je implementacije članka 8. i vezane uvodne izjave (20) Direktive (EU) 2019/789. Uz to, predviđeno je obvezno kolektivno ostvarivanje prava kada se radi o pravu prijenosa izravnim protokom, što znači da se i organizacija za emitiranje i distributer signala obraćaju organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava radi odobrenja i njoj vrše plaćanje (i jedan i drugi) za jedinstvenu radnju priopćavanja javnosti izravnim protokom. Za očekivati je da će ove dvije strane (organizacija za emitiranje i distributer signala) o svojoj poslovnoj suradnji sklopiti odgovarajući ugovor kojim će biti predviđeno i rješavanje ovakvih situacija u kojima bi jedna strana trpila štetu iz razloga što druga nije pravovremeno ishodila odobrenje.“

2. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 5. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima kako slijedi: Član 5. Član 24. stav. (1) tačke e), f), g), h) se mijenjaju i dodaje se tačka i) koje glase: e) pravo emitovanja, f) pravo reemitovanja, g) pravo prenosa direktnim protokom, h) pravo na sekundarno korištenje djela koje se emituje, reemituje, prenosi direktnim protokom i čini dostupnim javnosti, i) pravo činjenja dostupnim javnosti. Obrazloženje: Predložene izmjene su u skladu sa detaljnim obrazloženje datim u komentaru na član 7. Nacrta zakona
3. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 5. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa detaljnim obrazloženjem u komentaru na član 7. Nacrta, kako slijedi: Član 5. Član 24. stav. (1) tačke e), f), g), h) se mijenjaju i dodaje se tačka i), koje glase: e) pravo emitiranja, f) pravo reemitiranja, g) pravo prijenosa izravnim protokom, h) pravo na sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom i čini dostupnim javnosti, i) pravo činjenja dostupnim javnosti.
4. Predlažemo da ovaj član glasi kako slijedi: Član 24. stav. (1) tačke e), f), g), h) se mijenjaju i glase: e) pravo emitiranja, f) pravo reemitiranja, g) pravo prijenosa izravnim protokom, i) pravo na sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom i čini dostupnim javnosti, j) pravo činjenja dostupnim javnosti. Obrazloženje: Predloženim izmjenama i dopunama ne postiže se usklađivanje sa Direktivom Vijeća 93/83/EEZ od 27.

septembra 1993. godine o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kablovsko reemitiranje i Direktivom (EU) 2019/789 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. aprila 2019. godine o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prijenose organizacija za radiodifuziju i reemitiranja televizijskih i radijskih programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ. Direktivom Vijeća 93/83/EEZ olakšava se prekogranično satelitsko emitiranje i kablovsko reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica. Odredbe ove Direktive koje se odnose na prijenose organizacija za radiodifuziju ograničene su na prijenose putem satelita i ne primjenjuju se na prateće internetske usluge. Također, odredbe koje se odnose na reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica ograničene su na istovremeno, neizmijenjeno i cjelovito kablovsko reemitiranje ili reemitiranje putem mikrovalnih sistema, odnosno ne obuhvata reemitiranje uz pomoću drugih tehnologija. Navedena Direktiva olakšava ostvarivanje prava kablovskog reemitiranja uvođenjem obaveznog kolektivnog ostvarivanja prava, pri čemu države osiguravaju da se pravo nositelja autorskog prava i nositelja srodnih prava na odobravanje ili odbijanje kablovskim operaterima za reemitiranje može ostvariti samo putem udruženja za kolektivno ostvarivanje prava. Izuzetak od ovog pravila je pravo koje organizacija za radiodifuziju ima u vezi sa vlastitim emitiranjem. Nadalje, uvodi se pretpostavka da je udruženje za kolektivno ostvarivanje prava ovlašteno za ostvarivanje prava u slučaju kada nositelj prava nije prenio svoja prava udruzi. Direktiva također propisuje obavezu država da osiguraju mogućnost posredovanja putem jednog ili više nezavisnih i nepristranih posrednika u slučaju nedostatka dogovora o odobrenju kablovskog reemitiranja radiodifuzijskog emitovanja. Posrednici imaju zadatak pružanja pomoći u pregovorima, a ako stranke ne ulože prigovor na prijedlog unutar tri mjeseca, smatra se da su ga prihvatile. Države su obvezne osigurati da pregovori vode u dobroj vjeri te da se ne sprečavaju ili ometaju bez valjanog razloga. S druge strane, Direktiva (EU) 2019/789 obuhvata dodatne internetske usluge koje pruža organizacija za radiodifuziju, a koje su usko povezane s emitiranjima organizacije za radiodifuziju. To uključuje usluge koje omogućavaju linearni pristup televizijskim i radijskim programima u stvarnom vremenu, usluge propuštenih sadržaja, kao i usluge koje proširuju televizijske i radijske programe emitovane od strane organizacije za radiodifuziju. Direktiva (EU) 2019/789 također obuhvata uslugu istovremenog, neizmijenjenog i potpunog reemitiranja, koja nije kablovsko reemitiranje, namijenjena javnom prijemu putem različitih tehnologija. To uključuje prijenos programa izravnim protokom, gdje operatori usluga reemitiranja mogu primiti programske signale od organizacija za radiodifuziju na različite načine, kao što su hvatanje signala koji prenose organizacije za radiodifuziju ili primanje signala izravno od njih putem tehničkog postupka izravnog protoka. Direktiva (EU) 2019/789 uvodi obvezno kolektivno ostvarivanje isključivog prava priopćavanja javnosti djela ili drugih predmeta zaštite za usluge reemitiranja – obveza ostvarivanja prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja operateru usluge reemitiranja putem organizacije za kolektivno ostvarivanje prava. Također, zadržava se izuzetak od obaveznog kolektivnog ostvarivanja prava za prava koja imaju organizacije za radiodifuziju u pogledu svojih emitiranja, uključujući prava na sadržaj programa, kao i pretpostavka prijenosa prava na reemitiranje nositelja koji nisu prenijeli ostvarivanje prava organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava i mogućnost posredovanja. Regulisan je i prijenos programa izravnim protokom kao tehnički postupak kojim organizacija za radiodifuziju šalje svoje programske signale distributeru na način da javnosti tokom tog prijenosa nisu dostupni signali, zbog čega se radi samo o jednoj jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, u kojoj svojim doprinosima sudjeluju i organizacije za radiodifuziju i distributeri signala. Organizacije za radiodifuziju i distributeri signala trebali bi stoga dobiti odobrenje nositelja prava za njihov poseban doprinos jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti. Važno je istaći da sudjelovanje organizacije za radiodifuziju i distributera signala u jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti ne bi trebalo dovesti do zajedničke odgovornosti organizacije za radiodifuziju i distributera signala za tu radnju priopćavanja javnosti. Državama članicama je dopušteno propisivanje da distributeri signala izravnim protokom imaju koristi od mehanizma obaveznog kolektivnog ostvarivanja prava za svoje prijenose na isti način i u jednakoj mjeri kao i operatori usluga reemitiranja za reemitiranja obuhvaćena Direktivom 93/83/EEZ i Direktive (EU) 2019/789. Dakle,

Direktivom (EU) 2019/789 nije ukinuta Direktiva Vijeća 93/83/EEZ, već je samo promijenjena definicija kablovskog reemitiranja. Stoga je potrebno praviti razliku između kablovskog reemitiranja iz Direktive Vijeća 93/83/EEZ i reemitiranja drugim tehnologijama koje nije kablovsko reemitiranje iz Direktive (EU) 2019/789. Direktivom (EU) 2019/789 je jasno napravljena razlika između reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, na način da su regulirani u posebnim poglavljima, uz jasnu distinkciju da reemitiranje obavlja operator usluge reemitiranja, a prijenos izravnim protokom distributer signala, te uz različiti pravni režim ovih načina priopćavanja javnosti, u smislu da kod emitiranja i reemitiranja nema jedinstvene radnje priopćavanja, dok se prijenos izravnim protokom smatra jedinstvenom radnjom priopćavanja javnosti. Zbog toga smo mišljenja da u našem zakonodavstvu ne možemo u sadržaj prava reemitiranja unijeti i prijenos izravnim protokom, odnosno izravni protok u skladu sa Direktivom (EU) 2019/789 trebamo propisati u nacionalnim zakonodavstvima kao novo pravo odvojeno od reemitiranja.

5. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 5. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa detaljnim obrazloženjem u komentaru na član 7. Nacrta, kako slijedi: Član 24. mijenja se i glasi: Pravo saopštavanja javnosti je isključivo pravo da se djelo učini dostupnim javnosti u nematerijalnom obliku i obuhvata naročito: a) pravo javnog izvođenja, b) pravo javnog prenošenja, c) pravo javnog prikazivanja, d) pravo javnog saopćavanja s fonograma i videograma, e) pravo emitiranja, f) pravo reemitovanja, g) pravo prijenosa direktnim protokom, h) pravo na sekundarno korištenje djela koje se emituje, reemituje, prenosi direktnim protokom i čini dostupnim javnosti, h) pravo činjenja dostupnim javnosti.

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 5

Prijedlozi se ne prihvaćaju. U prijedlogu ovog člana predlaže se preimenovanje dviju isključivih materijalnih autorskih prava, i to: pravo radiodifuznog i kablovskog emitiranja u pravo radiodifuznog emitiranja te pravo radiodifuznog i kablovskog reemitiranja u pravo reemitiranja. Prijedlog da se uvede novo pravo prijenosa izravnim protokom i preimenuje pravo sekundarnog korištenja djela koje se radiodifuzno emitira se ne prihvata. Izravan pretok je tehnički proces kojim emiter prenosi programske signale distributeru na način da signali nisu dostupni javnosti tijekom prvog prijenosa. Budući da izravan pretok ispunjava znakove reemitiranja (faza početnog prijenosa, kako proizlazi iz druge rečenice uvodne izjave 14 Direktive 2019/789/EU, svrha prijenosa javnosti) i jer Direktiva 2019/789/EU upućuje u drugom stavu člana 8. do smislene primjene odredaba o reemitiranju, izravni pretok je uključen u pravo reemitiranja. Izravan pretok znači saopćavanje javnosti, pri čemu organizacija za radiodifuziju prvotno i bez javnog pristupa prenosi svoje programske signale operatoru reemitiranja, koji ih reemitira javnosti (tj. saopćava javnosti). U ovom slučaju, izvorni prijenos radiodifuzne organizacije nije dostupan javnosti (ali je namijenjen javnom prijemu), a javnosti ga reemitira operator reemitiranja (s obzirom da on emitira signal za javnost, nalazi se u funkciji distributera signala), čime se prenosi i treći stav izmijenjenog člana 30 i drugi stav člana 8. Direktive 2019/789/EU. Detaljnije u zbirnih odgovorih uz članke 6. i 7. ovog nacrta zakona.

Prijedlozi i komentari na Članak 6

Prijedlozi:

1. Predlažemo da ovaj član glasi kako slijedi: Član 29 mijenja se i glasi: Član 29. (Emitiranje) (1) Pravo emitiranja isključivo je pravo priopćavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radijskih programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitiranja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitiranje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima rezerviranim za emitiranje televizijskih ili radijskih programskih

signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj osobnoj komunikaciji, koja je usporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, priopćavanje javnosti postoji pod uvjetom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitiranje ili uz njezin pristanak od treće ovlaštene osobe. Obrazloženje: Navedeno pod prijedlogom izmjene člana 5.

2. Član 29. mijenja se i glasi: Član 29. (Emitiranje) (1) Pravo emitiranja isključivo je pravo priopćavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radijskih programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitiranja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitiranje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima rezerviranim za emitiranje televizijskih ili radijskih programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj osobnoj komunikaciji, koja je usporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, priopćavanje javnosti postoji pod uvjetom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitiranje ili uz njezin pristanak od treće ovlaštene osobe. (5) Smatra se da se emitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za emitiranje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se emitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka postaja u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za emitiranje, koja ima svoje sjedište ili poslovne nastane u Bosni i Hercegovini, naručila emitiranje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da emitiranje obavlja organizacija za emitiranje koja je naručila emitiranje putem satelita.
3. Član 29. mijenja se i glasi: Član 29. (Emitiranje) (1) Pravo emitiranja isključivo je pravo priopćavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radijskih programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitiranja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitiranje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima rezerviranim za emitiranje televizijskih ili radijskih programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj osobnoj komunikaciji, koja je usporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, priopćavanje javnosti postoji pod uvjetom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitiranje ili uz njezin pristanak od treće ovlaštene osobe. (5) Smatra se da se emitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za emitiranje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se emitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka postaja u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za emitiranje, koja ima svoje sjedište ili poslovne nastane u Bosni i Hercegovini, naručila emitiranje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da emitiranje obavlja organizacija za emitiranje koja je naručila emitiranje putem satelita.
4. Član 29. mijenja se i glasi: Član 29. (Emitovanje) (1) Pravo emitovanja isključivo je pravo saopštavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radio programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitovanja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitovanje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekventnim područjima rezerviranim za emitovanje televizijskih ili radio programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj ličnoj komunikaciji, koja je usporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, emitovanje putem satelita postoji pod uslovom da su

sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitovanje ili uz njezin pristanak od treće ovlaštene osobe. (5) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za emitovanje programski signali unesu u neprekinuti komunikacioni lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za emitovanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska stanica u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za emitovanje, koja ima svoje sjedište ili poslovni smještaj u Bosni i Hercegovini, naručila emitovanje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacioni lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da emitovanje obavlja organizacija za emitovanje koja je naručila emitovanje putem satelita. Obrazloženje: Zbog nomotehničkih pravila, predlažemo izmjenu naziva prava radiodifuznog emitovanja iz člana 29. Zakona o autorskom i srodnim pravima, jer sadržaj ovog prava obuhvata sve oblike emitovanja žičanim i bežičnim putem, uključujući i satelit, pa je adekvatniji naziv pravo emitovanja. Takođe, iz istih razloga predlažemo modernizaciju naziva organizacija za radiodifuziju, jer radiodifuzija odavno nije jedina tehnologija kojom se ostvaruje emitovanje televizijskih i radio programskih signala, odnosno predlažemo upotrebu naziva organizacije za emitovanje, po ugledu na hrvatski Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21). Predlažemo i uvođenje primjene načela države porijekla kod satelitskog emitovanja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – članak 1. stavak 2. tačka (b), po uzoru na članak 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitovanje putem satelita.

5. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 6. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, kako slijedi: Član 6. Član 29. mijenja se i glasi: Član 29. (Emitiranje) (1) Pravo emitiranja isključivo je pravo priopćavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radijskih programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitiranja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitiranje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima rezerviranim za emitiranje televizijskih ili radijskih programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj osobnoj komunikaciji, koja je usporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, emitiranje putem satelita postoji pod uvjetom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitiranje ili uz njezin pristanak od treće ovlaštene osobe. (5) Smatra se da se emitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za emitiranje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se emitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka postaja u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za emitiranje, koja ima svoje sjedište ili poslovni nastan u Bosni i Hercegovini, naručila emitiranje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da emitiranje obavlja organizacija za emitiranje koja je naručila emitiranje putem satelita. Obrazloženje: Zbog nomotehničkih pravila, predlažemo izmjenu naziva prava radiodifuznog emitiranja iz člana 29. Zakona o autorskom i srodnim pravima, jer sadržaj ovog prava obuhvaća sve oblike emitiranja žičanim i bežičnim putem, uključujući i satelit, pa je adekvatniji naziv pravo emitiranja. Također, iz istih razloga predlažemo modernizaciju naziva organizacija za radiodifuziju, jer radiodifuzija odavno nije jedina tehnologija kojom se ostvaruje emitiranje televizijskih i radijskih programskih signala, odnosno predlažemo upotrebu naziva organizacije za emitiranje, po ugledu na hrvatski Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21). Predlažemo i uvođenje primjene načela države podrijetla kod satelitskog emitiranja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – članak 1. stavak 2. tačka (b), po uzoru na članak 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitiranje putem satelita.

6. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 6. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, kako slijedi: Član 6. Član 29. mijenja se i glasi: Član 29. (Emitovanje) (1) Pravo emitovanja isključivo je pravo saopštavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radio programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitovanja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitovanje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekventnim područjima rezervisanim za emitovanje televizijskih ili radio programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj ličnoj komunikaciji, koja je usporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, emitovanje putem satelita postoji pod uslovom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitovanje ili uz njezin pristanak od treće ovlaštene osobe. (5) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za emitovanje programski signali unesu u neprekinuti komunikacioni lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za emitovanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska stanica u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za emitovanje, koja ima svoje sjedište ili poslovni smještaj u Bosni i Hercegovini, naručila emitovanje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacioni lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da emitovanje obavlja organizacija za emitovanje koja je naručila emitovanje putem satelita. Obrazloženje: Zbog nomotehničkih pravila, predlažemo izmjenu naziva prava radiodifuznog emitovanja iz člana 29. Zakona o autorskom i srodnim pravima, jer sadržaj ovog prava obuhvata sve oblike emitovanja žičanim i bežičnim putem, uključujući i satelit, pa je adekvatniji naziv pravo emitovanja. Takođe, iz istih razloga predlažemo modernizaciju naziva organizacija za radiodifuziju, jer radiodifuzija odavno nije jedina tehnologija kojom se ostvaruje emitovanje televizijskih i radio programskih signala, odnosno predlažemo upotrebu naziva organizacije za emitovanje, po ugledu na hrvatski Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21). Predlažemo i uvođenje primjene načela države porijekla kod satelitskog emitovanja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – članak 1. stavak 2. tačka (b), po uzoru na članak 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitovanje putem satelita.
7. Predlažemo da ovaj član glasi kako slijedi: Član 29 mijenja se i glasi: Član 29. (Emitiranje) (1) Pravo emitiranja isključivo je pravo priopćavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radijskih programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitiranja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitiranje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima rezerviranim za emitiranje televizijskih ili radijskih programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj osobnoj komunikaciji, koja je usporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, priopćavanje javnosti postoji pod uvjetom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitiranje ili uz njezin pristanak od treće ovlaštene osobe. Obrazloženje: Obrazloženo pod prijedlogom izmjene člana 5.
8. Zbog nomotehničkih pravila, predlažemo izmjenu naziva prava radiodifuznog emitovanja iz člana 29. Zakona o autorskom i srodnim pravima, jer sadržaj ovog prava obuhvaća sve oblike emitovanja žičanim i bežičnim putem, uključujući i satelit, pa je adekvatniji naziv pravo emitovanja. Također, iz istih razloga predlažemo modernizaciju naziva organizacija za radiodifuziju, jer radiodifuzija odavno nije jedina tehnologija kojom se ostvaruje emitovanje televizijskih i radijskih programskih signala, odnosno predlažemo upotrebu naziva organizacije za emitovanje, po ugledu na hrvatski Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21). Predlažemo i uvođenje primjene načela države porijekla kod satelitskog emitovanja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – član

1. stav 2. tačka (b), po uzoru na član 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitovanje putem satelita.

Komentari:

1. Član 29. mijenja se i glasi: Član 29. (Emitovanje) (1) Pravo emitovanja isključivo je pravo saopštavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radijskih programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitovanja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitovanje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima rezervisanim za emitovanje televizijskih ili radijskih programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj ličnoj komunikaciji, koja je uporediva sa prijemom takvih signala za javnost. * (4) Ako su programski signali kodirani, emitovanje putem satelita postoji pod uslovom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitovanje ili uz njezin pristanak od trećeg ovlaštenog lica. (5) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za emitovanje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka stanica u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za emitovanje, koja ima svoje sjedište ili poslovno sjedište u Bosni i Hercegovini, naručila emitovanje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da emitovanje obavlja organizacija za emitovanje koja je naručila emitovanje putem satelita.

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 6

Prijedlozi se djelomično prihvaćaju. Komentari predlagača djelomično su utemeljeni. Stav (1) nacрта zakona temelji se na trenutno važećoj odredbi stava (1) člana 29. važećeg zakona, pri čemu je izostavljen izraz „u pogledu kablenskog emitiranja“, a dodan je izraz „ili bilo kojim prijenosom signala“ u cilju tehnološke neutralnosti. Izraz „ili bilo kojim prijenosom signala“ briše se. U stavu (2) nacрта zakona, riječi „nazad na Zemlju“ jezički se ispravljaju tako da glase „prema zemlji“. Sukladno članu 1, stav 2, tačka (a) Direktive 93/83/EEZ: „priopćavanje javnosti putem satelita“ znači postupak uvođenja, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za radiodifuziju, programskih signala namijenjenih prijemu za javnost, u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita prema zemlji. U stavu (4) nacрта zakona, riječi „od ovlaštenog trećeg lica“ mijenjaju se riječima „uz njezinu suglasnost“. Sukladno članu 1, stav 1 Direktive 93/83/EEZ: „satelit“ znači svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima koja su, prema pravu o telekomunikacijama, rezervirana za radiodifuzijsko emitiranje signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj osobnoj komunikaciji. Međutim, u potonjem slučaju, uvjeti pod kojima se odvija osobni prijem signala moraju biti usporedivi s onima pod kojima se odvija prvi slučaj. Sukladno članu 1, stav 2, tačka (c) Direktive 93/83/EEZ: Ako su programski signali kodirani, priopćavanje javnosti putem satelita postoji pod uvjetom da su sredstva za dekodiranje emitiranja stavljena na raspolaganje javnosti od strane organizacije za radiodifuziju ili uz njezinu suglasnost.

Prijedlozi i komentari na Članak 7

Prijedlozi:

1. Predlažemo da ovaj član glasi kako slijedi: Član 30 mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitiranje) (1) Pravo reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti na način da prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost,

istodobno u neizmijenjenom obliku i u cijelosti priopći javnosti, pod uvjetom: a) da reemitiranje provodi stranka koja nije organizacija za emitiranje, koja je provela prvo emitiranje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitiranje, neovisno o tome kako operator usluge reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja, i b) da se, ako se radi o reemitiranju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, sukladno članu 2. stav 2. točka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronička komunikacijska usluga kojom se omogućuje pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim točkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge reemitiranja pruža sigurno reemitiranje ovlaštenim korisnicima. Obrazloženje: Navedeno pod prijedlogom izmjene člana 5.

2. Član 30. mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitiranje) (1) Pravo reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti, koje nije kabelsko reemitiranje, na način da prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja, neizmijenjeno i cjelovito priopći javnosti, pod uvjetom: a) da reemitiranje provodi stranka koja nije organizacija za emitiranje, koja je provela prvo emitiranje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitiranje, neovisno o tome kako operator usluge reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja, i b) da se, ako se radi o reemitiranju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, sukladno članu 2. stav 2. točka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronička komunikacijska usluga kojom se omogućuje pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim točkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge reemitiranja pruža sigurno reemitiranje ovlaštenim korisnicima. (4) Pravo kabelskog reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti na način da se prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući i satelitom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja, neizmijenjeno i cjelovito priopći javnosti reemitiranjem putem kabelskog ili mikrovalnog sustava, neovisno o tome kako operator usluge kabelskog reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja. (5) Pravo reemitiranja i pravo kabelskog reemitiranja obuhvaćaju isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reproduciranja, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za priopćavanje javnosti tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu. (5) Smatra se da se reemitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za reemitiranje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se reemitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka postaja u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za reemitiranje, koja ima svoje sjedište ili poslovni nastan u Bosni i Hercegovini, naručila reemitiranje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da reemitiranje obavlja organizacija za reemitiranje koja je naručila reemitiranje putem satelita.

3. Član 30. mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitiranje) (1) Pravo reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti, koje nije kabelsko reemitiranje, na način da prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja, neizmijenjeno i cjelovito priopći javnosti, pod uvjetom: a) da reemitiranje provodi stranka koja nije organizacija za emitiranje, koja je provela prvo emitiranje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitiranje, neovisno o tome kako operator usluge reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja, i b) da se, ako se radi o reemitiranju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, sukladno članu 2. stav 2. točka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronička komunikacijska usluga kojom se omogućuje pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim točkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge reemitiranja pruža sigurno reemitiranje ovlaštenim korisnicima. (4) Pravo kabelskog reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti na način da se prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući i satelitom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja, neizmijenjeno i cjelovito priopći javnosti reemitiranjem putem kabelskog ili mikrovalnog sustava, neovisno o tome kako operator usluge kabelskog reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja. (5) Pravo reemitiranja i pravo kabelskog reemitiranja obuhvaćaju isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reproduciranja, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za priopćavanje javnosti tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu. (5) Smatra se da se reemitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za reemitiranje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se reemitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka postaja u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za reemitiranje, koja ima svoje sjedište ili poslovni nastan u Bosni i Hercegovini, naručila reemitiranje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da reemitiranje obavlja organizacija za reemitiranje koja je naručila reemitiranje putem satelita.
4. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, kako slijedi: Član 7. Član 30. mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitiranje) (1) Pravo reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti, koje nije kabelsko reemitiranje, na način da prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja, neizmijenjeno i cjelovito priopći javnosti, pod uvjetom: a) da reemitiranje provodi stranka koja nije organizacija za emitiranje, koja je provela prvo emitiranje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitiranje, neovisno o tome kako operator usluge reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja, i b) da se, ako se radi o reemitiranju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, sukladno članu 2. stav 2. točka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i

uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronička komunikacijska usluga kojom se omogućuje pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim točkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge reemitiranja pruža sigurno reemitiranje ovlaštenim korisnicima. (4) Pravo kabelskog reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti na način da se prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući i satelitom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja, neizmijenjeno i cjelovito priopći javnosti reemitiranjem putem kabelskog ili mikrovalnog sustava, neovisno o tome kako operator usluge kabelskog reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja. (5) Pravo reemitiranja i pravo kabelskog reemitiranja obuhvaćaju isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reproduciranja, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za priopćavanje javnosti tijekom određenog razdoblja nakon emitiranja autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu. (6) Smatra se da se reemitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za reemitiranje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (7) Smatra se da se reemitiranje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka postaja u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za reemitiranje, koja ima svoje sjedište ili poslovni nastan u Bosni i Hercegovini, naručila reemitiranje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da reemitiranje obavlja organizacija za reemitiranje koja je naručila reemitiranje putem satelita. Član 7.a Iza člana 30. dodaje se novi član 30. A koji glasi: Član 30. A (Prijenos izravnim protokom) (1) Pravo prijenosa izravnim protokom isključivo je pravo priopćavanja javnosti na način da prvo organizacija za emitiranje, šalje svoje televizijske ili radijske programske signale koji sadržavaju autorsko djelo distributeru signala koji nije ta organizacija za emitiranje, pri čemu javnosti tijekom tog prijenosa nisu dostupni programski signali, nego te programske signale javnosti prenosi distributer signala istodobno ili tijekom određenog razdoblja nakon prijenosa izravnim protokom. (2) Kada organizacija za emitiranje prenosi svoje televizijske ili radijske programske signale distributeru signala izravnim protokom, pri čemu ta organizacija za emitiranje sama ne prenosi programske signale izravno javnosti, smatra se da organizacija za emitiranje i distributer signala sudjeluju u jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, u pogledu koje moraju dobiti odobrenje od nositelja prava, s tim da sudjelovanje u jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti ne dovodi do zajedničke odgovornosti za priopćavanje javnosti autorskog djela javnosti organizacije za emitiranje i distributera signala. (3) Kad organizacija za emitiranje prenosi svoje televizijske ili radijske programske signale koji sadržavaju autorsko djelo izravno javnosti i istodobno prenosi te signale drugim organizacijama za reemitiranje, putem tehničkog postupka izravnog protoka, početni prijenosi organizacije za emitiranje se smatraju emitiranjem, dok se prijenosi koje obavljaju druge organizacije za reemitiranje smatraju zasebnom radnjom priopćavanja javnosti reemitiranjem. (4) Pravo prijenosa izravnim protokom obuhvaća isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reproduciranja, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za priopćavanje javnosti tijekom određenog razdoblja nakon slanja televizijskih i radijskih programskih signala koji sadržavaju autorsko djelo izravnim protokom. (5) Smatra se da se prijenos izravnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom distributera signala programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se prijenos izravnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka postaja u Bosni i Hercegovini, već je distributer signala, koji ima svoje sjedište ili poslovni nastan u Bosni i Hercegovini, naručio distribuciju signala putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra

se da prijenos izravnim protokom obavlja distributer signala koji je naručio distribuciju signala putem satelita. Obrazloženje: Odredbom člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se značajno proširuje sadržaj prava reemitiranja na način koji smatramo da nije u skladu sa Direktivom Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje i Direktivom (EU) 2019/789 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prijenose organizacija za radiodifuziju i reemitiranja televizijskih i radijskih programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ. Direktiva Vijeća 93/83/EEZ olakšava prekogranično satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica. Odredbe ove Direktive koje se odnose na prijenose organizacija za radiodifuziju ograničene su na prijenose putem satelita i ne primjenjuju se na prateće internetske usluge. Odredbe koje se odnose na reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica ograničene su na istodobno, neizmijenjeno i cjelovito kabelsko reemitiranje ili reemitiranje putem mikrovalnih sustava, odnosno ne obuhvaća reemitiranje s pomoću drugih tehnologija. Direktivom se olakšava ostvarivanje prava kablenskog reemitiranja uvođenjem obveznog kolektivnog ostvarivanja prava na način da države osiguravaju da se pravo nositelja autorskog prava i nositelja srodnih prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja kablenskim operaterima za kabelsko reemitiranje mogu ostvarivati samo preko udruge za kolektivno ostvarivanje prava, uz izuzetak prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastito emitiranje. Uvodi se i pretpostavka da se, u slučaju kada nositelj prava nije prenio ostvarivanje svojih prava udruzi za kolektivno ostvarivanje prava, smatra da je za ostvarivanje njegovih prava ovlaštena udruga za kolektivno ostvarivanje prava koja se bavi ostvarivanjem prava iste kategorije. Također, ova Direktiva je propisala i obvezu da, u slučaju kada nije sklopljen nikakav ugovor u odnosu na davanje odobrenja za kabelsko reemitiranje radiodifuzijskog emitiranja, država mora osigurati da se svaka stranka može pozvati na pomoć jednog ili više neovisnih i nepristranih posrednika, čiji je zadatak pružanje pomoći u pregovorima, s tim da posrednici mogu davati prijedloge strankama i da se smatra da stranke prihvaćaju prijedlog ako nijedna od njih ne uloži prigovor u roku od tri mjeseca. Države trebaju osigurati putem građanskog i upravnog prava da se pregovori vode u dobroj vjeri i da se ne sprečavaju i ne ometaju bez valjanog razloga. Direktiva (EU) 2019/789 obuhvaća prateće internetske usluge koje nudi organizacija za radiodifuziju, a koje su u jasnom i podređenom položaju u odnosu s emitiranjima organizacije za radiodifuziju, i koje obuhvaćaju usluge koje daju pristup televizijskim i radijskim programima isključivo linearno, istodobno s izvornim emitiranjem, usluge propuštenih sadržaja, eng. Catch-up services, te usluge koje daju pristup materijalu kojim se obogaćuju ili na drugi način proširuju televizijski i radijski programi koje emitira organizacija za radiodifuziju. Direktivom (EU) 2019/789 je obuhvaćena i usluga istovremenog, neizmijenjenog i cjelovitog reemitiranja, koje nije kabelsko reemitiranje, namijenjenog prijemu za javnost, različitim tehnologijama, a posebno je uređen prijenos programa izravnim protokom. Naime, operatori usluga reemitiranja mogu primiti programske signale od organizacija za radiodifuziju na različite načine, primjerice hvatanjem signala koje prenose organizacije za radiodifuziju ili primanjem signala izravno od njih putem tehničkog postupka izravnog protoka. Usluge takvih operatera mogu se nuditi preko satelita, na digitalnoj zemaljskoj mreži, mobilnoj mreži ili IP mreži zatvorenog kruga, te sličnim mrežama ili putem usluga pristupa Internetu (samo u slučaju ako se takve usluge reemitiranja pružaju u okruženju u kojem samo ovlašteni korisnici imaju pristup reemitiranom sadržaju, a razina zaštite sadržaja usporediva je s razinom zaštite sadržaja koji se prenosi upravljanim mrežama poput kablenske mreže ili IP mreže zatvorenog kruga, na kojima je sadržaj koji se emitira šifriran). Po uzoru na Direktivu Vijeća 93/83/EEZ, Direktiva (EU) 2019/789 uvodi obvezno kolektivno ostvarivanje isključivog prava priopćavanja javnosti djela ili drugih predmeta zaštite za usluge reemitiranja – obveza ostvarivanja prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja operateru usluge reemitiranja putem organizacije za kolektivno ostvarivanje prava. Također, zadržava se izuzetak od obveznog kolektivnog ostvarivanja prava za prava koja imaju organizacije za radiodifuziju u pogledu svojih emitiranja, uključujući prava na sadržaj programa (ali mogu sudjelovati u

sustavu obveznog kolektivnog ostvarivanja prava, ako žele), kao i pretpostavka prijenosa prava na reemitiranje nositelja koji nisu prenijeli ostvarivanje prava organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava i mogućnost posredovanja. Posebno Direktiva (EU) 2019/789 regulira prijenos programa izravnim protokom, kao tehnički postupak kojim organizacija za radiodifuziju šalje svoje programske signale distributeru na način da javnosti tijekom tog prijenosa nisu dostupni signali, zbog čega se radi samo o jednoj jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, u kojoj svojim doprinosima sudjeluju i organizacije za radiodifuziju i distributeri signala. Organizacije za radiodifuziju i distributeri signala trebali bi stoga dobiti odobrenje nositelja prava za njihov poseban doprinos jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, s tim da sudjelovanje organizacije za radiodifuziju i distributera signala u jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti ne bi trebalo dovesti do zajedničke odgovornosti organizacije za radiodifuziju i distributera signala za tu radnju priopćavanja javnosti (uvodna izjava 20 Direktive EU 2019/789). Državama članicama je odredbama Direktive (EU) 2019/789 dopušteno da predvide da distributeri signala izravnim protokom imaju koristi od mehanizma obveznog kolektivnog ostvarivanja prava za svoje prijenose na isti način i u jednakoj mjeri kao i operatori usluga reemitiranja za reemitiranja obuhvaćena Direktivom 93/83/EEZ i Direktive (EU) 2019/789. Dakle, Direktivom (EU) 2019/789 nije ukinuta Direktiva Vijeća 93/83/EEZ, nego je zapravo samo izmijenjena definicija kabelskog reemitiranja, zbog čega smatramo da bi pravilnim transponiranjem ovih direktiva u našem nacionalnom zakonodavstvu i dalje morali zakonskim odredbama praviti razliku između kabelskog reemitiranja iz Direktive Vijeća 93/83/EEZ i reemitiranja drugim tehnologijama koje nije kabelsko reemitiranje iz Direktive (EU) 2019/789. Osim toga, Direktivom (EU) 2019/789 je jasno napravljena razlika između reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, na način da su regulirani u posebnim poglavljima, uz jasnu distinkciju da reemitiranje obavlja operator usluge reemitiranja, a prijenos izravnim protokom distributer signala, te uz različit pravni režim ovih načina priopćavanja javnosti, u smislu da kod emitiranja i reemitiranja nema jedinstvene radnje priopćavanja, dok se prijenos izravnim protokom smatra jedinstvenom radnjom priopćavanja javnosti. Zbog toga smo mišljenja da u našem zakonodavstvu ne možemo u sadržaj prava reemitiranja staviti i prijenos izravnim protokom, odnosno izravni protok u skladu sa Direktivom (EU) 2019/789 trebamo propisati u nacionalnim zakonodavstvima kao novo pravo odvojeno od reemitiranja. Navedene tvrdnje potkrepljuje i činjenica da je hrvatski zakonodavac u članku 44. i 45. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21) propisao različito pravo reemitiranja, pravo kabelskog reemitiranja i pravo prijenosa izravnim protokom. Radi dodatnog objašnjavanja sadržaja i načina ostvarivanja prava prijenosa izravnim protokom, citiramo objašnjenje prijenosa izravnim protokom iz hrvatskog Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima: „Članak 45. Zakona rezultat je implementacije članka 8. i vezane uvodne izjave (20) Direktive (EU) 2019/789. Uz to, predviđeno je obvezno kolektivno ostvarivanje prava kada se radi o pravu prijenosa izravnim protokom, što znači da se i organizacija za emitiranje i distributer signala obraćaju organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava radi odobrenja i njoj vrše plaćanje (i jedan i drugi) za jedinstvenu radnju priopćavanja javnosti izravnim protokom. Za očekivati je da će ove dvije strane (organizacija za emitiranje i distributer signala) o svojoj poslovnoj suradnji sklopiti odgovarajući ugovor kojim će biti predviđeno i rješavanje ovakvih situacija u kojima bi jedna strana trpila štetu iz razloga što druga nije pravovremeno ishodila odobrenje.“ U skladu sa iznad navedenim, predložili smo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, koja je izrađena u skladu sa odnosnim Direktivama, te uz dodatne dopune koje ćemo obrazložiti u nastavku. Dakle, dodatno u odnosu na odredbe iznad navedenih direktiva predlažemo dopunu sadržaja prava reemitiranja, prava kabelskog reemitiranja i prava prijenosa izravnim protokom na način da uključuju i radnje reproduciranja u elektroničkom obliku potrebne isključivo zbog tehničkog procesa priopćavanja javnosti u digitalnom obliku i radnje činjenja dostupnim javnosti u okviru reemitiranja, kabelskog reemitiranja i izravnog protoka. Priopćavanje javnosti reemitiranjem i izravnim protokom naprednim digitalnim tehnologijama, linearnim ili nelinearnim prijenosom, je kompleksan tehnički proces za koji su neophodne radnje privremenog reproduciranja autorskih djela i predmeta srodnih prava, bez čega je danas postalo tehnički nemoguće vršiti reemitiranje bez reproduciranja i činjenja dostupnim javnosti. Svi argumenti

da je u slučaju istodobnog (linearnog) reemitiranja, nemoguće autorska i srodna prava pribavljati na individualan način, a zbog velikog broja televizijskih i radijskih programa na kojima se 24 sata na dan emitira sadržaj, se odnose jednako i na nelinearno reemitiranje, za koje je u sadržaj prava neophodno predvidjeti i radnje činjenja dostupnim javnosti. Komentarom uz član 6. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima smo predložili uvođenje primjene načela države podrijetla kod satelitskog emitiranja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – članak 1. stavak 2. točka (b), po uzoru na članak 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitiranje putem satelita, pa u skladu s tim dodatno predlažemo proširenje tog načela i na reemitiranje putem satelita i satelitski prijenos izravnim protokom.

5. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima kako slijedi: Član 7. Član 30. mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitovanje) (1) Pravo reemitovanja isključivo je pravo saopštavanja javnosti, koje nije kablovsko reemitovanje, na način da prvo emitovanje, koje se provodi žicom ili vazduhom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radio programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istovremeno ili tokom određenog razdoblja nakon emitovanja, neizmijenjeno i cjelovito saopšti javnosti, pod uslovom: a) da reemitovanje provodi stranka koja nije organizacija za emitovanje, koja je provela prvo emitovanje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitovanje, nezavisno o tome kako operator usluge reemitovanja prima programske signale od organizacije za emitovanje, u svrhu reemitovanja, i b) da se, ako se radi o reemitovanju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, u skladu sa članom 2. stav 2. tačka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Evropskog parlamenta i Vijeća od 25. novembra 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektronskim komunikacionim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim mobilnim komunikacionim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronska komunikaciona usluga kojom se omogućava pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim tačkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge reemitovanja pruža sigurno reemitovanje ovlaštenim korisnicima. (4) Pravo kablovskog reemitovanja isključivo je pravo saopštavanja javnosti na način da se prvo emitovanje, koje se provodi žicom ili vazduhom, uključujući i satelitom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radio programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istovremeno ili tokom određenog razdoblja nakon emitovanja, neizmijenjeno i cjelovito saopšti javnosti reemitovanjem putem kablovskog ili mikrotalasnog sistema, nezavisno o tome kako operator usluge kablovskog reemitovanja prima programske signale od organizacije za emitovanje, u svrhu reemitovanja. (5) Pravo reemitovanja i pravo kablovskog reemitovanja obuhvataju isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reprodukovanja, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za saopštavanje javnosti tokom određenog razdoblja nakon emitovanja autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radio programskom signalu. (6) Smatra se da se reemitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za reemitovanje programski signali unesu u neprekinuti komunikacioni lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (7) Smatra se da se reemitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za emitovanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska stanica u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za reemitovanje, koja ima svoje sjedište ili poslovni smještaj u Bosni i Hercegovini, naručila reemitovanje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacioni lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da reemitovanje obavlja organizacija za reemitovanje koja je naručila reemitovanje putem satelita. Član 7. a Iza člana 30. dodaje se novi član 30. A koji glasi: Član 30. A (Prenos direktnim protokom) (1) Pravo prenosa direktnim protokom isključivo je pravo saopštavanja javnosti na način da prvo organizacija za emitovanje, šalje svoje televizijske ili radio programske signale koji sadržavaju autorsko djelo distributeru signala koji nije ta organizacija za emitovanje, pri čemu javnosti tokom tog

prenosa nisu dostupni programski signali, nego te programske signale javnosti prenosi distributer signala istovremeno ili tokom određenog razdoblja nakon prenosa direktnim protokom. (2) Kada organizacija za emitovanje prenosi svoje televizijske ili radio programske signale distributeru signala direktnim protokom, pri čemu ta organizacija za emitovanje sama ne prenosi programske signale direktno javnosti, smatra se da organizacija za emitovanje i distributer signala učestvuju u jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti, u pogledu koje moraju dobiti odobrenje od nosioca prava, s tim da učestovanje u jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti ne dovodi do zajedničke odgovornosti za saopštavanje javnosti autorskog djela organizacije za emitovanje i distributera signala. (3) Kad organizacija za emitovanje prenosi svoje televizijske ili radio programske signale koji sadržavaju autorsko djelo direktno javnosti i istovremeno prenosi te signale drugim organizacijama za reemitovanje, putem tehničkog postupka direktnog protoka, početni prenosi organizacije za emitovanje se smatraju emitovanjem, dok se prenosi koje obavljaju druge organizacije za reemitovanje smatraju zasebnom radnjom saopštavanja javnosti reemitovanjem. (4) Pravo prenosa direktnim protokom obuhvata isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reprodukcije, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za saopštavanje javnosti tokom određenog razdoblja nakon slanja televizijskih i radio programskih signala koji sadržavaju autorsko djelo direktnim protokom. (5) Smatra se da se prenos direktnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom distributera signala programski signali unesu u neprekinuti komunikacioni lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se prenos direktnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za emitovanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska stanica u Bosni i Hercegovini, već je distributer signala, koji ima svoje sjedište ili poslovni smještaj u Bosni i Hercegovini, naručio distribuciju signala putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacioni lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da prenos direktnim protokom obavlja distributer signala koji je naručio distribuciju signala putem satelita.

Obrazloženje: Odredbom člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se značajno proširuje sadržaj prava reemitovanja na način koji smatramo da nije u skladu sa Direktivom Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitovanje i kablovsko reemitovanje i Direktivom (EU) 2019/789 Evropskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prenose organizacija za radiodifuziju i reemitovanja televizijskih i radio programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ. Direktiva Vijeća 93/83/EEZ olakšava prekogranično satelitsko emitovanje i kablovsko reemitovanje televizijskih i radio programa iz drugih država članica. Odredbe ove Direktive koje se odnose na prenose organizacija za radiodifuziju ograničene su na prenose putem satelita i ne primjenjuju se na prateće internetske usluge. Odredbe koje se odnose na reemitovanje televizijskih i radio programa iz drugih država članica ograničene su na istovremeno, neizmijenjeno i cjelovito kablovsko reemitovanje ili reemitovanje putem mikrotalasnih sistema, odnosno ne obuhvata reemitovanje pomoću drugih tehnologija. Direktivom se olakšava ostvarivanje prava kablovskog reemitovanja uvođenjem obaveznog kolektivnog ostvarivanja prava na način da države osiguravaju da se pravo nosioca autorskog prava i nosioca srodnih prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja kablovskim operaterima za kablovsko reemitovanje mogu ostvarivati samo preko udruženja za kolektivno ostvarivanje prava, uz izuzetak prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastito emitovanje. Uvodi se i pretpostavka da se, u slučaju kada nosilac prava nije prenio ostvarivanje svojih prava udruženju za kolektivno ostvarivanje prava, smatra da je za ostvarivanje njegovih prava ovlašteno udruženje za kolektivno ostvarivanje prava koja se bavi ostvarivanjem prava iste kategorije. Takođe, ova Direktiva je propisala i obavezu da, u slučaju kada nije sklopljen nikakav ugovor u odnosu na davanje odobrenja za kablovsko reemitovanje radiodifuznog emitovanja, država mora osigurati da se svaka stranka može pozvati na pomoć jednog ili više nezavisnih i nepristranih posrednika, čiji je zadatak pružanje pomoći u pregovorima, s tim da posrednici mogu davati prijedloge strankama i da se smatra da stranke prihvataju prijedlog ako nijedna od njih ne

uloži prigovor u roku od tri mjeseca. Države trebaju osigurati putem građanskog i upravnog prava da se pregovori vode u dobroj vjeri i da se ne sprečavaju i ne ometaju bez valjanog razloga. Direktiva (EU) 2019/789 obuhvata prateće internetske usluge koje nudi organizacija za radiodifuziju, a koje su u jasnom i podređenom položaju u odnosu s emitovanjem organizacije za radiodifuziju, i koje obuhvataju usluge koje daju pristup televizijskim i radio programima isključivo linearno, istovremeno s izvornim emitovanjem, usluge propuštenih sadržaja, eng. Catch-up services, te usluge koje daju pristup materijalu kojim se obogaćuju ili na drugi način proširuju televizijski i radio programi koje emituje organizacija za radiodifuziju. Direktivom (EU) 2019/789 je obuhvaćena i usluga istovremenog, neizmijenjenog i cjelovitog reemitovanja, koje nije kablovsko reemitovanje, namijenjenog prijemu za javnost, različitim tehnologijama, a posebno je uređen prenos programa direktnim protokom. Naime, operatori usluga reemitovanja mogu primiti programske signale od organizacija za radiodifuziju na različite načine, primjerice hvatanjem signala koje prenose organizacije za radiodifuziju ili primanjem signala direktno od njih putem tehničkog postupka direktnog protoka. Usluge takvih operatera mogu se nuditi preko satelita, na digitalnoj zemaljskoj mreži, mobilnoj mreži ili IP mreži zatvorenog kruga, te sličnim mrežama ili putem usluga pristupa Internetu (samo u slučaju ako se takve usluge reemitovanja pružaju u okruženju u kojem samo ovlašteni korisnici imaju pristup reemitovanom sadržaju, a nivo zaštite sadržaja usporediv je s nivoom zaštite sadržaja koji se prenosi upravljanim mrežama poput kablovske mreže ili IP mreže zatvorenog kruga, na kojima je sadržaj koji se emituje šifriran). Po uzoru na Direktivu Vijeća 93/83/EEZ, Direktiva (EU) 2019/789 uvodi obavezno kolektivno ostvarivanje isključivog prava saopštavanja javnosti djela ili drugih predmeta zaštite za usluge reemitovanja – obaveza ostvarivanja prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja operateru usluge reemitovanja putem organizacije za kolektivno ostvarivanje prava. Takođe, zadržava se izuzetak od obaveznog kolektivnog ostvarivanja prava za prava koja imaju organizacije za radiodifuziju u pogledu svojih emitovanja, uključujući prava na sadržaj programa (ali mogu učestovati u sistemu obaveznog kolektivnog ostvarivanja prava, ako žele), kao i pretpostavka prenosa prava na reemitovanje nosioca koji nisu prenijeli ostvarivanje prava organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava i mogućnost posredovanja. Posebno Direktiva (EU) 2019/789 reguliše prenos programa direktnim protokom, kao tehnički postupak kojim organizacija za radiodifuziju šalje svoje programske signale distributeru na način da javnosti tokom tog prenosa nisu dostupni signali, zbog čega se radi samo o jednoj jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti, u kojoj svojim doprinosima učestvuju i organizacije za radiodifuziju i distributeri signala. Organizacije za radiodifuziju i distributeri signala trebali bi stoga dobiti odobrenje nosioca prava za njihov poseban doprinos jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti, s tim da učestovanje organizacije za radiodifuziju i distributera signala u jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti ne bi trebalo dovesti do zajedničke odgovornosti organizacije za radiodifuziju i distributera signala za tu radnju saopštavanja javnosti (uvodna izjave 20 Direktive EU 2019/789). Državama članicama je odredbama Direktive (EU) 2019/789 dopušteno da predvide da distributeri signala direktnim protokom imaju koristi od mehanizma obaveznog kolektivnog ostvarivanja prava za svoje prenose na isti način i u jednakoj mjeri kao i operatori usluga reemitovanja za reemitovanja obuhvaćena Direktivom 93/83/EEZ i Direktive (EU) 2019/789. Dakle, Direktivom (EU) 2019/789 nije ukinuta Direktiva Vijeća 93/83/EEZ, nego je zapravo samo izmijenjena definicija kablovskog reemitovanja, zbog čega smatramo da bi pravilnim transponovanjem ovih direktiva u našem nacionalnom zakonodavstvu i dalje morali zakonskim odredbama praviti razliku između kablovskog reemitovanja iz Direktive Vijeća 93/83/EEZ i reemitovanja drugim tehnologijama koje nije kablovsko reemitovanje iz Direktive (EU) 2019/789. Osim toga, Direktivom (EU) 2019/789 je jasno napravljena razlika između reemitovanja i prenosa direktnim protokom, na način da su regulisani u posebnim poglavljima, uz jasnu distinkciju da reemitovanje obavlja operator usluge reemitovanja, a prenos direktnim protokom distributer signala, te uz različit pravni režim ovih načina saopštavanja javnosti, u smislu da kod emitovanja i reemitovanja nema jedinstvene radnje saopštavanja, dok se prenos direktnim protokom smatra jedinstvenom radnjom saopštavanja javnosti. Zbog toga smo mišljenja da u našem zakonodavstvu ne možemo u sadržaj prava reemitovanja staviti i prenos direktnim protokom, odnosno direktni protok u skladu sa Direktivom (EU) 2019/789

trebamo propisati u nacionalnim zakonodavstvima kao novo pravo odvojeno od reemitovanja. Navedene tvrdnje potkrepljuje i činjenica da je hrvatski zakonodavac u članku 44. i 45. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21) propisao različito pravo reemitovanja, pravo kablovskog reemitovanja i pravo prenosa direktnim protokom. Radi dodatnog objašnjavanja sadržaja i načina ostvarivanja prava prenosa direktnim protokom, citiramo objašnjenje prenosa direktnim protokom iz hrvatskog Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima: „Člana 45. Zakona rezultat je implementacije člana 8. i vezane uvodne izjave (20) Direktive (EU) 2019/789. Uz to, predviđeno je obavezno kolektivno ostvarivanje prava kada se radi o pravu prenosa direktnim protokom, što znači da se i organizacija za emitovanje i distributer signala obraćaju organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava radi odobrenja i njoj vrše plaćanje (i jedan i drugi) za jedinstvenu radnju saopštavanja javnosti direktnim protokom. Za očekivati je da će ove dvije strane (organizacija za emitovanje i distributer signala) o svojoj poslovnoj saradnji sklopiti odgovarajući ugovor kojim će biti predviđeno i rješavanje ovakvih situacija u kojima bi jedna strana trpila štetu iz razloga što druga nije pravovremeno ishodila odobrenje.“. U skladu sa iznad navedenim, predložili smo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, koja je izrađena u skladu sa odnosnim Direktivama, te uz dodatne dopune koje ćemo obrazložiti u nastavku. Dakle, dodatno u odnosu na odredbe iznad navedenih direktiva predlažemo dopunu sadržaja prava reemitovanja, prava kablovskog reemitovanja i prava prenosa direktnim protokom na način da uključuju i radnje reprodukovanja u elektronskom obliku potrebne isključivo zbog tehničkog procesa saopštavanja javnosti u digitalnom obliku i radnje činjenja dostupnim javnosti u okviru reemitovanja, kablovskog reemitovanja i direktnog protoka. Saopštavanje javnosti reemitovanjem i direktnim protokom naprednim digitalnim tehnologijama, linearnim ili nelinearnim prenosom, je kompleksan tehnički proces za koji su neophodne radnje privremenog reprodukovanja autorskih djela i predmeta srodnih prava, bez čega je danas postalo tehnički nemoguće vršiti reemitovanje bez reprodukovanja i činjenja dostupnim javnosti. Svi argumenti da je u slučaju istovremenog (linearnog) reemitovanja, nemoguće autorska i srodna prava pribavljati na individualan način, a zbog velikog broja televizijskih i radio programa na kojima se 24 sata na dan emituje sadržaj, se odnose jednako i na nelinearno reemitovanje, za koje je u sadržaj prava neophodno predvidjeti i radnje činjenja dostupnim javnosti. Komentarom uz član 6. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima smo predložili uvođenje primjene načela države porijekla kod satelitskog emitovanja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – članak 1. stavak 2. tačka (b), po uzoru na članak 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitovanje putem satelita, pa u skladu s tim dodatno predlažemo proširenje tog načela i na reemitovanje putem satelita i satelitski prenos direktnim protokom.

6. Predlažemo da ovaj član glasi kako slijedi: Član 30 mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitiranje) (1) Pravo reemitiranja isključivo je pravo priopćavanja javnosti na način da prvo emitiranje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno u neizmijenjenom obliku i u cijelosti priopći javnosti, pod uvjetom: a) da reemitiranje provodi stranka koja nije organizacija za emitiranje, koja je provela prvo emitiranje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitiranje, neovisno o tome kako operator usluge reemitiranja prima programske signale od organizacije za emitiranje, u svrhu reemitiranja, i b) da se, ako se radi o reemitiranju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, sukladno članu 2. stav 2. točka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektroničkim komunikacijskim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronička komunikacijska usluga kojom se omogućuje pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim točkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge

reemitiranja pruža sigurno reemitiranje ovlaštenim korisnicima. Obrazloženje: Obrazloženo pod prijedlogom izmjene člana 5.

7. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, kako slijedi: Član 7. Član 30. mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitovanje) (1) Pravo reemitovanja isključivo je pravo saopštavanja javnosti, koje nije kablovsko reemitovanja, na način da prvo emitovanje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tokom određenog perioda nakon emitovanja, neizmijenjeno i cjelovito saopšti javnosti, pod uslovom: a) da reemitovanja provodi stranka koja nije organizacija za emitovanje, koja je provela prvo emitovanje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitovanje, nezavisno o tome kako operator usluge reemitovanja prima programske signale od organizacije za emitovanje, u svrhu reemitovanja, i b) da se, ako se radi o reemitovanju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, u skladu sa članom 2. stav 2. tačka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Evropskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektronskim komunikacijskim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronska komunikacijska usluga kojom se omogućuje pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim tačkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge reemitovanja pruža sigurno reemitovanje ovlaštenim korisnicima. (4) Pravo kablovskog reemitovanja isključivo je pravo saopštavanja javnosti na način da se prvo emitovanje, koje se provodi žicom ili vazduhom, uključujući i satelitom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istovremeno ili tokom određenog perioda nakon emitovanja, neizmijenjeno i cjelovito saopšti javnosti reemitovanjem putem kablovskog ili mikrovalnog sistema, nezavisno o tome kako operator usluge kablovskog reemitovanja prima programske signale od organizacije za emitovanje, u svrhu reemitovanja. (5) Pravo reemitovanja i pravo kablovskog reemitovanja obuhvaćaju isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reproduciranja, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za saopštavanje javnosti tokom određenog perioda nakon emitovanja autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu. (6) Smatra se da se reemitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za reemitovanje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (7) Smatra se da se reemitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka stanica u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za reemitovanje, koja ima svoje sjedište ili poslovno sjedište u Bosni i Hercegovini, naručila reemitovanje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da reemitovanje obavlja organizacija za reemitovanje koja je naručila reemitovanje putem satelita. Član 7. a Iza člana 30. dodaje se novi član 30. A koji glasi: Član 30. A (Prenos direktnim protokom) (1) Pravo prenosa direktnim protokom isključivo je pravo saopštavanja javnosti na način da prvo organizacija za emitovanje, šalje svoje televizijske ili radijske programske signale koji sadržavaju autorsko djelo distributeru signala koji nije ta organizacija za emitovanje, pri čemu javnosti tokom tog prenosu nisu dostupni programski signali, nego te programske signale javnosti prenosi distributer signala istovremeno ili tokom određenog razdoblja nakon prijensa izravnim protokom. (2) Kada organizacija za emitovanje prenosi svoje televizijske ili radijske programske signale distributeru signala direktnim protokom, pri čemu ta organizacija za emitovanje sama ne prenosi programske signale direktno javnosti, smatra se da organizacija za emitovanje i distributer signala sudjeluju u jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti, u pogledu koje moraju dobiti odobrenje od nosilaca prava, s tim da sudjelovanje u jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti ne dovodi do zajedničke

odgovornosti za saopštavanje javnosti autorskog djela javnosti organizacije za emitovanje i distributera signala. (3) Kad organizacija za emitovanje prenosi svoje televizijske ili radijske programske signale koji sadržavaju autorsko djelo direktno javnosti i istovremeno prenosi te signale drugim organizacijama za reemitovanje, putem tehničkog postupka direktnog protoka, početni prenos organizacije za emitovanje se smatraju emitovanjem, dok se prenos koji obavljaju druge organizacije za reemitovanje smatraju zasebnom radnjom saopštavanja javnosti reemitovanjem. (4) Pravo prenosa direktnim protokom obuhvata isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reprodukcije, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za saopštavanje javnosti tokom određenog vremena nakon slanja televizijskih i radijskih programskih signala koji sadržavaju autorsko djelo direktnim protokom. (5) Smatra se da se prenos direktnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom distributera signala programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se prenos direktnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka stanica u Bosni i Hercegovini, već je distributer signala, koji ima svoje sjedište ili poslovno sjedište u Bosni i Hercegovini, naručio distribuciju signala putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da prenos direktnim protokom obavlja distributer signala koji je naručio distribuciju signala putem satelita.

Komentari:

1. Odredbom člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se značajno proširuje sadržaj prava reemitiranja na način koji smatramo da nije u skladu sa Direktivom Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kablensko reemitiranje i Direktivom (EU) 2019/789 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prijenose organizacija za radiodifuziju i reemitiranja televizijskih i radijskih programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ. Direktiva Vijeća 93/83/EEZ olakšava prekogranično satelitsko emitiranje i kablensko reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica. Odredbe ove Direktive koje se odnose na prijenose organizacija za radiodifuziju ograničene su na prijenose putem satelita i ne primjenjuju se na prateće internetske usluge. Odredbe koje se odnose na reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica ograničene su na istodobno, neizmijenjeno i cjelovito kablensko reemitiranje ili reemitiranje putem mikrovalnih sustava, odnosno ne obuhvaća reemitiranje s pomoću drugih tehnologija. Direktivom se olakšava ostvarivanje prava kablenskog reemitiranja uvođenjem obveznog kolektivnog ostvarivanja prava na način da države osiguravaju da se pravo nositelja autorskog prava i nositelja srodnih prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja kablenskim operaterima za kablensko reemitiranje mogu ostvarivati samo preko udruge za kolektivno ostvarivanje prava, uz izuzetak prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastito emitiranje. Uvodi se i pretpostavka da se, u slučaju kada nositelj prava nije prenio ostvarivanje svojih prava udruzi za kolektivno ostvarivanje prava, smatra da je za ostvarivanje njegovih prava ovlaštena udruga za kolektivno ostvarivanje prava koja se bavi ostvarivanjem prava iste kategorije. Također, ova Direktiva je propisala i obvezu da, u slučaju kada nije sklopljen nikakav ugovor u odnosu na davanje odobrenja za kablensko reemitiranje radiodifuzijskog emitiranja, država mora osigurati da se svaka stranka može pozvati na pomoć jednog ili više neovisnih i nepristranih posrednika, čiji je zadatak pružanje pomoći u pregovorima, s tim da posrednici mogu davati prijedloge strankama i da se smatra da stranke prihvaćaju prijedlog ako nijedna od njih ne uloži prigovor u roku od tri mjeseca. Države trebaju osigurati putem građanskog i upravnog prava da se pregovori vode u dobroj vjeri i da se ne sprečavaju i ne ometaju bez valjanog razloga. Direktiva (EU) 2019/789 obuhvaća prateće internetske usluge koje nudi organizacija za radiodifuziju, a koje su u

jasnom i podređenom položaju u odnosu s emitiranjima organizacije za radiodifuziju, i koje obuhvaćaju usluge koje daju pristup televizijskim i radijskim programima isključivo linearno, istodobno s izvornim emitiranjem, usluge propuštene sadržaja, eng. Catch-up services, te usluge koje daju pristup materijalu kojim se obogaćuju ili na drugi način proširuju televizijski i radijski programi koje emitira organizacija za radiodifuziju. Direktivom (EU) 2019/789 je obuhvaćena i usluga istovremenog, neizmijenjenog i cjelovitog reemitiranja, koje nije kabelsko reemitiranje, namijenjenog prijemu za javnost, različitim tehnologijama, a posebno je uređen prijenos programa izravnim protokom. Naime, operatori usluga reemitiranja mogu primiti programske signale od organizacija za radiodifuziju na različite načine, primjerice hvatanjem signala koje prenose organizacije za radiodifuziju ili primanjem signala izravno od njih putem tehničkog postupka izravnog protoka. Usluge takvih operatera mogu se nuditi preko satelita, na digitalnoj zemaljskoj mreži, mobilnoj mreži ili IP mreži zatvorenog kruga, te sličnim mrežama ili putem usluga pristupa Internetu (samo u slučaju ako se takve usluge reemitiranja pružaju u okruženju u kojem samo ovlaštene korisnici imaju pristup reemitiranom sadržaju, a razina zaštite sadržaja usporediva je s razinom zaštite sadržaja koji se prenosi upravljanim mrežama poput kabelske mreže ili IP mreže zatvorenog kruga, na kojima je sadržaj koji se emitira šifriran). Po uzoru na Direktivu Vijeća 93/83/EEZ, Direktiva (EU) 2019/789 uvodi obvezno kolektivno ostvarivanje isključivog prava priopćavanja javnosti djela ili drugih predmeta zaštite za usluge reemitiranja – obveza ostvarivanja prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja operateru usluge reemitiranja putem organizacije za kolektivno ostvarivanje prava. Također, zadržava se izuzetak od obveznog kolektivnog ostvarivanja prava za prava koja imaju organizacije za radiodifuziju u pogledu svojih emitiranja, uključujući prava na sadržaj programa (ali mogu sudjelovati u sustavu obveznog kolektivnog ostvarivanja prava, ako žele), kao i pretpostavka prijenosa prava na reemitiranje nositelja koji nisu prenijeli ostvarivanje prava organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava i mogućnost posredovanja. Posebno Direktiva (EU) 2019/789 regulira prijenos programa izravnim protokom, kao tehnički postupak kojim organizacija za radiodifuziju šalje svoje programske signale distributeru na način da javnosti tijekom tog prijenosa nisu dostupni signali, zbog čega se radi samo o jednoj jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, u kojoj svojim doprinosima sudjeluju i organizacije za radiodifuziju i distributeri signala. Organizacije za radiodifuziju i distributeri signala trebali bi stoga dobiti odobrenje nositelja prava za njihov poseban doprinos jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, s tim da sudjelovanje organizacije za radiodifuziju i distributera signala u jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti ne bi trebalo dovesti do zajedničke odgovornosti organizacije za radiodifuziju i distributera signala za tu radnju priopćavanja javnosti (uvodna izjava 20 Direktive EU 2019/789). Državama članicama je odredbama Direktive (EU) 2019/789 dopušteno da predvide da distributeri signala izravnim protokom imaju koristi od mehanizma obveznog kolektivnog ostvarivanja prava za svoje prijenose na isti način i u jednakoj mjeri kao i operatori usluga reemitiranja za reemitiranja obuhvaćena Direktivom 93/83/EEZ i Direktive (EU) 2019/789. Dakle, Direktivom (EU) 2019/789 nije ukinuta Direktiva Vijeća 93/83/EEZ, nego je zapravo samo izmijenjena definicija kabelskog reemitiranja, zbog čega smatramo da bi pravilnim transponiranjem ovih direktiva u našem nacionalnom zakonodavstvu i dalje morali zakonskim odredbama praviti razliku između kabelskog reemitiranja iz Direktive Vijeća 93/83/EEZ i reemitiranja drugim tehnologijama koje nije kabelsko reemitiranje iz Direktive (EU) 2019/789. Osim toga, Direktivom (EU) 2019/789 je jasno napravljena razlika između reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, na način da su regulirani u posebnim poglavljima, uz jasnu distinkciju da reemitiranje obavlja operator usluge reemitiranja, a prijenos izravnim protokom distributer signala, te uz različit pravni režim ovih načina priopćavanja javnosti, u smislu da kod emitiranja i reemitiranja nema jedinstvene radnje priopćavanja, dok se prijenos izravnim protokom smatra jedinstvenom radnjom priopćavanja javnosti. Zbog toga smo mišljenja da u našem zakonodavstvu ne možemo u sadržaj prava reemitiranja staviti i prijenos izravnim protokom, odnosno izravni protok u skladu sa Direktivom (EU) 2019/789 trebamo propisati u nacionalnim zakonodavstvima kao novo pravo odvojeno od reemitiranja. Navedene tvrdnje potkrepljuje i činjenica da je hrvatski zakonodavac u članku 44. i 45. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21) propisao različito pravo reemitiranja, pravo kabelskog reemitiranja i pravo

prijenosa izravnim protokom. Radi dodatnog objašnjavanja sadržaja i načina ostvarivanja prava prijenosa izravnim protokom, citiramo objašnjenje prijenosa izravnim protokom iz hrvatskog Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima: „Članak 45. Zakona rezultat je implementacije članka 8. i vezane uvodne izjave (20) Direktive (EU) 2019/789. Uz to, predviđeno je obvezno kolektivno ostvarivanje prava kada se radi o pravu prijenosa izravnim protokom, što znači da se i organizacija za emitiranje i distributer signala obraćaju organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava radi odobrenja i njoj vrše plaćanje (i jedan i drugi) za jedinstvenu radnju priopćavanja javnosti izravnim protokom. Za očekivati je da će ove dvije strane (organizacija za emitiranje i distributer signala) o svojoj poslovnoj suradnji sklopiti odgovarajući ugovor kojim će biti predviđeno i rješavanje ovakvih situacija u kojima bi jedna strana trpila štetu iz razloga što druga nije pravovremeno ishodila odobrenje.“. U skladu sa iznad navedenim, predložili smo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, koja je izrađena u skladu sa odnosnim Direktivama, te uz dodatne dopune koje ćemo obrazložiti u nastavku. Dakle, dodatno u odnosu na odredbe iznad navedenih direktiva predlažemo dopunu sadržaja prava reemitiranja, prava kablenskog reemitiranja i prava prijenosa izravnim protokom na način da uključuju i radnje reproduciranja u elektroničkom obliku potrebne isključivo zbog tehničkog procesa priopćavanja javnosti u digitalnom obliku i radnje činjenja dostupnim javnosti u okviru reemitiranja, kablenskog reemitiranja i izravnog protoka. Priopćavanje javnosti reemitiranjem i izravnim protokom naprednim digitalnim tehnologijama, linearnim ili nelinearnim prijenosom, je kompleksan tehnički proces za koji su neophodne radnje privremenog reproduciranja autorskih djela i predmeta srodnih prava, bez čega je danas postalo tehnički nemoguće vršiti reemitiranje bez reproduciranja i činjenja dostupnim javnosti. Svi argumenti da je u slučaju istodobnog (linearnog) reemitiranja, nemoguće autorska i srodna prava pribavljati na individualan način, a zbog velikog broja televizijskih i radijskih programa na kojima se 24 sata na dan emitira sadržaj, se odnose jednako i na nelinearno reemitiranje, za koje je u sadržaj prava neophodno predvidjeti i radnje činjenja dostupnim javnosti. Komentarom uz član 6. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima smo predložili uvođenje primjene načela države podrijetla kod satelitskog emitiranja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – članak 1. stavak 2. točka (b), po uzoru na članak 43. hrvatskog Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima za emitiranje putem satelita, pa u skladu s tim dodatno predlažemo proširenje tog načela i na reemitiranje putem satelita i satelitski prijenos izravnim protokom.

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 7

ZBIRNI ODGOVOR ZA ČLANAK 7.: Prijedlozi se ne prihvaćaju. Članom 7. nacrta zakona mijenja se član 30. ZASP-a kojim se uređuje pravo reemitiranja. Pravo reemitiranja obuhvata složenu materiju jer sadrži dvije faze prijenosa programskih signala sa zaštićenim autorskim djelima i predmetima srodnih prava: a) početni prijenos i b) daljnji prijenos (reemitiranje), a obje su faze namijenjene javnosti. Izmjenama i dopunama člana 30. ažurira se uređenje materijalnog autorskog prava reemitiranja, tako da su područja uređena Direktivom 2019/789/EU i Direktivom 93/83/EEZ sveobuhvatno objedinjena. Pritom se uzima u obzir relevantna odredba tačke 2. prvog stava člana 11. bis Bernske konvencije. Kako bi se osigurala tehnološka neutralnost, nisu navedeni opisi tehnologija korištenih za izvorni prijenos radijskih ili televizijskih programskih signala i njihovo reemitiranje. Stav (1) izmijenjenog člana 30. prenosi odredbe izmijenjenog trećeg stava člana 1. i prvog stava člana 8. Direktive 93/83/EEZ i odredbe drugog stava člana 2., prvog stava člana 4. i člana 9. Direktive 2019/789/EU (kojim se mijenja treći stav člana 1. Direktive 93/83/EEZ). Definiše osnovnu jezgru prava reemitiranja kao isključivo materijalno autorsko pravo (u skladu s prvim stavom člana 8. Direktive 93/83/EEZ i prvim stavom člana 4. Direktive 2019/789/EU). U skladu s prethodno navedenim odredbama direktiva, pravo reemitiranja definisano je kao isključivo pravo na istovremeni, neizmijenjeni i cjeloviti daljnji prijenos izvorno emitovanih programskih signala sa djelom, ako taj reemitiranje obavlja osoba koja nije izvorna organizacija za radiodifuziju (operater reemisije), bez obzira na koji način taj operater od izvorne organizacije za radiodifuziju dobije programske signale za tu svrhu. Odredba proizlazi iz trećeg stava člana 1. Direktive 93/83/EEZ, koja je u skladu s drugim stavom člana 2. i članom 9. Direktive 2019/789/EU ažurirana kako bi se osigurala tehnološka neutralnost akvizicije programskih signala prema objema direktivama ("bez

obzira na to, na koji način operater reemisije od organizacije za radiodifuziju prihvata programske signale“ u svrhu reemitiranja). Razlika između prve (izvorni prijenos) i druge faze (reemisija) ovakvog načina korištenja djela jasnije je definirana, jer su pojedini opisi izvornog prijenosa i ponovnog prijenosa određeni u drugom stavu zbog rasterećenja odredbe prvog stava. Uvodi se i novi pojam "operatera reemisije" koji je osoba koja nije izvorna organizacija za radiodifuziju, što uključuje druge organizacije za emitiranje i druge osobe koje obavljaju reemitiranje (primjerice, kablovski operateri, davaoci IP TV, davaoci usluga pristupa internetu, distributeri signala i sl.). Drugim stavom izmijenjenog člana 30. prenosi se ostatak odredbi drugog stava člana 2. i odredbi trećeg stava člana 2. Direktive 2019/789/EU, uzimajući u obzir 14. uvodnu izjavu Direktive 2019/789/EU. Definira šta se smatra reemitiranjem, a šta ne. Izvorni prijenos (prva faza retransmisije) putem interneta ne smatra se reemitiranjem. Reemitiranje putem usluge pristupa internetu smatra se reemitiranjem, kada se odvija u upravljanoj okruženju u kojem operater osigurava zaštićen prijenos isključivo kvalifikovanim korisnicima (druga faza reemisije). U drugom stavu navedena je bitna nadogradnja Direktive 93/83/EEZ, tj. proširenje reemisije na uslugu pristupa internetu kako je definirano Uredbom 2015/2120. Kako proizlazi iz tačke b) stava 2. člana 2. Direktive 2019/789/EU, usluga pristupa internetu definirana je tačkom 2. stava 2. člana 2. Uredbe 2015/2120. Njome se precizira da "usluga pristupa internetu" znači javno dostupna elektronička komunikacijska usluga kojom se omogućava pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim tačkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. Važna odredba je "upravljano okruženje u kojem operater reemisije osigurava zaštićen prijenos isključivo kvalifikovanim korisnicima", koji pokriva sve vrste trenutno poznatih i budućih nepoznatih tehnologija za reemisiju zaštićenog sadržaja. Kao što slijedi iz uvodne izjave 14 Direktive 2019/789/EU, usluge reemisije koje se nude putem usluga pristupa internetu trebale bi biti uključene samo kada se te usluge reemisije pružaju u okruženju u kojem je pristup reemisiji dopušten samo kvalifikovanim korisnicima, a nivo zaštite sadržaja uporediv je sa sadržajem koji se prenosi preko upravljanih mreža, kao što su kablovske mreže ili mreže zatvorenog kruga temeljene na IP-u, u kojima je ponovno preneseni sadržaj šifriran. U ovom slučaju bitne karakteristike su upravljivost, sigurnost i opravdanost. Prenosi se i odredba člana 7. Direktive 2019/789/EU koja dopušta državama članicama primjenu pravila Direktive 2019/789/EU također u slučajevima kada se izvorni prijenos i reemitiranje odvijaju na njihovom teritoriju. Među karakteristikama izvornog prijenosa u prijedlogu izmijenjenog člana 30. ne zahtijeva se da taj prijenos dolazi iz druge države članice. Pravo reemitiranja dakle, na isti način kao što je do sada bio na snazi član 30. ZASP-a, uključuje programske signale iz druge države članice Evropske unije i s područja Bosne i Hercegovine i ne razlikuje programski signal prema podrijetlu (područje Bosne i Hercegovine ili drugih država članica). Takvim uređenjem održava se trenutni nivo zaštite prava. Stavom (3) izmijenjenog člana 30. u pravni sistem Bosne i Hercegovine prenose se odredbe četvrtog stava člana 2. i odredbe prvog stava člana 8. Direktive 2019/789/EU, koja uređuje izravan pretok. Budući da izravan pretok ispunjava znakove reemitiranja (faza početnog prijenosa, kako proizlazi iz druge rečenice uvodne izjave 14 Direktive 2019/789/EU, svrha prijenosa javnosti) i jer Direktiva 2019/789/EU upućuje u drugom stavu člana 8. do smislene primjene odredbi o reemitiranju, izravni pretok uključen je u pravo reemitiranja. Izravni pretok znači saopćavanje javnosti, pri čemu organizacija za radiodifuziju prvotno i bez javnog pristupa prenosi svoje programske signale operateru reemisije (distributeru signala, ...), koji ih potom reemitira javnosti (tj. saopćava javnosti). U ovom slučaju izvorni prijenos radiodifuzne organizacije nije dostupan javnosti (ali je namijenjen javnom prijemu), a javnosti ga reemitira operater reemisije (s obzirom da on emitira signal za javnost, nalazi se na radnom mjestu distributera signala, čime se prenosi i treći stav izmijenjenog člana 30 i drugi stav člana 8. Direktive 2019/789/EU). U skladu s odredbama stava 1. člana 8. i 20. uvodne izjave Direktive 2019/789/EU, utvrđuje se da radiodifuzna organizacija i operater reemisije sudjeluju pri saopćavanju javnosti u formi reemitiranja u jedinstvenom postupku, pa njihovo djelovanje u svrhu ugovaranja reemitiranja nije moguće razdvajati. U reguliranju izravnog pretoka stav (3) nacrtu zakona oslanja se na regulaciju u nekim drugim državama. U Njemačkoj, član 20d Urheberrechtsgesetz definira izravan pretok na sljedeći način: „(1) Ako radiodifuzijska organizacija prenosi signale koji prenose program distributeru signala, a da ih istovremeno ne reproducira javno (izravan pretok), te distributer signala javno reproducira te signale, radiodifuzijska organizacija i distributer signala smatraju se učesnicima jednog jedinog javnog reproduciranja. (2) Član 20b se primjenjuje na odgovarajući način.“ Njemačka tako ima odvojenu definiciju za izravan pretok, a u cjelini pravno uređivanje oslanja se na član 20b, koji definira reemitiranje. Smisljeno jednako

uređeno je i u Belgiji, u kojoj je reemitiranje uređeno u članu XI.190 Code de droit économique, a izravan pretok u članu XI.226-227/1 Code de droit économique, mada su definicije jednake, što znači da za oba oblika važe jednaka pravila. Uređenje u Sloveniji (Zakon o avtorski in sorodnih pravicah, član 31) i Mađarskoj (1999. évi LXXVI. Törvény a szerzői jogról, člani 26(5)(a) i 28). Na taj način, izmijenjeni član 30. ZASP-a cjelovito i konzistentno uređuje pravo reemitiranja u skladu s relevantnim direktivama Evropske unije. Smatra se da je pojam izravan prijenos, kako je definiran u stavu (3) usklađen s direktivama i uređenjima u državama članicama. Predlagač nacrta zakona također naglašava da, na osnovu drugog stava 8. člana Direktive 2019/789/EU, ažurirano pravo reemitiranja jedinstveno uređuje prava: kablovskog reemitiranja, koje je prekogranično, tehnološki neutralno i uključuje i izravan pretok, pri čemu posrednik, često nazivan kablovski operater, distributer signala itd., nacrt zakona jedinstveno naziva operaterom reemisije.

Prijedlozi i komentari na Članak 8

Prijedlozi:

1. Predlažemo da navedeni član glasi kako slijedi: Član 31. se mijenja i glasi: Član 31. (Sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti) Pravo sekundarne uporabe djela isključivo je pravo na istodobno priopćavanje javnosti djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti, pomoću zvučnika, zaslona ili sličnog tehničkog uređaja.
2. Član 31. se mijenja i glasi: Član 31. (Sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti) Pravo sekundarne uporabe djela isključivo je pravo na istodobno priopćavanje javnosti djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti, pomoću zvučnika, zaslona ili sličnog tehničkog uređaja. U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“.
3. Član 31. se mijenja i glasi: Član 31. (Sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti) Pravo sekundarne uporabe djela isključivo je pravo na istodobno priopćavanje javnosti djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti, pomoću zvučnika, zaslona ili sličnog tehničkog uređaja. U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“.
4. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 8. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa detaljnim obrazloženjem u komentaru na član 7. Nacrta, kako slijedi: Član 8. Član 31. se mijenja i glasi: Član 31. (Sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti) Pravo sekundarne uporabe djela isključivo je pravo na istodobno priopćavanje javnosti djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti, pomoću zvučnika, zaslona ili sličnog tehničkog uređaja.
5. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 8. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima kako slijedi: Član 8. Član 31. se mijenja i glasi: Član 31. (Sekundarno korištenje djela koje se emituje, reemituje, prenosi direktnim protokom ili čini dostupnim javnosti) Pravo sekundarne upotrebe djela isključivo je pravo na istovremeno saopštavanje javnosti djela koje se emituje, reemituje, prenosi direktnim protokom ili čini dostupnim javnosti, pomoću zvučnika, ekrana ili sličnog tehničkog uređaja. Obrazloženje: Predložene izmjene su u skladu sa detaljnim obrazloženje datim u komentaru na član 7. Nacrta zakona
6. Predlažemo da navedeni član glasi kako slijedi: Član 31. se mijenja i glasi: Član 31. (Sekundarno korištenje djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti) Pravo sekundarne uporabe djela isključivo je pravo na istodobno priopćavanje javnosti djela koje se emitira, reemitira, prenosi izravnim protokom ili čini dostupnim javnosti, pomoću zvučnika, zaslona ili sličnog tehničkog uređaja.
7. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 8. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa detaljnim obrazloženjem u komentaru na član 7. Nacrta, kako slijedi: Član 8. Član 31. se mijenja i glasi: Član 31. (Sekundarno korištenje djela koje se emituje, reemituje, prenosi direktnim protokom ili čini dostupnim javnosti) Pravo sekundarne upotrebe djela isključivo je pravo na istovremeno saopštavanje javnosti

djela koje se emituje, reemituje, prenosi direktnim protokom ili čini dostupnim javnosti, pomoću zvučnika, zaslona ili sličnog tehničkog uređaja.

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 8

Prijedlozi se ne prihvaćaju. Zbog izmjene čl. 29. i 30. ZASP-a mijenjaju se nazivi prava.

Prijedlozi i komentari na Članak 9

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 9

Prijedlozi i komentari na Članak 10

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 10

Prijedlozi i komentari na Članak 11

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 11

Prijedlozi i komentari na Članak 12

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 12

Prijedlozi i komentari na Članak 13

Prijedlozi:

1. Član 54.a (Rudarenje teksta i podataka) U nacrtu je predviđeno: „Član 54.a (Rudarenje teksta i podataka) (1) Dozvoljena je, bez odobrenja nosioca prava i bez plaćanja naknade, reprodukcija zakonito pristupačnih djela u svrhu rudarenja teksta i podataka. Rudarenje teksta i podataka označava svaku automatiziranu analitičku tehniku čiji je cilj analiza teksta i podataka u digitalnom obliku radi stvaranja informacija, koje uključuju, ali ne ograničavaju se na uzorke, trendove i korelacije. (2) Primjerci djela izrađeni pod uvjetima prema stavu

(1) ovog člana mogu se spremati koliko god je potrebno u svrhu rudarenja teksta i podataka. (3) Rudarenje teksta i podataka nije dopušteno ako je autor izričito i na odgovarajući način zadržao pravo iskorištavanja djela, primjerice strojno čitljivim sredstvima ako se radi o djelu koje je javno dostupno na internetu. (4) Ništavne su odredbe ugovora koje su u suprotnosti s ovim članom." AMUS predlaže: Asocijacija kompozitora se protivi uvrštenju ove odredbe.

Komentari:

1. Naše protivljenje se, između ostalih odnosi na korištenje autorskih muzičkih djela po ovoj osnovi radi treniranja modela generativne umjetne inteligencije (u nastavku: „gAI“). Načelno, treniranje modela gAI se vrši kroz analiziranje materijala za treniranje, koji se može sastojati od raznih autorskih djela uključujući novinarskih autorskih djela a radi stvaranja informacija posebno u kontekstu statističkih uzoraka, trendova pojavljivanja i grupacije riječi i drugih elemenata u tekstu odnosno autorskom djelu i korelacija između istih. Formulacija prijedloga čl. 54.a upravo može predstavljati valjanu pravnu osnovu za korištenje autorskih muzičkih djela na ovaj način bez potrebe za traženje i dobijanje dozvole odnosno bez potrebe za sticanje prava i bez potrebe plaćanja naknade (radi se o sadržinskom ograničenju autorskog prava slobodnom upotrebom). AMUS je spreman dostaviti naučnu analizu i stručno mišljenje eksperta iz oblasti autorskih prava koje podržava stav i argumente AMUS-a iznešene u ovom komentaru. Vjerujemo da je ovako formulisanje sadržajnog ograničenja iz prijedloga čl. 54.a suprotno odredbama „testa u tri koraka“ koje nalazimo u odredbi čl. 9 st. 2 Bernske konvencije o zaštiti književnih i umjetničkih djela čija je BiH potpisnica i član a koja glasi: „2) Zakonodavstvima zemalja Unije ostavljeno je pravo da dopuste reproduciranje spomenutih djela u izvjesnim posebnim slučajevima pod uvjetom da ovo reproduciranje ne ide na štetu redovnog korištenja djela i da ne nanosi neopravdanu štetu zakonitim interesima autora.“ Ovakva odredba bi bila suprotna i odredbama testa u tri koraka u čl. 10 Ugovora o autorskom pravu Svjetske organizacije za intelektualno vlasništvo (čija je takođe BiH potpisnica i članica), čl. 13 TRIPS sporazuma Svjetske trgovinske organizacije, čl. 16 st. 2 WPPT sporazuma (BiH potpisnica i članica) ali i čl. 6 st. 3 EU Direktive o računarskim programima, čl. 6 st. 3 EU Direktive o bazama podataka i, posebno, čl. 5 st. 5 Direktive 2001/29/EC! Prvi „korak“ testa se tumači da sadržajno ograničenje ne smije biti pretjerano široko definisano već mora biti ograničeno na posebne individualne slučajeve. Smatramo da je formulacija čl. 54.a pretjerano široka i da ne zadovoljava prvi „korak“ jer dozvoljava korištenje svake podobne vrste autorskog djela na ovaj način i dozvoljava primjenu više tehnologija i načina korištenja kojim se može ostvariti široko definisana svrha rudarenja teksta i podataka radi analize teksta i podataka u digitalnom obliku radi stvaranja informacija koje uključuju ali ne ograničavaju se na uzorke, trendove i korelacije – uključujući, kao poseban vid korištenja autorskih djela po ovoj osnovi treniranje modela gAI. Pri tom dozvoljava se čuvanje primjeraka djela bez posebnog ograničenja jer se odredba može tumačiti da dok god teoretski postoji potreba za rudarenjem teksta i podataka (a što potencijalno je vječnost). Drugi „korak“ ograničava zakonodavca da ne može uvesti sadržinska ograničenja autorskog prava ukoliko će to rezultirati štetom povodom redovnog korištenja autorskog djela. Rezultat treniranja modela gAI će rezultirati izravnom štetom za autora budući da će se smanjiti tržište i potencijal za korištenje autorskog djela na kojem je gAI model treniran. Ukoliko korisnik usluge gAI dobije sažetak ili može saznati srž ili osnovne zaključke ili druge karakteristike djela, taj isti korisnik neće imati potrebu da koristi izvorno autorsko djelo na kojem je gAI model treniran. Kao rezultat, treniranje gAI modela dovodi do izravne štete za autora ili nosioca autorskog prava povodom tog autorskog djela jer korisnici neće biti motivirani u istom obimu da koriste (čitaju, gledaju, slušaju i sl.) to autorsko djelo. U polju muzike ovo je posebno slučaj jer trenirani modeli gAI mogu praviti tvorevinu koja ima sve karakteristike muzičkih autorskih djela, uključujući oponašati stil te pratiti trendove popularnosti, a u sve vrijeme takve tvorevine će biti slobodne korisnicima za korištenje budući da, kao nešto što nije stvorio ljudsko biće, sukladno odredbi čl. 9 pozitivnog ZASP-a, rezultati neće biti autorska djela pa neće biti autorskopravno zaštićeni i korisnici neće morati platiti autorima za korištenje takvih tvorevina, koji po svemu osim činjenici da nisu

autorska djela će biti identična autorskim muzičkim djelima. A zakonodavac predlaže da dozvoli da se koriste autorska djela autora iz BiH, konkretno repertoara AMUS-a da se treniraju gAI modeli „slobodno“. Jasno je da je ova odredba suprotna drugom „koraku“ „testa u tri koraka“. Treći „korak“ ograničava zakonodavca da ne može uvesti sadržinska ograničenja kojim bi se naškodilo legitimnim interesima autora odnosno nosioca prava. Tumačenje ovog koraka univerzalno prihvata da je osnovni legitimni interes autora naknada za standardno i uobičajeno te očekivano i posebno traženo korištenje autorskog djela. Pitanje korištenja autorskih djela za potrebe treniranja modela generativne umjetne inteligencije (u nastavku: „gAI“) je posebno aktuelno u javnosti ali i u profesionalnim muzičkim krugovima. Broj tužbi protiv OpenAI ali i drugih društava koja treniraju gAI modele je zaista impresivan, javno dostupan i upućuje na zaključak da postoji interes za korištenje novinarskih autorskih djela na ovaj način. Medijski je dokumentovano da sve veće organizacije koje vrše treniranje modela gAI su počele implementirati novčanu naknadu autorima ili nosiocima prava za takvo korištenje njihovih autorskih djela. Kao rezultat jasno je da pored interesa za ovaj način korištenja autorskih djela, korištenje autorskih djela za treniranje modela gAI ima vrijednost za nosioca prava i da su lica koja treniraju gAI modele spremna da novčano remuneriraju nosioce prava za ovakvo korištenje njihovih autorskih djela. Drugim riječima, razvojem i sve širim prodorom u javnost modela gAI raste i potreba za korištenjem autorskih djela za treniranje modela gAI. Postao je uobičajni i standardni te očekivani i legitimno opravdani način korištenja autorskog djela za treniranje modela gAI. Osobe koje vrše treniranje modela gAI su spremni i voljni ili bivaju tuženi da plate naknadu za korištenje modela gAI. Ukoliko bi BiH usvojila odredbu čl. 54.a u obliku u kom je ona trenutno formulisana to bi izravno rezultiralo kako štetom za autore muzičkih djela tako i gubitkom kontrole nad jednim od načina korištenja autorskog djela, što je u legitimnom interesu autora i konačno to bi spriječilo i oduzelo autorima i nosiocima prava još jedan legitimni izvor prihoda od korištenja njihovih autorskih djela. Takvo nešto bi očito i jasno bilo protiv odredbe trećeg „koraka“ „testa u tri koraka“. Uvođenje „opt-out“ klauzule u prijedlogu čl. 54.a st. 3 nacrtu nije prihvatljivo. U ovo vrijeme ne postoje efektivni mehanizmi zadržavanja prava iskorištavanja djela odnosno zabrane rudarenja i teksta podataka. Prethodno dostupni mehanizam „robot.txt“ strojno čitljivog sredstva za takvu svrhu se pokazao neučinkovitim jer je bio do sada neformalnim. Nije jasno da li će i kada biti implementiran univerzalno prihvatljiv sistem zabrane koji će odgovorna lica poštovati. Sve ovo je posebno akutno u kontekstu autorskih muzičkih djela. Do tada, čak i ako bi bio implementiran sadašnji sistem kao „robot.txt“ nosioci prava iz BiH bi jako teško ostvarili zaštitu svojih prava protiv lica koja bi ignorirala takve mehanizme usljed činjenice tko su lica koja vrše treninge (da su, između ostalog, uglavnom izvan BiH) i usljed dispariteta moći. Posebno ističemo da čl. 4 st. 1 Direktive 2019/790/EU ne znači da naša država mora urediti sadržajno ograničenje na ovaj način. Kao što se može vidjeti iz implementacija u državama članicama EU, ovo sadržajno ograničenje se može na razne načine ograničiti kako bi bilo prihvatljivo i nosiocima prava i zadovoljili kriterij „testa u tri koraka“. Tako primjećujemo da brojne države članice ograničavaju rudarenje teksta i podataka za isključivo nekomercijalne svrhe odnosno bez namjere ostvarivanja imovinske ili druge izravne ili neizravne koristi (kao što je i zakonodavac po osnovi znanstvenog istraživanja dozvolio u prijedlogu čl. 54.c) Dodatno, kako je Direktiva iz 2019. godine ista nije mogla predvidjeti i uzeti u obzir advent generativne umjetne inteligencije. Noviji legislativni naponi EU, kao što je EU AI act idu protiv ovako široko definisane odredbe prijedloga nacrtu 54.a tako što zahtjevaju da lica koja treniraju gAI modele i pružaju usluge gAI moraju u svom djelovanju poštovati autorska prava. Ističemo da nam se čini nerazumljivim zašto bi zakonodavac dozvolio blanketnu i iznimno široko definisanu dozvolu za rudarenje teksta i podataka svim licima a onda u sljedećem članu, prijedlogu člana 54.b značajno otežao i ograničio ruadrenje teksta i podataka u svrhu znanstvenog istraživanja (uži skup djelovanja nego što je dozvoljen odredbom čl. 54.a a, nominalno, pokriveno istim)? Kao rezultat, predlažemo da se usvoji odredba čl. 54.b sa našim izmjenama i dopunama kako bi BiH zadovoljila svoje obaveze iz Direktive 2019/790/EU a da se odbije odredba čl. 54.a dok se ne formuliše jasan stav autorskopravne teorije i prakse po ovom pitanju kada zakonodavac može pristupiti normiranju primjerenijeg sadržinskog ograničenja. Brisanje ove odredbe će, između

ostalog podrazumjevati brisanje odredbe čl. 36 nacрта u kontekstu izmjena i dopuna čl. 145 gdje se briše u novom st. 2 tačka b.; čl. 38 nacрта i brisanje u čl. 155 st. 3 tačke f. i dr.

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 13

Prijedlozi se ne prihvaćaju. Nacrtom zakona dodaju se novi članovi 54.a, 54.b i 54.d koji uređuju tri nova obavezna sadržajna ograničenja autorskog prava prema Direktivi 2019/790/EU, te novi član 54.c koji utvrđuje sadržajno ograničenje autorskog prava na temelju Direktive 2001/29/EC. Novim članom 54.a prenosi se prvi stav člana 4 Direktive 2019/790/EU, kojim se uspostavlja novo obvezno sadržajno ograničenje autorskog prava u svrhu rudarenja teksta i podataka, u okviru kojeg se djela mogu reproducirati bez dopuštenja. Novim članom 54.b prenosi se član 3. Direktive 2019/790/EU koji propisuje obvezno materijalno ograničenje autorskog prava za rudarenje teksta i podataka u svrhu znanstvenog istraživanja. Novim članom 54.c prenosi se odredba a) tačke 3. stava člana 5. Direktive 2001/29/EZ, kojom se utvrđuje neobvezujuća iznimka za znanstvena istraživanja. Novim članom 54.d prenosi se odredba člana 6. Direktive 2019/790/EU koja propisuje obvezno materijalno ograničenje autorskog prava u svrhu očuvanja kulturne baštine. Članovi 3. i 4. Direktive 2019/790/EU utvrđuju dvije (obavezne) iznimke od reprodukcije zaštićenih djela za rudarenje teksta i podataka. Smatramo da je prijedlog predlagača neutemeljen jer radi se o obaveznom prijenosu *acquisa*.

Prijedlozi i komentari na Članak 14

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 14

Prijedlozi i komentari na Članak 15

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 15

Prijedlozi i komentari na Članak 16

Prijedlozi:

1. Predlažemo brisanje ovog člana u predloženom tekstu, te da se u članu 76. Zakona o autorskom i srodnim pravima, iza stava 4. se doda novi stav 5. koji glasi: „Pri prijenosu prava reemitiranja (član 30. ovog zakona) autor ima pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu. Autor se ne može odreći ovog prava.“, dok su u članu 24. i članu 25. Nacrta Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima su predviđena nova prava autora izvornog djela u audiovizuelnom djelu i koautora audiovizuelnog djela (pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu za pojedina prava priopćavanja javnosti – reemitiranje, dijeljenje sadržaja putem interneta objavljivanje (?) u okviru usluge videa na zahtjev, činjenje dostupnim javnosti), kojih se autor ne može odreći.
2. Predlažemo brisanje člana 16. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima u dijelu kojim se u članu 76. iza stava (4) dodaje novi stav (5). Obrazloženje: Smatramo da svi autori trebaju imati pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kao i slobodu da bez bilo kakvih ograničenja raspoložu svojim autorskim pravima, pa i bez naknade ukoliko to žele. Pravo na autorsku naknadu je već dovoljno i detaljno propisano u članu 81. (Autorska naknada) Zakona o autorskom i srodnim pravima. U toj

odredbi su propisani svi zaštitni mehanizmi za autore, u smislu da autor prilikom prijenosa svakog imovinskog prava ima pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kao i da ima pravo potraživati uobičajenu naknadu kada ona nije određena, te tražiti određivanje dodatne naknade ukoliko je prvobitno autorska naknada određena prenisko u odnosu na sve kasnije relevantne prihode od korištenja autorskog djela (tzv. bestseller clause). Nadalje, smatramo da je predloženi član 76. stav 5. u suprotnosti sa zakonskim (oborivim) pretpostavkama u korist filmskih producenata iz člana 110. stav 2. i člana 113. stav 2. Zakona o autorskom i srodnim pravima koje glase: „Sklapanjem ugovora o audiovizualnoj prilagodbi smatra se da je autor izvornog djela prenio na filmskog producenta pravo na preradu i uključivanje izvornog djela u audiovizualno djelo, svoja autorska imovinska prava na tome audiovizualnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizualnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizualnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“; „Sklapanjem ugovora o filmskoj produkciji smatra se da su suautori isključivo i neograničeno prenijeli na filmskog producenta sva svoja autorska imovinska prava na audiovizualnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizualnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizualnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“. Navedene zakonske pretpostavke su standard u filmskoj (audiovizualnoj) industriji u svijetu, u smislu da filmski producenti, u pravilu, ugovorima preuzimaju sva autorska prava od autora izvornog djela, koautora i autora doprinosa, kao i odgovarajuća prava glumaca, kako bi mogao samostalno ekonomski iskorištavati audiovizualno djelo i na naj način vratiti investicije u stvaranje audiovizualnog djela. Zbog toga, nelogično je i proturječno da filmski producent bude nositelj autorskog prava na audiovizualnim djelima, a da autori prikupljaju naknadu direktno od onog koji: "ima koristi od korištenja djela", odnosno od operatora reemisiije (npr. kabelski operater), kako je već navedeno u obrazloženju člana 16. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima. Naš je stav da filmski producent, na temelju ugovora ili na temelju iznad navedenih zakonskih pretpostavki u njegovu korist – na temelju već postojećih generalnih odredbi člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, treba biti obveznik plaćanja autorske naknade autorima izvornog djela, koautorima i autorima doprinosa audiovizualnog djela, i to iz iznosa naknada koju filmski producent ostvari ekonomskim iskorištavanjem audiovizualnog djela, individualno ili kroz sustav kolektivnog ostvarivanja prava. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizualnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nositelja prava, zadržavanje iznad navedenih zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantira odgovarajuću u razmjernu naknadu za svaki prijenos autorskih imovinskih prava.

3. Predlažemo brisanje člana 16. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima u dijelu kojim se u članu 76. iza stava (4) dodaje novi stav (5). Obrazloženje: Smatramo da svi autori trebaju imati pravo na odgovarajuću i srazmjernu naknadu, kao i slobodu da bez bilo kakvih ograničenja raspolažu svojim autorskim pravima, pa i bez naknade ukoliko to žele. Pravo na autorsku naknadu je već dovoljno i detaljno propisano u članu 81. (Autorska naknada) Zakona o autorskom i srodnim pravima. U toj odredbi su propisani svi zaštitni mehanizmi za autore, u smislu da autor prilikom prenosa svakog imovinskog prava ima pravo na odgovarajuću i srazmjernu naknadu, kao i da ima pravo potraživati uobičajenu naknadu kada ona nije određena, te tražiti određivanje dodatne naknade ukoliko je prvobitno autorska naknada određena prenisko u odnosu na sve kasnije relevantne prihode od korištenja autorskog djela (tzv. bestseller clause). Nadalje, smatramo da je predloženi član 76. stav 5. u suprotnosti sa zakonskim (oborivim) pretpostavkama u korist filmskih producenata iz člana 110. stav 2. i člana 113. stav 2. Zakona o autorskom i srodnim pravima koje glase: „Sklapanjem ugovora o audiovizualnoj produkciji smatra se da je autor izvornog djela prenio na filmskog producenta pravo na preradu i uključivanje izvornog djela u audiovizualno djelo, svoja autorska imovinska prava na tome audiovizualnom djelu, njegovom prevodu, njegovim audiovizualnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizualnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“; „Sklapanjem ugovora o filmskoj produkciji smatra se da su koautori

isključivo i neograničeno prenijeli na filmskog producenta sva svoja autorska imovinska prava na audiovizualnom djelu, njegovom prevodu, njegovim audiovizualnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizualnog djela, ako ugovorom nije drugačije određeno.". Navedene zakonske pretpostavke su standard u filmskoj (audiovizualnoj) industriji u svijetu, u smislu da filmski producenti, u pravilu, ugovorima preuzimaju sva autorska prava od autora izvornog djela, koautora i autora doprinosa, kao i odgovarajuća prava glumaca, kako bi mogao samostalno ekonomski iskorištavati audiovizualno djelo i na naj način vratiti investicije u stvaranje audiovizualnog djela. Zbog toga, nelogično je i protivrječno da filmski producent bude nosioci autorskog prava na audiovizualnim djelima, a da autori prikupljaju naknadu direktno od onog koji: "ima koristi od korištenja djela", odnosno od operatora reemisije (npr. kabloski operater), kako je već navedeno u obrazloženju člana 16. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima. Naš je stav da filmski producent, na temelju ugovora ili na temelju iznad navedenih zakonskih pretpostavki u njegovu korist – na temelju već postojećih generalnih odredbi člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, treba biti obaveznik plaćanja autorske naknade, autorima izvornog djela, koautorima i autorima doprinosa audiovizualnog djela, i to iz iznosa naknada koju filmski producent ostvari ekonomskim iskorištavanjem audiovizualnog djela, individualno ili kroz sistem kolektivnog ostvarivanja prava. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizualnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nosioca prava, zadržavanje iznad navedenih zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantuje odgovarajuću srazmjernu naknadu za svaki prenos autorskih imovinskih prava.

4. Predlažemo brisanje ovog člana u predloženom tekstu, te da se u članu 76. Zakona o autorskom i srodnim pravima, iza stava 4. se doda novi stav 5. koji glasi: „Pri prijenosu prava reemitiranja (član 30. ovog zakona) autor ima pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu. Autor se ne može odreći ovog prava.“ Obrazloženje: Pravo na autorsku naknadu je dovoljno i detaljno propisano u članu 81. (Autorska naknada) Zakona o autorskom i srodnim pravima, a koji se mijenja članom 13. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima kojom odredbom su propisani svi zaštitni mehanizmi za autore na način da autor prilikom prijenosa svakog imovinskog prava ima pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kao i da ima pravo potraživati uobičajenu naknadu kada ona nije određena, te tražiti određivanje dodatne naknade ukoliko je prvobitno autorska naknada određena prenisko u odnosu na sve kasnije relevantne prihode od korištenja autorskog djela (tzv. bestseller clause). Predloženi član 76. stav 5. je u suprotnosti sa zakonskim (oborivim) pretpostavkama u korist filmskih producenata iz člana 110. stav 2. i člana 113. stav 2. Zakona o autorskom i srodnim pravima koje glase: „Sklapanjem ugovora o audiovizuelnoj prilagodbi smatra se da je autor izvornog djela prenio na filmskog producenta pravo na preradu i uključivanje izvornog djela u audiovizuelno djelo, svoja autorska imovinska prava na tome audiovizuelnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizuelnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizuelnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“, „Sklapanjem ugovora o filmskoj produkciji smatra se da su suautori isključivo i neograničeno prenijeli na filmskog producenta sva svoja autorska imovinska prava na audiovizuelnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizuelnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizuelnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“. Riječ je o zakonskim pretpostavkama koje su standard u filmskoj (audiovizuelnoj) industriji u svijetu, u smislu da filmski producenti, u pravilu, ugovorima preuzimaju sva autorska prava od autora izvornog djela, koautora i autora doprinosa, kao i odgovarajuća prava glumaca, kako bi mogao samostalno ekonomski iskorištavati audiovizuelno djelo i na naj način vratiti investicije u stvaranje audiovizuelnog djela. Imajući to u vidu, proturječno je da filmski producent bude nosilac autorskog prava na audiovizuelnim djelima, a da autori prikupljaju naknadu direktno od korisnika koji: "ima koristi od korištenja djela", kako je već navedeno u obrazloženju člana 12. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima. Filmski producent na osnovu ugovora ili na osnovu navedenih zakonskih pretpostavki u njegovu korist, treba

biti obavezan na plaćanja autorske naknade autorima izvornog djela, koautorima i autorima doprinosa audiovizuelnog djela, i to iz iznosa naknada koju filmski producent ostvari ekonomskim iskorištavanjem audiovizuelnog djela, individualno ili kroz sistem kolektivnog ostvarivanja prava. U odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizuelnog djela naš prijedlog je da se zadrži postojeće rješenje, odnosno primjena načela ugovorne slobode autora i drugih nosilaca prava, zadržavanje iznad navedenih zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, a koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantuje odgovarajuću i razmjernu naknadu za svaki prijenos autorskih imovinskih prava.

5. Predlažemo brisanje člana 16. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima u dijelu kojim se u članu 76. iza stava (4) dodaje novi stav (5).

Komentari: *

1. Smatramo da svi autori trebaju imati pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kao i slobodu da bez bilo kakvih ograničenja raspolazu svojim autorskim pravima, pa i bez naknade ukoliko to žele. Pravo na autorsku naknadu je već dovoljno i detaljno propisano u članu 81. (Autorska naknada) Zakona o autorskom i srodnim pravima, a koji se mijenja članom 13. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima. U toj odredbi su propisani svi zaštitni mehanizmi za autore, u smislu da autor prilikom prijenosa svakog imovinskog prava ima pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kao i da ima pravo potraživati uobičajenu naknadu kada ona nije određena, te tražiti određivanje dodatne naknade ukoliko je prvobitno autorska naknada određena prenisko u odnosu na sve kasnije relevantne prihode od korištenja autorskog djela (tzv. bestseller clause). Dodatno, smatramo da je predloženi član 76. stav 5. u suprotnosti sa zakonskim (oborivim) pretpostavkama u korist filmskih producenata iz člana 110. stav 2. i člana 113. stav 2. Zakona o autorskom i srodnim pravima koje glase: „Sklapanjem ugovora o audiovizuelnoj prilagodbi smatra se da je autor izvornog djela prenio na filmskog producenta pravo na preradu i uključivanje izvornog djela u audiovizuelno djelo, svoja autorska imovinska prava na tome audiovizuelnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizuelnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizuelnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“, „Sklapanjem ugovora o filmskoj produkciji smatra se da su suautori isključivo i neograničeno prenijeli na filmskog producenta sva svoja autorska imovinska prava na audiovizuelnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizuelnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizuelnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“. Navedene zakonske pretpostavke su standard u filmskoj (audiovizuelnoj) industriji u svijetu, u smislu da filmski producenti, u pravilu, ugovorima preuzimaju sva autorska prava od autora izvornog djela, koautora i autora doprinosa, kao i odgovarajuća prava glumaca, kako bi mogao samostalno ekonomski iskorištavati audiovizuelno djelo i na naj način vratiti investicije u stvaranje audiovizuelnog djela. Zbog toga, nelogično je i proturječno da filmski producent bude nositelj autorskog prava na audiovizuelnim djelima, a da autori prikupljaju naknadu direktno od korisnika koji: "ima koristi od korištenja djela ", kako je već navedeno u obrazloženju člana 12. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima. Naš je stav da filmski producent, na temelju ugovora ili na temelju iznad navedenih zakonskih pretpostavki u njegovu korist – na temelju već postojećih generalnih odredbi člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, treba biti obavezan na plaćanja autorske naknade autorima izvornog djela, koautorima i autorima doprinosa audiovizuelnog djela, i to iz iznosa naknada koju filmski producent ostvari ekonomskim iskorištavanjem audiovizuelnog djela, individualno ili kroz sustav kolektivnog ostvarivanja prava. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizuelnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nositelja prava, zadržavanje iznad navedenih zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81.

Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantira odgovarajuću u razmjernu naknadu za svaki prijenos autorskih imovinskih prava.

2. Smatramo da svi autori trebaju imati pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kao i slobodu da bez bilo kakvih ograničenja raspolažu svojim autorskim pravima, pa i bez naknade ukoliko to žele. Pravo na autorsku naknadu je već dovoljno i detaljno propisano u članu 81. (Autorska naknada) Zakona o autorskom i srodnim pravima. U toj odredbi su propisani svi zaštitni mehanizmi za autore, u smislu da autor prilikom prijenosa svakog imovinskog prava ima pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kao i da ima pravo potraživati uobičajenu naknadu kada ona nije određena, te tražiti određivanje dodatne naknade ukoliko je prvobitno autorska naknada određena prenisko u odnosu na sve kasnije relevantne prihode od korištenja autorskog djela (tzv. bestseller clause). Nadalje, smatramo da je predloženi član 76. stav 5. u suprotnosti sa zakonskim (oborivim) pretpostavkama u korist filmskih producenata iz člana 110. stav 2. i člana 113. stav 2. Zakona o autorskom i srodnim pravima koje glase: „Sklapanjem ugovora o audiovizualnoj prilagodbi smatra se da je autor izvornog djela prenio na filmskog producenta pravo na preradu i uključivanje izvornog djela u audiovizualno djelo, svoja autorska imovinska prava na tome audiovizualnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizualnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizualnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“; „Sklapanjem ugovora o filmskoj produkciji smatra se da su suautori isključivo i neograničeno prenijeli na filmskog producenta sva svoja autorska imovinska prava na audiovizualnom djelu, njegovom prijevodu, njegovim audiovizualnim preradama i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizualnog djela, ako ugovorom nije drukčije određeno.“. Navedene zakonske pretpostavke su standard u filmskoj (audiovizualnoj) industriji u svijetu, u smislu da filmski producenti, u pravilu, ugovorima preuzimaju sva autorska prava od autora izvornog djela, koautora i autora doprinosa, kao i odgovarajuća prava glumaca, kako bi mogao samostalno ekonomski iskoristavati audiovizualno djelo i na naj način vratiti investicije u stvaranje audiovizualnog djela. Zbog toga, nelogično je i proturječno da filmski producent bude nositelj autorskog prava na audiovizualnim djelima, a da autori prikupljaju naknadu direktno od onog koji "ima koristi od korištenja djela", odnosno od operatora reemisije (npr. kabelski operater), kako je već navedeno u obrazloženju člana 16. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima. Naš je stav da filmski producent, na temelju ugovora ili na temelju iznad navedenih zakonskih pretpostavki u njegovu korist – na temelju već postojećih generalnih odredbi člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, treba biti obveznik plaćanja autorske naknade autorima izvornog djela, koautorima i autorima doprinosa audiovizualnog djela, i to iz iznosa naknada koju filmski producent ostvari ekonomskim iskorištavanjem audiovizualnog djela, individualno ili kroz sustav kolektivnog ostvarivanja prava. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizualnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nositelja prava, zadržavanje iznad navedenih zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantira odgovarajuću u razmjernu naknadu za svaki prijenos autorskih imovinskih prava.

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 16

Prijedlozi se djelomično prihvaćaju. U novim st. (5) i (6) riječ „imaju“ mijenja se u „zadržavaju“. Na takav način nacrt zakona jezično usklađuje se sa ostalim stavovima čl. 76. ZASP-a i Direktivom 2006/115/EU. Član 18. Direktive 2019/790/EU regulira pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu. Sukladno stavu 1. direktive države članice osiguravaju da, ako autori i izvođači licenciraju ili prenose svoja isključiva prava za iskorištavanje svojih djela ili drugih predmeta zaštite, oni imaju pravo primiti odgovarajuću i razmjernu naknadu. U stav 2. direktive dalje stoji, da u provedbi načela utvrđenog u stavku 1. u nacionalnom pravu države članice mogu slobodno koristiti različite mehanizme i uzimaju u obzir načelo ugovorne slobode te pravednu ravnotežu između prava i interesa. Jedan od mogućih mehanizama je utvrđivanje odgovarajuće i razmjerne naknade koja, uz ugovorene naknade (između autora i osobe na koju je prenio svoje isključivo materijalno

autorsko pravo), osigurava autoru odgovarajuću i razmjerno naknadu za korištenje njegovog rada. U ovom slučaju autor svoje isključivo materijalno autorsko pravo prenosi na drugu osobu, koja time stječe pravo zabrane korištenja autorskog djela. Unatoč prijenosu svojih isključivih prava, autor ima pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu, kojoj ne može se odreći (kao residuum – ostatak isključivog prava) za svako korištenje autorskog djela koje je stvorio. Ugovorna strana, na koju će autor prenijeti isključiva prava, moći će nesmetano iskorištavati ta prava (pravo autora na odgovarajuću naknadu osobe na koju je autor prenio svoja isključiva prava ne sprječava iskorištavanje). Primjer takvog propisa je odredba prvog stavka članka 62. Direktive 2006/115/EU. Odredbama novog petog i šestog stava smisleno je, po uzoru na prvi stav člana 5. Direktive 2006/115/EZ, određeno pravo autora na primjerenu naknadu, pri čemu se obveznik naknade određuje kao onaj koji koristi djelo na određeni način, budući da zbog korištenja djela ima novčanu korist (autorova ugovorna strana nije definirana kao obveznik, kako je to utvrđeno prijenosom Direktive 2006/115/EU, jer bi to bio samo posrednik između autora i korisnika koji djelo koristi na određeni način, što nije primjereno niti potrebno). Ovakav dogovor osigurat će autoru ne samo ugovoreni iznos, već i odgovarajuću naknadu za svako korištenje djela koje je stvorio. Pravilo odvojenosti prijenosa aplicira na prava svih autora (muzički, AV, književni i ostali autori). Član 18. Direktive 2019/790/EU na način implementacije odvojenosti prijenosi moguće je upotrijebiti samo kod odgovarajuće i razmerjene naknade kod isključivih (ekonomskih) prava

Prijedlozi i komentari na Članak 17

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 17

Prijedlozi i komentari na Članak 18

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 18

Prijedlozi i komentari na Članak 19

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 19

Prijedlozi i komentari na Članak 20

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 20

Prijedlozi i komentari na Članak 21

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 21

Prijedlozi i komentari na Članak 22

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 22

Prijedlozi i komentari na Članak 23

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 23

Prijedlozi i komentari na Članak 24

Prijedlozi:

1. Predlažemo brisanje odredbi kojima se dopunjuje član 110, stav (3), na način da se dodaju tačke d), e), f) i g). Obrazloženje: Predloženo proširenje nije neophodno u cilju usklađivanja sa Direktivom 2017/790/EU, zbog čega predlažemo brisanje predloženih izmjena. Dodatno, pitanje autorskih naknada je uređeno drugim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima, iz kojih razloga dodatno smatramo da su predložene izmjene neprihvatljive.
2. Predlažemo brisanje člana 24. i člana 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa obrazloženjem u komentaru na član 16. Nacrta. Smatramo potpuno besmislenim, suprotnim pravnoj teoriji i legislativi svih modernih država, da autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela, imaju istodobno i isključiva prava i prava na naknadu za isti predmet zaštite i isti način korištenja. Naime, prema dosadašnjim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine), autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela već imaju isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu, uključujući i pravo priopćavanja javnosti, odnosno reemitiranje. Stoga, dodatno priznavanje autorima izvornog djela i koautorima audiovizualnog djela i prava na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako reemitiranje audiovizualnog djela, odnosno za svako priopćavanje javnosti audiovizualnog djela, kako se predviđa članom 24. i članom 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, predstavlja nonsens. Kako npr. vlasnik nekretnine, koji je prodao svoju nekretninu, zbog toga više nema pravo naplaćivati zakupninu za zakup te nekretnine, tako i autor/koautor koji je prenio svoja isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu npr. filmskom producentu, ne bi trebao imati dodatno priznato pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu za priopćavanje javnosti tog audiovizualnog djela. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizualnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nositelja prava, zadržavanje zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog

mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantira odgovarajuću u razmjernu naknadu za svaki prijenos autorskih imovinskih prava.

3. Predlažemo brisanje člana 24. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa obrazloženjem u komentaru na član 16. Nacrta. Smatramo potpuno besmislenim, suprotnim pravnoj teoriji i legislativi svih modernih država, da autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela, imaju istovremeno i isključiva prava i prava na naknadu za isti predmet zaštite i isti način korištenja. Naime, prema dosadašnjim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine), autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela već imaju isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu, uključujući i pravo saopštavanja javnosti, odnosno reemitovanje. Stoga, dodatno priznavanje autorima izvornog djela i koautorima audiovizualnog djela i prava na odgovarajuću i srazmjernu naknadu za svako reemitovanje audiovizualnog djela, odnosno za svako saopštavanje javnosti audiovizualnog djela, kako se predviđa članom 24. i članom 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, predstavlja nonsens. Kako npr. vlasnik nekretnine, koji je prodao svoju nekretninu, zbog toga više nema pravo naplaćivati zakupninu za zakup te nekretnine, tako i autor/koautor koji je prenio svoja isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu npr. filmskom producentu, ne bi trebao imati dodatno priznato pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu za saopštavanje javnosti tog audiovizualnog djela. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizualnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nosioca prava, zadržavanje zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantuje odgovarajuću srazmjernu naknadu za svaki prenos autorskih imovinskih prava.
4. Predlažemo brisanje odredbi kojima se dopunjuje član 110, stav (3), na način da se dodaju tačke d), e), f) i g). Obrazloženje: Pitanje autorskih naknada je uređeno drugim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima, te proširenje nije neophodno ni u cilju usklađivanja sa Direktivom 2017/790/EU.
5. Predlažemo brisanje člana 24. i člana 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa obrazloženjem u komentaru na član 16. Nacrta.

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 24

Prijedlozi se djelomično prihvaćaju. Prema trenutno važećem drugom stavu člana 110 ZASP-a, autori izvornog djela imaju položaj koji pripada samo koautorima audiovizuelnog djela prema članu 111 ZASP-a. Takvo stanje je pravno nedopustivo i u suprotnosti je s članom 111 ZASP-a, koji je kogentan i taksativno određuje kategorije koautora audiovizuelnog djela. Iz navedenog proizlazi da autori izvornih djela nemaju prava na (novom) audiovizuelnom djelu, kamoli prava, kojim ne mogu se odreći. Predloženo rješenje ne ide na štetu autora izvornih djela. Oni sva svoja prava uređuju individualno sklapanjem ugovora o audiovizuelnom prilagođavanju, u kojem se dogovaraju različite vrste honorara za korištenje svojih izvornih djela (npr. paušalna ili procentualna plaćanja, učešće u prihodima od korištenja djela itd.). Suština je da na novo nastalom djelu nemaju prava koautora, osim onih koja su navedena u tač. a) i b) stava (3) člana 110 ZASP-a. Posljedično, potrebno je izbrisati odredbe drugog dijela drugog stava cijeli stav (4) člana 110 ZASP-a.

Prijedlozi i komentari na Članak 25

Prijedlozi:

1. Predlažemo brisanje člana 24. i člana 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa obrazloženjem u komentaru na član 16. Nacrta. Smatramo potpuno besmislenim, suprotnim pravnoj teoriji i legislativi svih modernih država, da autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela, imaju istodobno i isključiva prava i prava na naknadu za isti predmet zaštite i isti način korištenja. Naime, prema dosadašnjim

odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine), autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela već imaju isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu, uključujući i pravo priopćavanja javnosti, odnosno reemitiranje. Stoga, dodatno priznavanje autorima izvornog djela i koautorima audiovizualnog djela i prava na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako reemitiranje audiovizualnog djela, odnosno za svako priopćavanje javnosti audiovizualnog djela, kako se predviđa članom 24. i članom 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, predstavlja nonsens. Kako npr. vlasnik nekretnine, koji je prodao svoju nekretninu, zbog toga više nema pravo naplaćivati zakupninu za zakup te nekretnine, tako i autor/koautor koji je prenio svoja isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu npr. filmskom producentu, ne bi trebao imati dodatno priznato pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu za priopćavanje javnosti tog audiovizualnog djela. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizualnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nositelja prava, zadržavanje zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantira odgovarajuću u razmjernu naknadu za svaki prijenos autorskih imovinskih prava.

2. Predlažemo brisanje člana 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa obrazloženjem u komentaru na član 16. Nacrta. Smatramo potpuno besmislenim, suprotnim pravnoj teoriji i legislativi svih modernih država, da autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela, imaju istovremeno i isključiva prava i prava na naknadu za isti predmet zaštite i isti način korištenja. Naime, prema dosadašnjim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine), autori izvornog djela i koautori audiovizualnog djela već imaju isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu, uključujući i pravo saopštavanja javnosti, odnosno reemitovanje. Stoga, dodatno priznavanje autorima izvornog djela i koautorima audiovizualnog djela i prava na odgovarajuću i srazmjernu naknadu za svako reemitovanje audiovizualnog djela, odnosno za svako saopštavanje javnosti audiovizualnog djela, kako se predviđa članom 25. i članom 24. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, predstavlja nonsens. Kako npr. vlasnik nekretnine, koji je prodao svoju nekretninu, zbog toga više nema pravo naplaćivati zakupninu za zakup te nekretnine, tako i autor/koautor koji je prenio svoja isključiva imovinska prava na audiovizualnom djelu npr. filmskom producentu, ne bi trebao imati dodatno priznato pravo na odgovarajuću i srazmjernu naknadu za saopštavanje javnosti tog audiovizualnog djela. Dakle, u odnosu na pitanje autorskih naknada kod audiovizualnog djela predlažemo zadržavanje postojećih zakonskih propisa, odnosno primjenu načela ugovorne slobode autora i drugih nosioca prava, zadržavanje zakonskih pretpostavki u korist filmskog producenta, koje se primjenjuju u odsutnosti ugovornih odredbi, uz primjenu zaštitnog mehanizma za autore iz člana 81. Zakona o autorskom i srodnim pravima, koji već garantuje odgovarajuću srazmjernu naknadu za svaki prenos autorskih imovinskih prava.
3. Predlažemo brisanje člana 24. i člana 25. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa obrazloženjem u komentaru na član 16. Nacrta.

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 25

ZBIRNI ODGOVOR ZA ČLANAK 25.: Prijedlozi se djelomično prihvaćaju. Ovim članom nacrta zakona implementira se član 18 Direktive 2019/790/EU. Stav 1. člana 18. Direktive 2019/790/EU izričito navodi da će države članice osigurati da autori i izvođači, kada licenciraju ili prenesu svoja isključiva prava na iskorištavanje svojih djela ili drugih predmeta zaštite, imaju pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu. U skladu sa stavom 2. člana 18. Direktive 2019/790/EU, pri provedbi načela iz prvog stava u nacionalnom pravu, države članice mogu slobodno koristiti različite mehanizme i uzeti u obzir načelo ugovorne slobode i pravedne ravnoteže između prava i interesa. Jedan od najprihvaćenih mehanizama je utvrđivanje primitka primjerene naknade koja,

uz ugovorno ugovorene naknade (između autora i lica na koje je prenio svoje isključivo materijalno autorsko pravo), autoru osigurava odgovarajuću i razmjernu naknadu. U tom slučaju autor svoje isključivo materijalno autorsko pravo prenosi na drugom licu, koja na taj način stiče pravo zabrane iskorištavanja autorskog djela, ali zadržava neopozivo pravo na primjerenu naknadu (residuum) za svako iskorištavanje autorskog djela. Suprotna ugovorna stana, na koju će autor prenijeti isključiva prava, moći će nastaviti iskorištavati ta prava. Primjer takvog propisa je odredba prvog stava člana 5. Direktive 2006/115/EU. U slučaju audiovizualnih djela postoji određena zakonska pretpostavka da se sklapanjem ugovora o filmskoj produkciji smatra da su koautori isključivo i neograničeno prenijeli na filmskog producenta sva svoja materijalna autorska i druga prava autora na audiovizualno djelo, njegov prijevod, njegove audiovizualne prerade i fotografijama nastalim u vezi s produkcijom audiovizuelnog djela, ako ugovorom nije drugačije određeno (čl. 113. drugi stav (2) ZASP-a). Stav (5) člana 113. ZASP-a propisuje da, neovisno o odredbama stava (1), (2) i (4), koautori (i autori doprinosa) zadržavaju određena prava, uključujući, primjerice, pravo na pravičnu naknadu za svako davanje u zakup audiovizualnog djela (sukladno prvim stavom člana 5. Direktive 2006/115 /EZ). Koautori audiovizualnog djela i autori doprinosa ne mogu se odreći ovih prava (stav (6) člana 113. ZASP-a). Zakonskom pretpostavkom iz stava (2) člana 113. ZASP-a olakšava se položaj filmskog producenta kod korištenja audiovizualnog djela, pa su koautori audiovizualnog djela u lošijem položaju u odnosu na autore audiovizualnog djela, za koja se ne primjenjuje slična zakonska pretpostavka. Koautori audiovizualnih djela, kao slabija strana u odnosu na filmskog producenta, često nisu u mogućnosti ugovoriti dodatne naknade od filmskog producenta (osim jednokratnog otkupa svih prava), čak i ako im se djela široko koriste. Budući da se audiovizualna djela sve više koriste na internetu s novim načinima distribucije djela, primjereno je koautorima audiovizualnog djela osigurati pravo na odgovarajuću i razmjernu naknadu za najmasovnija korištenja na internetu, odnosno za saopćavanje javnosti audiovizualnog djela prema članu 24. ZASP-a (uključujući, primjerice novi član 149. a ZASP-a te činjenje dostupnim javnosti audiovizualnog djela u okviru usluga videa na zahtjev). Cilj ovakvog uređenja je osigurati uključenost koautora audiovizualnog djela u dobivanje financijskih sredstava koja se ostvaruju korištenjem autorskog djela koje su stvorili. Takav dogovor osigurava da koautori audiovizualnog djela dobiju, uz općenito jednokratnu naknadu za autorska prava, odgovarajuću i razmjernu naknadu za korištenje djela koje su stvorili, čime im se osigurava, u skladu s članom 18. Direktive 2019/790/EU. Zbog jasnoće član 25. nacrta zakona djelomično korigira se i oslanja se na član 16. nacrta zakona.

Prijedlozi i komentari na Članak 26

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 26

Prijedlozi i komentari na Članak 27

Prijedlozi:

1. Član 121. mijenja se i glasi: Član 121. (Naknada za javno priopćavanje) (1) Izvođač ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti fonograma sa snimkom njegove izvedbe. (2) Jedinstvena primjerena naknada se sastoji od pojedinačnih naknada koje pripadaju izvođačima i proizvođačima fonograma. (3) Ako je nefiksirana muzička izvedba ili muzička izvedba fiksirana na fonogramu, ugrađena u audiovizuelno djelo, izvođač zadržava pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi iz stavka 1. ovog člana, koje se ne može odreći. **Obrazloženje:** Predviđena je izmjena člana 121. Zakona o autorskom i srodnim pravima na način da je stav (2) u suprotnosti sa stavom (1). Naime, u stavu (1) je zadržan dosadašnji pravni režim naplate jedinstvene naknade za sve oblike priopćavanja javnosti, na način da naknadu naplaćuje proizvođač fonograma i da je dijeli sa izvođačima, dok je u stavu (2) predviđeno da tu istu naknadu direktno plaća korisnik izvođaču. Nadalje, predložena odredba člana

121. stav 2. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima se može tumačiti u smislu uvođenja dodatnih prava izvođačima glumcima u audiovizuelnom djelu, što je u suprotnosti sa članom 122. Zakona o autorskom i srodnim pravima i za što još nije postignut dogovor na razini Europske unije.

2. Predlažemo brisanje člana 27. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima. Predlažemo izmjene i dopune Zakona o autorskom i srodnim pravima, kako slijedi: Član 121. se mijenja i glasi: Član 121. (Naknada za javno priopćavanje) (1) Izvođač ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti fonograma sa snimkom njegove izvedbe. (2) Jedinствена primjerena naknada se sastoji od pojedinačnih naknada koje pripadaju izvođačima i proizvođačima fonograma. (3) Ako je nefiksirana muzička izvedba ili muzička izvedba fiksirana na fonogramu, ugrađena u audiovizualno djelo, izvođač zadržava pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi iz stavka 1. ovog člana, koje se ne može odreći.
3. Predlažemo brisanje člana 27. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima. Predlažemo izmjene i dopune Zakona o autorskom i srodnim pravima, kako slijedi: Član 121. se mijenja i glasi: Član 121. (Naknada za javno priopćavanje) (1) Izvođač ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti fonograma sa snimkom njegove izvedbe. (2) Jedinствена primjerena naknada se sastoji od pojedinačnih naknada koje pripadaju izvođačima i proizvođačima fonograma. (3) Ako je nefiksirana muzička izvedba ili muzička izvedba fiksirana na fonogramu, ugrađena u audiovizualno djelo, izvođač zadržava pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi iz stavka 1. ovog člana, koje se ne može odreći.
4. Predlažemo brisanje člana 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, odnosno izmjenu i dopunu člana 27. Nacrta i dodavanje člana 27.a Nacrta, kako slijedi: Član 27. Član 121. se mijenja i glasi: Član 121. (Naknada za javno priopćavanje) (1) Izvođač ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti fonograma sa snimkom njegove izvedbe. (2) Jedinствена primjerena naknada se sastoji od pojedinačnih naknada koje pripadaju izvođačima i proizvođačima fonograma. (3) Ako je nefiksirana muzička izvedba ili muzička izvedba fiksirana na fonogramu, ugrađena u audiovizualno djelo, izvođač zadržava pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi iz stavka 1. ovog člana, koje se ne može odreći. Član 27.a Član 128. stav (1) se mijenja i glasi: Član 128. (Pravo na naknadu za priopćavanje javnosti) (1) Proizvođač fonograma, u skladu sa članom 121. stav 2. ovog Zakona, ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti svojih fonograma. Član 128. stav (2) se briše. Obrazloženje: U članu 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima je predviđena izmjena člana 121. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine) na način da je stav (2) u suprotnosti sa stavom (1). Naime, u stavu (1) je zadržan dosadašnji pravni režim naplate jedinstvene naknade za sve oblike priopćavanja javnosti, na način da naknadu naplaćuje proizvođač fonograma i da je dijeli sa izvođačima, dok je u stavu (2) predviđeno da tu istu naknadu direktno plaća korisnik izvođaču. Nadalje, predložena izmjena odredbe člana 121. stav 2. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, se može tumačiti u smislu uvođenja dodatnih prava izvođačima glumcima u audiovizualnom djelu, a te sumnje se potvrđuju obrazloženjem člana 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, prema kojem je cilj ove sporne odredbe uspostava novog prava za izvođače čije su izvedbe snimljene na videogramu (primjerice filmski glumci) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako radiodifuzno emitiranje ili neki drugi oblik saopćavanja videograma javnosti, što je u suprotnosti sa članom 122. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine) i za što još nije postignut dogovor na razini Europske unije. Mnogo razvijenije države Europske unije još uvijek nisu donijele svoje političke odluke za uvođenjem novih prava glumaca u audiovizualnom djelu, po ugledu na prava izvođača glazbenih djela, pa smatramo da BiH nije spremna ekonomski predvoditi takve reforme prije Europske unije i Sjedinjenih Američkih Država. Nadalje, naš prijedlog izmjena i dopuna člana 121. i člana 128. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima ima za cilj prvenstveno usklađivanje pravnog okvira sa već ustaljenom praksom u BiH. Ugovorom WIPO o izvedbama i fonogramima je u članku 15. stavak 2. predviđeno da ugovorne strane (države

potpisnice, među kojima je i BiH), u vezi prava na naknadu za emitiranje i priopćavanje javnosti, mogu svojim nacionalnim zakonodavstvima odrediti da jednokratnu pravičnu naknadu mogu od korisnika zahtijevati umjetnik izvođač ili proizvođač fonograma ili oba. Prema trenutno važećim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine), predviđeno je da tu jednokratnu/jedinstvenu pravičnu naknadu od korisnika naplaćuje proizvođač fonograma i da je nakon toga dijeli sa izvođačima. Međutim, dosadašnja praksa u BiH se odlučila za drugačiji model, koji podrazumijeva da i izvođači i proizvođači fonograma, preko svojih kolektivnih organizacija, naplaćuju naknade od korisnika za emitiranje i druge oblike priopćavanja javnosti, koji se pokazao kao efikasan u praksi, pa bi ga bilo dobro na taj način predvidjeti i zakonskim odredbama.

5. Predlažemo brisanje člana 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, odnosno izmjenu i dopunu člana 27. Nacrta, kako slijedi Član 27. Član 121. se mijenja i glasi: Član 121. (Naknada za javno saopštavanje) (1) Izvođač ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitovanje ili neki drugi oblik saopštavanja javnosti fonograma sa snimkom njegove izvedbe. (2) Jedinstvena primjerena naknada se sastoji od pojedinačnih naknada koje pripadaju izvođačima i proizvođačima fonograma. (3) Ako je nefiksirana muzička izvedba ili muzička izvedba fiksirana na fonogramu, ugrađena u audiovizualno djelo, izvođač zadržava pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi iz stava 1. ovog člana, koje se ne može odreći. Član 27.a Član 128. stav (1) se mijenja i glasi: Član 128. (Pravo na naknadu za saopštavanje javnosti) (1) Proizvođač fonograma, u skladu sa članom 121. stav 2. ovog Zakona, ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitovanje ili neki drugi oblik saopštavanja javnosti svojih fonograma. Član 128. stav (2) se briše. Obrazloženje: U članu 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima je predviđena izmjena člana 121. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine) na način da je stav (2) u suprotnosti sa stavom (1). Naime, u stavu (1) je zadržan dosadašnji pravni režim naplate jedinstvene naknade za sve oblike saopštavanja javnosti, na način da naknadu naplaćuje proizvođač fonograma i da je dijeli sa izvođačima, dok je u stavu (2) predviđeno da tu istu naknadu direktno plaća korisnik izvođaču. Nadalje, predložena izmjena odredbe člana 121. stav 2. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, se može tumačiti u smislu uvođenja dodatnih prava izvođačima glumcima u audiovizualnom djelu, a te sumnje se potvrđuju obrazloženjem člana 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, prema kojem je cilj ove sporne odredbe uspostava novog prava za izvođače čije su izvedbe snimljene na videogramu (primjerice filmski glumci) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako radiodifuzno emitovanje ili neki drugi oblik saopštavanja videograma javnosti, što je u suprotnosti sa članom 122. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine) i za što još nije postignut dogovor na nivou Europske unije. Mnogo razvijenije države Europske unije još uvijek nisu donijele svoje političke odluke za uvođenjem novih prava glumaca u audiovizualnom djelu, po ugledu na prava izvođača muzičkih djela, pa smatramo da BiH nije spremna ekonomski predvoditi takve reforme prije Europske unije i Sjedinjenih Američkih Država. Nadalje, naš prijedlog izmjena i dopuna člana 121. i člana 128. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima ima za cilj prvenstveno usklađivanje pravnog okvira sa već ustaljenom praksom u BiH. Ugovorom WIPO o izvedbama i fonogramima je u članku 15. stavak 2. predviđeno da ugovorne strane (države potpisnice, među kojima je i BiH), u vezi prava na naknadu za emitovanje i saopštavanje javnosti, mogu svojim nacionalnim zakonodavstvima odrediti da jednokratnu pravičnu naknadu mogu od korisnika zahtijevati umjetnik izvođač ili proizvođač fonograma ili oba. Prema trenutno važećim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine), predviđeno je da tu jednokratnu/jedinstvenu pravičnu naknadu od korisnika naplaćuje proizvođač fonograma i da je nakon toga dijeli sa izvođačima. Međutim, dosadašnja praksa u BiH se odlučila za drugačiji model, koji podrazumijeva da i izvođači i proizvođači fonograma, preko svojih kolektivnih organizacija, naplaćuju naknade od korisnika za emitovanje i druge oblike saopštavanja javnosti, koji se pokazao kao efikasan u praksi, pa bi ga bilo dobro na taj način predvidjeti i zakonskim odredbama.

6. Član 121. mijenja se i glasi: Član 121. (Naknada za javno priopćavanje) (1) Izvođač ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti fonograma sa snimkom njegove izvedbe. (2) Jedinstvena primjerena naknada se sastoji od pojedinačnih naknada koje pripadaju izvođačima i proizvođačima fonograma. (3) Ako je nefiksirana muzička izvedba ili muzička izvedba fiksirana na fonogramu, ugrađena u audiovizuelno djelo, izvođač zadržava pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi iz stavka 1. ovog člana, koje se ne može odreći. Obrazloženje: U inicijalno predloženom stavu (1) je zadržan dosadašnji pravni režim naplate jedinstvene naknade za sve oblike priopćavanja javnosti, na način da naknadu naplaćuje proizvođač fonograma i da je dijeli sa izvođačima, dok je u stavu (2) predviđeno da tu istu naknadu direktno plaća korisnik izvođaču. Osim toga, predložena odredba člana 121. stav 2. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima se može tumačiti u smislu uvođenja dodatnih prava izvođačima glumcima u audiovizuelnom djelu, što je u suprotnosti sa članom 122. Zakona o autorskom i srodnim pravima i za što još nije postignut dogovor na razini Europske unije. Imajući to u vidu, predlažemo da član 121 (Naknada za javno priopćavanje) glasi po ovom prijedlogu.
7. Predlažemo brisanje člana 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, odnosno izmjenu i dopunu člana 27. Nacrta, kako slijedi Član 27. Član 121. se mijenja i glasi: Član 121. (Naknada za javno priopćavanje) (1) Izvođač ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitovanje ili neki drugi oblik saopštavanja javnosti fonograma sa snimkom njegovog izvođenja. (2) Jedinstvena primjerena naknada se sastoji od pojedinačnih naknada koje pripadaju izvođačima i proizvođačima fonograma. (3) Ako je nefiksirano muzičko izvođenje ili muzičko izvođenje fiksirano na fonogramu, ugrađena u audiovizualno djelo, izvođač zadržava pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi iz stava 1. ovog člana, koje se ne može odreći. Član 27. a Član 128. stav (1) se mijenja i glasi: Član 128. (Pravo na naknadu za saopštavanje javnosti) (1) Proizvođač fonograma, u skladu sa članom 121. stav 2. ovog Zakona, ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitovanje ili neki drugi oblik saopštavanja javnosti svojih fonograma. Član 128. stav (2) se briše.

Komentari:

1. U članu 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima je predviđena izmjena člana 121. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine) na način da je stav (2) u suprotnosti sa stavom (1). Naime, u stavu (1) je zadržan dosadašnji pravni režim naplate jedinstvene naknade za sve oblike priopćavanja javnosti, na način da naknadu naplaćuje proizvođač fonograma i da je dijeli sa izvođačima, dok je u stavu (2) predviđeno da tu istu naknadu direktno plaća korisnik izvođaču. Nadalje, predložena izmjena odredbe člana 121. stav 2. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima, se može tumačiti u smislu uvođenja dodatnih prava izvođačima glumcima u audiovizualnom djelu, a te sumnje se potvrđuju obrazloženjem člana 27. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, prema kojem je cilj ove sporne odredbe uspostava novog prava za izvođače čije su izvedbe snimljene na videogramu (primjerice filmski glumci) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako radiodifuzno emitiranje ili neki drugi oblik saopćavanja videograma javnosti, što je u suprotnosti sa članom 122. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine) i za što još nije postignut dogovor na razini Europske unije. Mnogo razvijenije države Europske unije još uvijek nisu donijele svoje političke odluke za uvođenjem novih prava glumaca u audiovizualnom djelu, po ugledu na prava izvođača glazbenih djeva, pa smatramo da BiH nije spremna ekonomski predvoditi takve reforme prije Europske unije i Sjedinjenih Američkih Država. Nadalje, naš prijedlog izmjena i dopuna člana 121. i člana 128. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima ima za cilj prvenstveno usklađivanje pravnog okvira sa već ustaljenom praksom u BiH. Ugovorom WIPO o izvedbama i fonogramima je u članku 15. stavak 2. predviđeno da ugovorne strane (države potpisnice, među kojima je i BiH), u vezi prava na naknadu za emitiranje i priopćavanje javnosti, mogu svojim nacionalnim zakonodavstvima odrediti da jednokratnu pravičnu

naknadu mogu od korisnika zahtijevati umjetnik izvođač ili proizvođač fonograma ili oba. Prema trenutno važećim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH, broj 63 od 03.08. 2010. godine), predviđeno je da tu jednokratnu/jedinstvenu pravičnu naknadu od korisnika naplaćuje proizvođač fonograma i da je nakon toga dijeli sa izvođačima. Međutim, dosadašnja praksa u BiH se odlučila za drugačiji model, koji podrazumijeva da i izvođači i proizvođači fonograma, preko svojih kolektivnih organizacija, naplaćuju naknade od korisnika za emitiranje i druge oblike priopćavanja javnosti, koji se pokazao kao efikasan u praksi, pa bi ga bilo dobro na taj način predvidjeti i zakonskim odredbama.

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 27

Prijedlozi se ne prihvaćaju. Ovim članom nacрта zakona implementira se član 18 Direktive 2019/790/EU. Cilj implementacije *acquis* na ovaj način je osigurati da izvođači čije su izvedbe na videogramu sudjeluju u primanju finansijskih sredstava koja se ostvaruju korištenjem njihovih izvedbi. Ovakvim uređenjem također se osigurava da izvođači čije su izvedbe na videogramu, uz u pravilu jednokratnu naknadu nakon sklapanja ugovora o filmskoj produkciji, dobiju i naknadu za korištenje svoje izvedbe, koja sukladno prvim stavom člana 18. Direktive 2019/790/EU osiguraju odgovarajuću i razmjernu naknadu za korištenje izvedbe.

Prijedlozi i komentari na Članak 28

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 28

Prijedlozi i komentari na Članak 29

Prijedlozi:

1. Član 29. mijenja se i glasi: Član 29. (Emitovanje) (1) Pravo emitovanja isključivo je pravo saopštavanja autorskog djela javnosti pomoću televizijskih ili radijskih programskih signala koji su namijenjeni prijemu za javnost, bežično (uključujući satelit) ili putem žica. (2) Pravo emitovanja putem satelita postoji kad se, pod kontrolom i odgovornošću organizacije za emitovanje, programski signali koji su namijenjeni prijemu za javnost šalju u neprekinutom komunikacionom lancu prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (3) Satelit, za potrebe ovog Zakona, je svaki satelit koji radi na frekvencijskim područjima rezervisanim za emitovanje televizijskih ili radijskih programskih signala namijenjenih prijemu za javnost ili zatvorenoj ličnoj komunikaciji, koja je uporediva sa prijemom takvih signala za javnost. (4) Ako su programski signali kodirani, emitovanje putem satelita postoji pod uslovom da su sredstva za dekodiranje signala dostupna javnosti od organizacije koja vrši emitovanje ili uz njezin pristanak od trećeg ovlašćenog lica. (5) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za emitovanje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se emitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka stanica u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za emitovanje, koja ima svoje sjedište ili poslovno sjedište u Bosni i Hercegovini, naručila emitovanje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da emitovanje obavlja organizacija za emitovanje koja je naručila emitovanje putem satelita.
2. Zbog nomotehničkih pravila, predlažemo izmjenu naziva prava radiodifuznog emitovanja iz člana 29. Zakona o autorskom i srodnim pravima, jer sadržaj ovog prava obuhvaća sve

oblike emitovanja žičanim i bežičnim putem, uključujući i satelit, pa je adekvatniji naziv pravo emitovanja. Također, iz istih razloga predlažemo modernizaciju naziva organizacija za radiodifuziju, jer radiodifuzija odavno nije jedina tehnologija kojom se ostvaruje emitovanje televizijskih i radijskih programskih signala, odnosno predlažemo upotrebu naziva organizacije za emitovanje, po ugledu na hrvatski Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21). Predlažemo i uvođenje primjene načela države porijekla kod satelitskog emitovanja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – član 1. stav 2. tačka (b), po uzoru na član 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitovanje putem satelita.

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 29

Prijedlozi se ne prihvaćaju. Očigledno se radi o grešci u komentaru; komentar se odnosi na član 29. ZASP-a, a ne na član 29. nacrtu ovog zakona.

Prijedlozi i komentari na Članak 30

Prijedlozi:

1. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, kako slijedi: Član 7. Član 30. mijenja se i glasi: Član 30. (Reemitovanje) (1) Pravo reemitovanja isključivo je pravo saopštavanja javnosti, koje nije kablovsko reemitovanja, na način da prvo emitovanje, koje se provodi žicom ili zrakom, uključujući satelitom ali isključujući internetom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istodobno ili tokom određenog perioda nakon emitovanja, neizmijenjeno i cjelovito saopšti javnosti, pod uslovom: a) da reemitovanja provodi stranka koja nije organizacija za emitovanje, koja je provela prvo emitovanje ili pod čijom je kontrolom i odgovornošću provedeno takvo prvo emitovanje, nezavisno o tome kako operator usluge reemitovanja prima programske signale od organizacije za emitovanje, u svrhu reemitovanja, i b) da se, ako se radi o reemitovanju preko usluge pristupa internetu, ono provodi u uređenom okruženju. (2) Usluga pristupa internetu je, u skladu sa članom 2. stav 2. tačka 2. Uredbe (EU) 2015/2120 Europskog parlamenta i Vijeća od 25. studenoga 2015. o utvrđivanju mjera u vezi s pristupom otvorenom internetu te o izmjeni Direktive 2002/22/EZ o univerzalnoj usluzi i pravima korisnika u vezi s elektronskim komunikacijskim mrežama i uslugama i Uredbe (EU) br. 531/2012 o roamingu u javnim pokretnim komunikacijskim mrežama u Uniji, javno dostupna elektronska komunikacijska usluga kojom se omogućuje pristup internetu te time povezivanje s gotovo svim krajnjim tačkama interneta, bez obzira na mrežnu tehnologiju i terminalnu opremu koja se upotrebljava. (3) Uređeno okruženje je okruženje u kojem operator usluge reemitovanja pruža sigurno reemitovanje ovlaštenim korisnicima. (4) Pravo kablovskog reemitovanja isključivo je pravo saopštavanja javnosti na način da se prvo emitovanje, koje se provodi žicom ili vazduhom, uključujući i satelitom, iz Bosne i Hercegovine ili bilo koje druge države, autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu koji je namijenjen prijemu za javnost, istovremeno ili tokom određenog perioda nakon emitovanja, neizmijenjeno i cjelovito saopšti javnosti reemitovanjem putem kablovskog ili mikrovalnog sistema, nezavisno o tome kako operator usluge kablovskog reemitovanja prima programske signale od organizacije za emitovanje, u svrhu reemitovanja. (5) Pravo reemitovanja i pravo kablovskog reemitovanja obuhvaćaju isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reproduciranja, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za saopštavanje javnosti tokom određenog perioda nakon emitovanja autorskog djela sadržanog u televizijskom ili radijskom programskom signalu. (6) Smatra se da se reemitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom organizacije za reemitovanje programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji.

(7) Smatra se da se reemitovanje putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka stanica u Bosni i Hercegovini, već je organizacija za reemitovanje, koja ima svoje sjedište ili poslovno sjedište u Bosni i Hercegovini, naručila reemitovanje putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da reemitovanje obavlja organizacija za reemitovanje koja je naručila reemitovanje putem satelita. Član 7. a Iza člana 30. dodaje se novi član 30. A koji glasi: Član 30. A (Prenos direktnim protokom) (1) Pravo prenosa direktnim protokom isključivo je pravo saopštavanja javnosti na način da prvo organizacija za emitovanje, šalje svoje televizijske ili radijske programske signale koji sadržavaju autorsko djelo distributeru signala koji nije ta organizacija za emitovanje, pri čemu javnosti tokom tog prenosu nisu dostupni programski signali, nego te programske signale javnosti prenosi distributer signala istovremeno ili tokom određenog razdoblja nakon prijena izravnim protokom. (2) Kada organizacija za emitovanje prenosi svoje televizijske ili radijske programske signale distributeru signala direktnim protokom, pri čemu ta organizacija za emitovanje sama ne prenosi programske signale direktno javnosti, smatra se da organizacija za emitovanje i distributer signala sudjeluju u jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti, u pogledu koje moraju dobiti odobrenje od nosilaca prava, s tim da sudjelovanje u jedinstvenoj radnji saopštavanja javnosti ne dovodi do zajedničke odgovornosti za saopštavanje javnosti autorskog djela javnosti organizacije za emitovanje i distributera signala. (3) Kad organizacija za emitovanje prenosi svoje televizijske ili radijske programske signale koji sadržavaju autorsko djelo direktno javnosti i istovremeno prenosi te signale drugim organizacijama za reemitovanje, putem tehničkog postupka direktnog protoka, početni prenosi organizacije za emitovanje se smatraju emitovanjem, dok se prenosi koje obavljaju druge organizacije za reemitovanje smatraju zasebnom radnjom saopštavanja javnosti reemitovanjem. (4) Pravo prenosa direktnim protokom obuhvata isključivo pravo činjenja dostupnim javnosti i u vezi s tim isključivo pravo reprodukcije, za radnje koje su u tehničkom procesu neophodne za saopštavanje javnosti tokom određenog vremena nakon slanja televizijskih i radijskih programskih signala koji sadržavaju autorsko djelo direktnim protokom. (5) Smatra se da se prenos direktnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se u Bosni i Hercegovini pod kontrolom distributera signala programski signali unesu u neprekinuti komunikacijski lanac koji vodi prema satelitu i od satelita natrag prema Zemlji. (6) Smatra se da se prenos direktnim protokom putem satelita obavlja u Bosni i Hercegovini onda kad se za odašiljanje programskih signala na satelit ne koristi zemaljska satelitska odašiljačka stanica u Bosni i Hercegovini, već je distributer signala, koji ima svoje sjedište ili poslovno sjedište u Bosni i Hercegovini, naručio distribuciju signala putem satelita, a postupak slanja u neprekinuti komunikacijski lanac putem satelita obavlja se u državi koja nije Bosna i Hercegovina. U takvom slučaju smatra se da prenos direktnim protokom obavlja distributer signala koji je naručio distribuciju signala putem satelita.

Komentari:

1. Odredbom člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se značajno proširuje sadržaj prava reemitiranja na način koji smatramo da nije u skladu sa Direktivom Vijeća 93/83/EEZ od 27. rujna 1993. o koordinaciji određenih pravila s obzirom na autorsko pravo i srodna prava koja se odnose na satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje i Direktivom (EU) 2019/789 Europskog parlamenta i Vijeća od 17. travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prijenose organizacija za radiodifuziju i reemitiranja televizijskih i radijskih programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ. Direktiva Vijeća 93/83/EEZ olakšava prekogranično satelitsko emitiranje i kabelsko reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica. Odredbe ove Direktive koje se odnose na prijenose organizacija za radiodifuziju ograničene su na prijenose putem satelita i ne primjenjuju se na prateće internetske usluge. Odredbe koje se odnose na reemitiranje televizijskih i radijskih programa iz drugih država članica ograničene su na istodobno,

neizmijenjeno i cjelovito kabelsko reemitiranje ili reemitiranje putem mikrovalnih sustava, odnosno ne obuhvaća reemitiranje s pomoću drugih tehnologija. Direktivom se olakšava ostvarivanje prava kabelskog reemitiranja uvođenjem obveznog kolektivnog ostvarivanja prava na način da države osiguravaju da se pravo nositelja autorskog prava i nositelja srodnih prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja kabelskim operaterima za kabelsko reemitiranje mogu ostvarivati samo preko udruge za kolektivno ostvarivanje prava, uz izuzetak prava koja ostvaruje organizacija za radiodifuziju u odnosu na vlastito emitiranje. Uvodi se i pretpostavka da se, u slučaju kada nositelj prava nije prenio ostvarivanje svojih prava udruzi za kolektivno ostvarivanje prava, smatra da je za ostvarivanje njegovih prava ovlaštena udruga za kolektivno ostvarivanje prava koja se bavi ostvarivanjem prava iste kategorije. Također, ova Direktiva je propisala i obvezu da, u slučaju kada nije sklopljen nikakav ugovor u odnosu na davanje odobrenja za kabelsko reemitiranje radiodifuzijskog emitiranja, država mora osigurati da se svaka stranka može pozvati na pomoć jednog ili više neovisnih i nepristranih posrednika, čiji je zadatak pružanje pomoći u pregovorima, s tim da posrednici mogu davati prijedloge strankama i da se smatra da stranke prihvaćaju prijedlog ako nijedna od njih ne uloži prigovor u roku od tri mjeseca. Države trebaju osigurati putem građanskog i upravnog prava da se pregovori vode u dobroj vjeri i da se ne sprečavaju i ne ometaju bez valjanog razloga. Direktiva (EU) 2019/789 obuhvaća prateće internetske usluge koje nudi organizacija za radiodifuziju, a koje su u jasnom i podređenom položaju u odnosu s emitiranjima organizacije za radiodifuziju, i koje obuhvaćaju usluge koje daju pristup televizijskim i radijskim programima isključivo linearno, istodobno s izvornim emitiranjem, usluge propuštenih sadržaja, eng. Catch-up services, te usluge koje daju pristup materijalu kojim se obogaćuju ili na drugi način proširuju televizijski i radijski programi koje emitira organizacija za radiodifuziju. Direktivom (EU) 2019/789 je obuhvaćena i usluga istovremenog, neizmijenjenog i cjelovitog reemitiranja, koje nije kabelsko reemitiranje, namijenjenog prijemu za javnost, različitim tehnologijama, a posebno je uređen prijenos programa izravnim protokom. Naime, operatori usluga reemitiranja mogu primiti programske signale od organizacija za radiodifuziju na različite načine, primjerice hvatanjem signala koje prenose organizacije za radiodifuziju ili primanjem signala izravno od njih putem tehničkog postupka izravnog protoka. Usluge takvih operatera mogu se nuditi preko satelita, na digitalnoj zemaljskoj mreži, mobilnoj mreži ili IP mreži zatvorenog kruga, te sličnim mrežama ili putem usluga pristupa Internetu (samo u slučaju ako se takve usluge reemitiranja pružaju u okruženju u kojem samo ovlašteni korisnici imaju pristup reemitiranom sadržaju, a razina zaštite sadržaja usporediva je s razinom zaštite sadržaja koji se prenosi upravljanim mrežama poput kabelske mreže ili IP mreže zatvorenog kruga, na kojima je sadržaj koji se emitira šifriran). Po uzoru na Direktivu Vijeća 93/83/EEZ, Direktiva (EU) 2019/789 uvodi obvezno kolektivno ostvarivanje isključivog prava priopćavanja javnosti djela ili drugih predmeta zaštite za usluge reemitiranja – obveza ostvarivanja prava na davanje ili odbijanje davanja odobrenja operateru usluge reemitiranja putem organizacije za kolektivno ostvarivanje prava. Također, zadržava se izuzetak od obveznog kolektivnog ostvarivanja prava za prava koja imaju organizacije za radiodifuziju u pogledu svojih emitiranja, uključujući prava na sadržaj programa (ali mogu sudjelovati u sustavu obveznog kolektivnog ostvarivanja prava, ako žele), kao i pretpostavka prijenosa prava na reemitiranje nositelja koji nisu prenijeli ostvarivanje prava organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava i mogućnost posredovanja. Posebno Direktiva (EU) 2019/789 regulira prijenos programa izravnim protokom, kao tehnički postupak kojim organizacija za radiodifuziju šalje svoje programske signale distributeru na način da javnosti tijekom tog prijenosa nisu dostupni signali, zbog čega se radi samo o jednoj jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, u kojoj svojim doprinosima sudjeluju i organizacije za radiodifuziju i distributeri signala. Organizacije za radiodifuziju i distributeri signala trebali bi stoga dobiti odobrenje nositelja prava za njihov poseban doprinos jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti, s tim da sudjelovanje organizacije za radiodifuziju i distributera signala u jedinstvenoj radnji priopćavanja javnosti ne bi trebalo dovesti do zajedničke odgovornosti organizacije za radiodifuziju i distributera signala za tu radnju priopćavanja javnosti (uvodna izjava 20 Direktive EU 2019/789). Državama članicama je odredbama Direktive (EU) 2019/789 dopušteno da predvide da distributeri signala izravnim protokom imaju koristi od mehanizma obveznog kolektivnog ostvarivanja

prava za svoje prijenose na isti način i u jednakoj mjeri kao i operatori usluga reemitiranja za reemitiranja obuhvaćena Direktivom 93/83/EEZ i Direktive (EU) 2019/789. Dakle, Direktivom (EU) 2019/789 nije ukinuta Direktiva Vijeća 93/83/EEZ, nego je zapravo samo izmijenjena definicija kabelskog reemitiranja, zbog čega smatramo da bi pravilnim transponiranjem ovih direktiva u našem nacionalnom zakonodavstvu i dalje morali zakonskim odredbama praviti razliku između kabelskog reemitiranja iz Direktive Vijeća 93/83/EEZ i reemitiranja drugim tehnologijama koje nije kabelsko reemitiranje iz Direktive (EU) 2019/789. Osim toga, Direktivom (EU) 2019/789 je jasno napravljena razlika između reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, na način da su regulirani u posebnim poglavljima, uz jasnu distinkciju da reemitiranje obavlja operator usluge reemitiranja, a prijenos izravnim protokom distributer signala, te uz različit pravni režim ovih načina priopćavanja javnosti, u smislu da kod emitiranja i reemitiranja nema jedinstvene radnje priopćavanja, dok se prijenos izravnim protokom smatra jedinstvenom radnjom priopćavanja javnosti. Zbog toga smo mišljenja da u našem zakonodavstvu ne možemo u sadržaj prava reemitiranja staviti i prijenos izravnim protokom, odnosno izravni protok u skladu sa Direktivom (EU) 2019/789, trebamo propisati u nacionalnim zakonodavstvima kao novo pravo odvojeno od reemitiranja. Navedene tvrdnje potkrepljuje i činjenica da je hrvatski zakonodavac u članku 44. i 45. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima (Nar. nov. br. 111/21) propisao različito pravo reemitiranja, pravo kabelskog reemitiranja i pravo prijenosa izravnim protokom. Radi dodatnog objašnjavanja sadržaja i načina ostvarivanja prava prijenosa izravnim protokom, citiramo objašnjenje prijenosa izravnim protokom iz hrvatskog Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima: „Članak 45. Zakona rezultat je implementacije članka 8. i vezane uvodne izjave (20) Direktive (EU) 2019/789. Uz to, predviđeno je obvezno kolektivno ostvarivanje prava kada se radi o pravu prijenosa izravnim protokom, što znači da se i organizacija za emitiranje i distributer signala obraćaju organizaciji za kolektivno ostvarivanje prava radi odobrenja i njoj vrše plaćanje (i jedan i drugi) za jedinstvenu radnju priopćavanja javnosti izravnim protokom. Za očekivati je da će ove dvije strane (organizacija za emitiranje i distributer signala) o svojoj poslovnoj suradnji sklopiti odgovarajući ugovor kojim će biti predviđeno i rješavanje ovakvih situacija u kojima bi jedna strana trpila štetu iz razloga što druga nije pravovremeno ishodila odobrenje.“. U skladu sa iznad navedenim, predložili smo izmjenu i dopunu člana 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, koja je izrađena u skladu sa odnosnim Direktivama, te uz dodatne dopune koje ćemo obrazložiti u nastavku. Dakle, dodatno u odnosu na odredbe iznad navedenih direktiva predlažemo dopunu sadržaja prava reemitiranja, prava kabelskog reemitiranja i prava prijenosa izravnim protokom na način da uključuju i radnje reproduciranja u elektroničkom obliku potrebne isključivo zbog tehničkog procesa priopćavanja javnosti u digitalnom obliku i radnje činjenja dostupnim javnosti u okviru reemitiranja, kabelskog reemitiranja i izravnog protoka. Priopćavanje javnosti reemitiranjem i izravnim protokom naprednim digitalnim tehnologijama, linearnim ili nelinearnim prijenosom, je kompleksan tehnički proces za koji su neophodne radnje privremenog reproduciranja autorskih djela i predmeta srodnih prava, bez čega je danas postalo tehnički nemoguće vršiti reemitiranje bez reproduciranja i činjenja dostupnim javnosti. Svi argumenti da je u slučaju istodobnog (linearnog) reemitiranja, nemoguće autorska i srodna prava pribavljati na individualan način, a zbog velikog broja televizijskih i radijskih programa na kojima se 24 sata na dan emitira sadržaj, se odnose jednako i na nelinearno reemitiranje, za koje je u sadržaj prava neophodno predvidjeti i radnje činjenja dostupnim javnosti. Komentarom uz član 6. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima smo predložili uvođenje primjene načela države podrijetla kod satelitskog emitiranja, koje je propisano Direktivom Vijeća 93/83/EEZ – članak 1. stavak 2. točka (b), po uzoru na članak 43. hrvatskog Zakon o autorskom pravu i srodnim pravima za emitiranje putem satelita, pa u skladu s tim dodatno predlažemo proširenje tog načela i na reemitiranje putem satelita i satelitski prijenos izravnim protokom.

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 30

Prijedlozi se ne prihvaćaju. Očigledno se radi o grešci u komentaru; komentar se odnosi na član 30. ZASP-a, a ne na član 30. nacrta ovog zakona.

Prijedlozi i komentari na Članak 31

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 31

Prijedlozi i komentari na Članak 32

Prijedlozi:

1. Predlažemo brisanje navedenog člana kojim se dodaje novi član 132.A. Obrazloženje: Predloženim rješenjem se uvodi novo pravo filmskih producenata na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma. Međutim, u našem postojećem zakonskom okviru, ne postoji lošiji tretman filmskih producenata u odnosu na proizvođače fonograma, jer filmski producenti imaju zakonske pretpostavke prijenosa autorskih prava od autora izvornih djela, koautora i autora doprinosa, na temelju kojih filmski producenti već ostvaruju autorska prava na audiovizuelnim djelima, što nije slučaj kod proizvođača fonograma. Uvođenje novog prava filmskih producenata (proizvođača videograma) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma nije predviđeno direktivama EU i međunarodnim ugovorima, niti je ovo pravo kao takvo predviđeno u Zakonu o autorskom pravu i srodnim pravima Republike Hrvatske (Nar. nov., br. 111/21), a koji je usklađen sa svim direktivama EU i međunarodnim ugovorima iz oblasti intelektualnog vlasništva.
2. Predlažemo brisanje člana 32. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima. Obrazloženje Članom 32. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima se uvodi novo pravo filmskih producenata na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma, a u obrazloženju je navedeno da se ovom dopunom želi ukinuti: "nejednak tretman filmskog proizvođača u odnosu na proizvođača fonograma u istim okolnostima". Međutim, u našem postojećem zakonskom okviru, ne postoji lošiji tretman filmskih producenata u odnosu na proizvođače fonograma, jer filmski producenti imaju zakonske pretpostavke prijenosa autorskih prava od autora izvornih djela, koautora i autora doprinosa, na temelju kojih filmski producenti već ostvaruju autorska prava na audiovizuelnim djelima, što nije slučaj kod proizvođača fonograma. Uvođenje novog prava filmskih producenata (proizvođača videograma) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma nije predviđeno direktivama EU i međunarodnim ugovorima, niti je ovo pravo kao takvo predviđeno u Zakonu o autorskom pravu i srodnim pravima Republike Hrvatske (Nar. nov., br. 111/21), a koji je usklađen sa svim direktivama EU i međunarodnim ugovorima iz oblasti intelektualnog vlasništva.
3. Predlažemo brisanje člana 32. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima. Obrazloženje Članom 32. Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima se uvodi novo pravo filmskih producenata na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma, a u obrazloženju je navedeno da se ovom dopunom želi ukinuti: "nejednak tretman filmskog proizvođača u odnosu na proizvođača fonograma u istim okolnostima". Međutim, u našem postojećem zakonskom okviru, ne postoji lošiji tretman filmskih producenata u odnosu na proizvođače fonograma, jer filmski producenti imaju zakonske pretpostavke prijenosa autorskih prava od autora izvornih djela, koautora i autora doprinosa, na temelju kojih filmski producenti već ostvaruju autorska prava na audiovizuelnim djelima, što nije slučaj kod proizvođača fonograma. Uvođenje novog prava filmskih producenata (proizvođača videograma) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma nije predviđeno direktivama EU i međunarodnim ugovorima, niti je ovo pravo kao takvo predviđeno u Zakonu o autorskom pravu i srodnim

pravima Republike Hrvatske (Nar. nov., br. 111/21), a koji je usklađen sa svim direktivama EU i međunarodnim ugovorima iz oblasti intelektualnog vlasništva.

4. Predlažemo brisanje člana 32. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima. Obrazloženje: Članom 32. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se uvodi novo pravo filmskih producenata na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako radiodifuzijsko emitiranje videograma ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma, a u obrazloženju je navedeno da se ovom dopunom želi ukinuti: "nejednak tretman filmskog proizvođača u odnosu na proizvođača fonograma u istim okolnostima". Međutim, u našem postojećem zakonskom okviru, ne postoji lošiji tretman filmskih producenata u odnosu na proizvođače fonograma, jer filmski producenti imaju zakonske pretpostavke prijenosa autorskih prava od autora izvornih djela, koautora i autora doprinosa, na temelju kojih filmski producenti već ostvaruju autorska prava na audiovizualnim djelima, što nije slučaj kod proizvođača fonograma. Uvođenje novog prava filmskih producenata (proizvođača videograma) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma nije predviđeno direktivama EU i međunarodnim ugovorima, niti je ovo pravo kao takvo predviđeno u Zakonu o autorskom pravu i srodnim pravima Republike Hrvatske (Nar. nov., br. 111/21), a koji je usklađen sa svim direktivama EU i međunarodnim ugovorima iz oblasti intelektualnog vlasništva, zbog čega predlažemo da ni BiH ne uvodi ovo novo pravo filmskih producenata.
5. Predlažemo brisanje člana 32. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima. Obrazloženje: Članom 32. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se uvodi novo pravo filmskih producenata na odgovarajuću i srazmjernu naknadu za svako radiodifuzno emitovanje videograma ili drugi oblik saopštavanja javnosti videograma, a u obrazloženju je navedeno da se ovom dopunom želi ukinuti: "nejednak tretman filmskog proizvođača u odnosu na proizvođača fonograma u istim okolnostima". Međutim, u našem postojećem zakonskom okviru, ne postoji lošiji tretman filmskih producenata u odnosu na proizvođače fonograma, jer filmski producenti imaju zakonske pretpostavke prenosa autorskih prava od autora izvornih djela, koautora i autora doprinosa, na temelju kojih filmski producenti već ostvaruju autorska prava na audiovizualnim djelima, što nije slučaj kod proizvođača fonograma. Uvođenje novog prava filmskih producenata (proizvođača videograma) na odgovarajuću i srazmjernu naknadu za svako emitovanje ili drugi oblik saopštavanja javnosti videograma nije predviđeno direktivama EU i međunarodnim ugovorima, niti je ovo pravo kao takvo predviđeno u Zakonu o autorskom pravu i srodnim pravima Republike Hrvatske (Nar. nov., br. 111/21), a koji je usklađen sa svim direktivama EU i međunarodnim ugovorima iz oblasti intelektualnog vlasništva, zbog čega predlažemo da ni BiH ne uvodi ovo novo pravo filmskih producenata.
6. Predlažemo brisanje navedenog člana kojim se dodaje novi član 132.A. Obrazloženje: Inicijalnom izmjenom bi se se uvelo novo pravo filmskih producenata na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma. Prema našem postojećem zakonskom okviru, ne postoji lošiji tretman filmskih producenata u odnosu na proizvođače fonograma iz razloga što filmski producenti imaju zakonske pretpostavke prijenosa autorskih prava od autora izvornih djela, koautora i autora doprinosa, na temelju kojih filmski producenti već ostvaruju autorska prava na audiovizuelnim djelima, što nije slučaj kod proizvođača fonograma. Ovakva izmjena kojom se uvodi novo pravo filmskih producenata (proizvođača videograma) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma nije predviđeno ni direktivama EU i međunarodnim ugovorima, niti je ovo pravo kao takvo predviđeno npr. u Zakonu o autorskom pravu i srodnim pravima Republike Hrvatske, a koji je usklađen sa svim direktivama EU i međunarodnim ugovorima iz oblasti intelektualnog vlasništva.
7. Predlažemo brisanje člana 32. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima.

1. Članom 32. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima se uvodi novo pravo filmskih producenata na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako radiodifuzijsko emitiranje videograma ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma, a u obrazloženju je navedeno da se ovom dopunom želi ukinuti: "nejednak tretman filmskog proizvođača u odnosu na proizvođača fonograma u istim okolnostima". Međutim, u našem postojećem zakonskom okviru, ne postoji lošiji tretman filmskih producenata u odnosu na proizvođače fonograma, jer filmski producenti imaju zakonske pretpostavke prijenosa autorskih prava od autora izvornih djela, koautora i autora doprinosa, na temelju kojih filmski producenti već ostvaruju autorska prava na audiovizualnim djelima, što nije slučaj kod proizvođača fonograma. Uvođenje novog prava filmskih producenata (proizvođača videograma) na odgovarajuću i razmjernu naknadu za svako emitiranje ili drugi oblik priopćavanja javnosti videograma nije predviđeno direktivama EU i međunarodnim ugovorima, niti je ovo pravo kao takvo predviđeno u Zakonu o autorskom pravu i srodnim pravima Republike Hrvatske (Nar. nov., br. 111/21), a koji je usklađen sa svim direktivama EU i međunarodnim ugovorima iz oblasti intelektualnog vlasništva, zbog čega predlažemo da ni BiH ne uvodi ovo novo pravo filmskih producenata.

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 32

Prijedlozi se ne prihvaćaju. Novim članom 132.a Zakona o autorskom i srodnim pravima uspoređuje se tretman filmskog proizvođača u odnosu na proizvođača fonograma u istim okolnostima.

Prijedlozi i komentari na Članak 33

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 33

Prijedlozi i komentari na Članak 34

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 34

Prijedlozi i komentari na Članak 35

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 35

Prijedlozi i komentari na Članak 36

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 36

Prijedlozi i komentari na Članak 37

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 37

Prijedlozi i komentari na Članak 38

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 38

Prijedlozi i komentari na Članak 39

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 39

Prijedlozi i komentari na Članak 40

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 40

Prijedlozi i komentari na Članak 41

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 41

Prijedlozi i komentari na Članak 42

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 42

Prijedlozi i komentari na Članak 43

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 43

Prijedlozi i komentari na Članak 44

Prijedlozi:

1. Predlažemo da se u ovom članu doda i stav 5 koji glasi: (5) Pravo reemitiranja i pravo prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, kao i pravo iz člana 20. stav (3) na posebnu naknadu za iskorištavanje autorskih djela u svrhu reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa Internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, počinju se primjenjivati nakon isteka 2028. godine. Obrazloženje: Navedeni prijedlog podrazumijeva da se autorsko i srodna prava, potrebna za reemitiranje, odnosno za distribuciju audiovizuelnih medijskih usluga preko interneta (OTT), primjenjuje tek nakon isteka 2029. godine, a iz razloga podrške razvoju OTT platformi u Bosni i Hercegovini. Slična odredba u odnosu na naknadu za priopćavanje javnosti fonograma već postoji u trenutno važećem Zakonu o autorskom i srodnim pravima (član 188.), kojom je bilo predviđeno da se odredbe tog Zakona o naknadi za priopćavanje javnosti fonograma počinju primjenjivati nakon proteka 2013. godine.
2. U članku 44. (Prijelazni period) Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima se dodaje stavak (5) koji glasi: "(5) Pravo reemitiranja, pravo kabelskog reemitiranja i pravo prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, kao i pravo iz člana 20. stav (3) na posebnu naknadu za iskorištavanje autorskih djela u svrhu reemitiranja, kabelskog reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, počinju se primjenjivati nakon isteka 2028. godine.". Obrazloženje Iznad navedeni prijedlog podrazumijeva da se autorsko i srodna prava, potrebna za reemitiranje, odnosno za distribuciju audiovizualnih medijskih usluga preko interneta (OTT), primjenjuje tek nakon isteka 2029. godine, a iz razloga podrške razvoju OTT platformi u Bosni i Hercegovini. Slična odredba u odnosu na naknadu za priopćavanje javnosti fonograma već postoji u trenutno važećem Zakonu o autorskom i srodnim pravima (član 188.), kojom je bilo predviđeno da se odredbe tog Zakona o naknadi za priopćavanje javnosti fonograma počinju primjenjivati nakon proteka 2013. godine.
3. U članku 44. (Prijelazni period) Prijedloga Izmjena i dopuna Zakona o autorskom i srodnim pravima se dodaje stavak (5) koji glasi: "(5) Pravo reemitiranja, pravo kabelskog reemitiranja i pravo prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, kao i pravo iz člana 20. stav (3) na posebnu naknadu za iskorištavanje autorskih djela u svrhu reemitiranja, kabelskog reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, počinju se primjenjivati nakon isteka 2028. godine.". Obrazloženje Iznad navedeni prijedlog podrazumijeva da se autorsko i srodna prava, potrebna za reemitiranje, odnosno za distribuciju audiovizualnih medijskih usluga preko interneta (OTT), primjenjuje tek nakon isteka 2029. godine, a iz razloga podrške razvoju OTT platformi u Bosni i Hercegovini. Slična odredba u odnosu na naknadu za priopćavanje javnosti fonograma već postoji u trenutno važećem Zakonu o autorskom i srodnim pravima (član 188.), kojom je bilo predviđeno da se odredbe tog Zakona o naknadi za priopćavanje javnosti fonograma počinju primjenjivati nakon proteka 2013. godine.

4. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 44. stav (3) Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, u skladu sa detaljnim obrazloženjem u komentaru na član 7. Nacrta, kako slijedi: Član 44. (Prelazni period) (3) Odobrenja dobivena za radnje priopćavanja javnosti obuhvaćene dodanim članom 30. A (Prijenos izravnim protokom), koja su na snazi 7.6.2021. godine podliježu navedenom članu od 7.6.2025. godine ako istječu nakon tog datuma. Obrazloženje: Predložena izmjena je rezultat komentara na član 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, kojim predlažemo uvođenje samostalnog prava prijenosa izravnim protokom, odvojeno od prava reemitiranja, u identičnom tekstu kako je propisano članom 11. stav 2. Direktive (EU) 2019/789 Europskog parlamenta i Vijeća od 17.travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prijenose organizacija za radiodifuziju i reemitiranja televizijskih i radijskih programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ.
5. Predlažemo izmjenu i dopunu člana 44. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima kako slijedi: Član 44. (Prelazni period) (3) Odobrenja dobivena za radnje saopštavanja javnosti obuhvaćene dodanim članom 30. A (Prenos direktnim protokom), koja su na snazi 7.6.2021. godine podliježu navedenom članu od 7.6.2025. godine ako ističu nakon tog datuma. Obrazloženje: Predložena izmjena je rezultat komentara na član 7. Nacrta Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima, kojim predlažemo uvođenje samostalnog prava prenosa direktnim protokom, odvojeno od prava reemitovanja, u identičnom tekstu kako je propisano članom 11. stav 2. Direktive (EU) 2019/789 Europskog parlamenta i Vijeća od 17.travnja 2019. o utvrđivanju pravila o ostvarivanju autorskog prava i srodnih prava koja se primjenjuju na određene internetske prenose organizacija za radiodifuziju i reemitovanje televizijskih i radio programa te o izmjeni Direktive Vijeća 93/83/EEZ.
6. Predlažemo da se u ovom članu doda i stav 5 koji glasi: (5) Pravo reemitiranja i pravo prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, kao i pravo iz člana 20. stav (3) na posebnu naknadu za iskorištavanje autorskih djela u svrhu reemitiranja i prijenosa izravnim protokom, preko usluge pristupa Internetu, kada se ono provodi u uređenom okruženju, počinju se primjenjivati nakon isteka 2029. godine. Obrazloženje: Prijedlog podrazumijeva da se autorsko i srodna prava, potrebna za reemitiranje, odnosno za distribuciju audiovizuelnih medijskih usluga preko interneta (OTT), primjenjuje tek nakon isteka 2029. godine kako bi se osigurala podrška razvoju OTT platformi u Bosni i Hercegovini. Slična odredba već postoji u trenutno važećem Zakonu o autorskom i srodnim pravima (član 188.), kojom je bilo predviđeno da se odredbe tog Zakona o naknadi za priopćavanje javnosti fonograma počinju primjenjivati nakon proteka 2013. godine.

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 44

Prijedlozi se ne prihvataju. Ovim se članom nacrta zakona prenose čl. 15. i 27. Direktive 2019/790/EU te prvi i drugi stav člana 11. Direktive 2019/789/EU.

Prijedlozi i komentari na Članak 45

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 45

Prijedlozi i komentari na Članak 46

Prijedlozi:

Komentari:

Zbirni odgovor i obrazloženje na Članak 46

Prikupljeni prijedlozi i komentari na priloge iz online konsultacija

Novi prijedlozi

Naziv:

Član 128.

Tekst:

Predlažemo da se doda član koji će glasiti: Član 128. se mijenja i glasi: "Član 128. (Pravo na naknadu za priopćavanje javnosti) (1) Proizvođač fonograma, u skladu sa članom 121. stav 2. ovog Zakona, ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti svojih fonograma. " Obrazloženje: Ugovorom WIPO o izvedbama i fonogramima je u članku 15. stavak 2. predviđeno da ugovorne strane (države potpisnice, među kojima je i BiH), u vezi prava na naknadu za emitiranje i priopćavanje javnosti, mogu svojim nacionalnim zakonodavstvima odrediti da jednokratnu pravičnu naknadu mogu od korisnika zahtijevati umjetnik izvođač ili proizvođač fonograma ili oba. Prema trenutno važećim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima, predviđeno je da tu jednokratnu/jedinstvenu pravičnu naknadu od korisnika naplaćuje proizvođač fonograma i da je nakon toga dijeli sa izvođačima. Međutim, dosadašnja praksa u BiH se odlučila za drugačiji model, koji podrazumijeva da i izvođači i proizvođači fonograma, preko svojih kolektivnih organizacija, naplaćuju naknade od korisnika za emitiranje i druge oblike priopćavanja javnosti. Zbog toga, naš prijedlog izmjene člana člana 128. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima ima za cilj prvenstveno usklađivanje pravnog okvira sa već ustaljenom praksom u BiH.

Naziv:

Članak 47

Tekst:

Predlažemo da se doda član koji će glasiti: „U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“.

Naziv:

Članak 47

Tekst:

Predlažemo da se doda član koji će glasiti: „U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“.

Naziv:

Članak 47

Tekst:

Predlažemo da se doda član koji će glasiti: „U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“.

Naziv:

Izmjena člana 36 Zakona o autorskim i srodnim pravima

Tekst:

Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih

uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja."

Naziv:

Izmjena članova 36 do 38 Zakona o autorskim i srodnim pravima sa obrazloženjem - Udru

Tekst:

Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja."

Naziv:

Izmjena članova 36 do 38 Zakona o autorskim i srodnim pravima sa obrazloženjem - Udruženje Tehnološka revolucija

Tekst:

Komentari reprezentativnog udruženja korisnika nosioca obaveze po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima „Tehnološka revolucija“ za potrebe javnih konsultacija na nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima Udruženje „Tehnološka revolucija“ je reprezentativno udruženje korisnika koji su nosioci obaveze plaćanja naknada po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH br. 63/10) koje u ovom trenutku učestvuje u pregovorima sa Udruženjem „REPROBOS“, kolektivnom organizacijom sa dozvolom za kolektivno ostvarivanje prava na naknadu za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, a povodom zaključenja novog kolektivnog ugovora a čiju reprezentativnost je prepoznala KO „REPROBOS“. Predlažemo zakonodavcu da u nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima uvrsti sljedeće odredbe: Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja.“ Član 37. se mijenja i glasi: „(1) Naknadu iz člana 36. st. (2) i (3) tačka a) ovog Zakona plaćaju proizvođači uređaja za zvučno i vizuelno

snimanje, proizvođači uređaja za fotokopiranje i proizvođači praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (2) Ako se uređaji i prazni nosači iz stava (1) ovog člana uvoze u Bosnu i Hercegovinu, naknadu iz člana 36. ovog Zakona plaća uvoznik. Obaveza iz ovog člana za uvoznika stupa nakon prve prodaje predmeta iz člana 36. ovog Zakona. (3) Proizvođači iz stava (1) ovog člana ne plaćaju naknadu za uređaje i prazne nosače koji se izvoze iz Bosne i Hercegovine. (4) Naknadu iz člana 36. stav (3) tačka b) ovog Zakona plaćaju fizička i pravna lica koja uz naplatu obavljaju usluge fotokopiranja. (5) Uvoznici iz stava (2) ovog člana će imati pravo na povrat uplaćene naknade povodom uređaja koji su pušteni u pravni promet a koji su naknadno vraćeni uvozniku iz bilo kog razloga.“ Član 38. se mijenja i glasi: „(1) Iznose pojedinih naknada za reproduciranje za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, koji pripadaju zajednički svim nosiocima prava prema ovom Zakonu, određuje Vijeće ministara Bosne i Hercegovine, ako nije drugačije uređeno zakonom kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (2) Iznosi iz stava (1) ovog člana određuju se posebno za različite kategorije uređaja i nosača iz člana 36. ovog Zakona, i to: a) za svaki uređaj za zvučno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju zvučnih snimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, b) za svaki uređaj za audiovizuelno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju audiovizuelnih ili videosnimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, c) za svaki prazan nosač zvuka ili slike - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i najdužeg mogućeg trajanja reprodukcije zvuka ili slike, d) za svaki uređaj za fotokopiranje ili drugi uređaj sa sličnom tehnikom reproduciranja (faks, printer, fotoprinter i sl.) - u zavisnosti od najvećeg mogućeg broja kopija u minuti i od mogućnosti reproduciranja u boji, e) za svaku pojedinačnu fotokopiju napravljenu za prodaju fizičkim licima. (3) Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu revidirati odluku iz stava (1) ovog člana svake četiri godine ili prije ukoliko se ukaže potreba za tim ili po obrazloženom zahtjevu kolektivne organizacije ili po obrazloženom zahtjevu reprezentativnog udruženja korisnika. Vijeće ministara Bosne i Hercegovine će imati ovu obavezu bez obzira da li iznos naknada u vrijeme donošenja odluka određen kolektivnim ugovorom u skladu sa odredbama Zakona kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (4) U donošenju odluke iz stava (1) ovog člana Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu uzeti u obzir: a) očekivani opseg upotrebe uređaja i nosača iz prethodnog stava za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu i njihov cjenovni raspon, b) smanjeni obim prihoda autora zbog dopuštene privatne ili druge vlastite upotrebe, c) stepan primjene tehničkih mjera iz člana 152. Zakona o autorskom i srodnim pravima za zaštitu autorskih djela ili predmeta srodnih prava, d) usporedivost visine naknade u drugim državama članicama Europske unije, uzimajući u obzir bruto domaći proizvod po stanovniku u jedinici kupovne moći, i e) opseg slobodnih licenci ili dozvola kojima nosioci prava dopuštaju slobodno korištenje autorskih djela.“
Obrazloženje: Predloženim izmjenama i dopunama pozitivnih odredbi ZASP-a se uklanjaju neki od uočenih nedostataka i pravnih nesigurnosti koji su primjećeni te predstavljaju problem u praktičnoj primjeni relevantnih odredbi. Na ovaj način se ne tangira ratio legis odredbi ali se na temeljitiji način uređuje materija uključujući eliminiranje mogućnosti da se odredbe tumače na način da postoji obaveza plaćanja naknade za svaki mogući oblik tehnološkog uređaja; da se naknada plaća pri prvoj prodaji bez obzira da li se radi o proizvođaču ili uvozniku a usljed činjenice da nije izvjesno da će doći do prodaje uvezenog tehničkog uređaja te konačno stvara se obaveza Vijeća ministara BiH da redovno ažurira odluku o iznosima naknade budući da postojeća odluka nije revidirana odkad je donesena a u 13 godina je došlo do napredka tehnologije do te mjere da postojeća i shodno pozitivna odluka je štetna kako za uvoznike tehnoloških uređaja tako i za krajnje korisnike i shodno za tehnološki razvoj naše države. Predloženi faktori su preuzeti iz nacrtu novog Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava.

Naziv:

Izmjena članova 36 do 38 Zakona o autorskim i srodnim pravima sa obrazloženjem - Udruženje Tehnološka revolucija

Tekst:

Komentari reprezentativnog udruženja korisnika nosioca obaveze po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima „Tehnološka revolucija“ za potrebe javnih konsultacija na nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima Udruženje „Tehnološka revolucija“ je reprezentativno udruženje korisnika koji su nosioci obaveze plaćanja

naknada po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH br. 63/10) koje u ovom trenutku učestvuje u pregovorima sa Udruženjem „REPROBOS“, kolektivnom organizacijom sa dozvolom za kolektivno ostvarivanje prava na naknadu za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, a povodom zaključenja novog kolektivnog ugovora a čiju reprezentativnost je prepoznala KO „REPROBOS“. Predlažemo zakonodavcu da u nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima uvrsti sljedeće odredbe: Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja.“ Član 37. se mijenja i glasi: „(1) Naknadu iz člana 36. st. (2) i (3) tačka a) ovog Zakona plaćaju proizvođači uređaja za zvučno i vizuelno snimanje, proizvođači uređaja za fotokopiranje i proizvođači praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (2) Ako se uređaji i prazni nosači iz stava (1) ovog člana uvoze u Bosnu i Hercegovinu, naknadu iz člana 36. ovog Zakona plaća uvoznik. Obaveza iz ovog člana za uvoznika stupa nakon prve prodaje predmeta iz člana 36. ovog Zakona. (3) Proizvođači iz stava (1) ovog člana ne plaćaju naknadu za uređaje i prazne nosače koji se izvoze iz Bosne i Hercegovine. (4) Naknadu iz člana 36. stav (3) tačka b) ovog Zakona plaćaju fizička i pravna lica koja uz naplatu obavljaju usluge fotokopiranja. (5) Uvoznici iz stava (2) ovog člana će imati pravo na povrat uplaćene naknade povodom uređaja koji su pušteni u pravni promet a koji su naknadno vraćeni uvozniku iz bilo kog razloga.“ Član 38. se mijenja i glasi: „(1) Iznose pojedinih naknada za reproduciranje za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, koji pripadaju zajednički svim nosiocima prava prema ovom Zakonu, određuje Vijeće ministara Bosne i Hercegovine, ako nije drugačije uređeno zakonom kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (2) Iznosi iz stava (1) ovog člana određuju se posebno za različite kategorije uređaja i nosača iz člana 36. ovog Zakona, i to: a) za svaki uređaj za zvučno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju zvučnih snimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, b) za svaki uređaj za audiovizuelno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju audiovizuelnih ili videosnimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, c) za svaki prazan nosač zvuka ili slike - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i najdužeg mogućeg trajanja reprodukcije zvuka ili slike, d) za svaki uređaj za fotokopiranje ili drugi uređaj sa sličnom tehnikom reproduciranja (faks, printer, fotoprinter i sl.) - u zavisnosti od najvećeg mogućeg broja kopija u minuti i od mogućnosti reproduciranja u boji, e) za svaku pojedinačnu fotokopiju napravljenu za prodaju fizičkim licima. (3) Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu revidirati odluku iz stava (1) ovog člana svake četiri godine ili prije ukoliko se ukaže potreba za tim ili po obrazloženom zahtjevu kolektivne organizacije ili po obrazloženom zahtjevu reprezentativnog udruženja korisnika. Vijeće ministara Bosne i Hercegovine će imati ovu obavezu bez obzira da li iznos naknada u vrijeme donošenja odluka određen kolektivnim ugovorom u skladu sa odredbama Zakona kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (4) U donošenju odluke iz stava (1) ovog člana Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu uzeti u obzir: a) očekivani opseg upotrebe uređaja i nosača iz prethodnog stava za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu i njihov cjenovni raspon, b) smanjeni obim prihoda autora zbog dopuštene privatne ili druge vlastite upotrebe, c) stepan primjene tehničkih mjera iz člana 152. Zakona o autorskom i srodnim pravima za zaštitu autorskih djela ili predmeta srodnih prava, d) usporedivost visine naknade u drugim državama članicama Europske unije, uzimajući u obzir bruto domaći

proizvod po stanovniku u jedinici kupovne moći, i e) opseg slobodnih licenci ili dozvola kojima nosioci prava dopuštaju slobodno korištenje autorskih djela.“ Obrazloženje: Predloženim izmjenama i dopunama pozitivnih odredbi ZASP-a se uklanjaju neki od uočenih nedostataka i pravnih nesigurnosti koji su primjećeni te predstavljaju problem u praktičnoj primjeni relevantnih odredbi. Na ovaj način se ne tangira ratio legis odredbi ali se na temeljitiji način uređuje materija uključujući eliminiranje mogućnosti da se odredbe tumače na način da postoji obaveza plaćanja naknade za svaki mogući oblik tehnološkog uređaja; da se naknada plaća pri prvoj prodaji bez obzira da li se radi o proizvođaču ili uvozniku a usljed činjenice da nije izvjesno da će doći do prodaje uvezenog tehničkog uređaja te konačno stvara se obaveza Vijeća ministara BiH da redovno ažurira odluku o iznosima naknade budući da postojeća odluka nije revidirana odkad je donesena a u 13 godina je došlo do napredka tehnologije do te mjere da postojeća i shodno pozitivna odluka je štetna kako za uvoznike tehnoloških uređaja tako i za krajnje korisnike i shodno za tehnološki razvoj naše države. Predloženi faktori su preuzeti iz nacrtu novog Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava.

Naziv:

Izmjena članova 36 do 38 Zakona o autorskim i srodnim pravima sa obrazloženjem - Udruženje Tehnološka revolucija

Tekst:

Komentari reprezentativnog udruženja korisnika nosioca obaveze po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima „Tehnološka revolucija“ za potrebe javnih konsultacija na nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima Udruženje „Tehnološka revolucija“ je reprezentativno udruženje korisnika koji su nosioci obaveze plaćanja naknada po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH br. 63/10) koje u ovom trenutku učestvuje u pregovorima sa Udruženjem „REPROBOS“, kolektivnom organizacijom sa dozvolom za kolektivno ostvarivanje prava na naknadu za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, a povodom zaključenja novog kolektivnog ugovora a čiju reprezentativnost je prepoznala KO „REPROBOS“. Predlažemo zakonodavcu da u nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima uvrsti sljedeće odredbe: Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja.“ Član 37. se mijenja i glasi: „(1) Naknadu iz člana 36. st. (2) i (3) tačka a) ovog Zakona plaćaju proizvođači uređaja za zvučno i vizuelno snimanje, proizvođači uređaja za fotokopiranje i proizvođači praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (2) Ako se uređaji i prazni nosači iz stava (1) ovog člana uvoze u Bosnu i Hercegovinu, naknadu iz člana 36. ovog Zakona plaća uvoznik. Obaveza iz ovog člana za uvoznika stupa nakon prve prodaje predmeta iz člana 36. ovog Zakona. (3) Proizvođači iz stava (1) ovog člana ne plaćaju naknadu za uređaje i prazne nosače koji se izvoze iz Bosne i Hercegovine. (4) Naknadu iz člana 36. stav (3) tačka b) ovog Zakona plaćaju fizička i pravna lica koja uz naplatu obavljaju usluge fotokopiranja. (5) Uvoznici iz stava (2) ovog člana će imati pravo na povrat uplaćene naknade povodom uređaja koji su pušteni u pravni promet a koji su naknadno vraćeni uvozniku iz bilo kog razloga.“ Član 38. se mijenja i glasi: „(1) Iznose pojedinih naknada za reproduciranje za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, koji pripadaju zajednički svim nosiocima prava prema ovom Zakonu, određuje Vijeće ministara Bosne i Hercegovine, ako nije drugačije uređeno zakonom kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (2) Iznosi iz stava (1) ovog člana određuju se posebno za različite kategorije uređaja i nosača iz člana 36. ovog Zakona, i to: a) za

svaki uređaj za zvučno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju zvučnih snimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, b) za svaki uređaj za audiovizuelno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju audiovizuelnih ili videosnimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, c) za svaki prazan nosač zvuka ili slike - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i najdužeg mogućeg trajanja reprodukcije zvuka ili slike, d) za svaki uređaj za fotokopiranje ili drugi uređaj sa sličnom tehnikom reproduciranja (faks, printer, fotoprinter i sl.) - u zavisnosti od najvećeg mogućeg broja kopija u minuti i od mogućnosti reproduciranja u boji, e) za svaku pojedinačnu fotokopiju napravljenu za prodaju fizičkim licima. (3) Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu revidirati odluku iz stava (1) ovog člana svake četiri godine ili prije ukoliko se ukaže potreba za tim ili po obrazloženom zahtjevu kolektivne organizacije ili po obrazloženom zahtjevu reprezentativnog udruženja korisnika. Vijeće ministara Bosne i Hercegovine će imati ovu obavezu bez obzira da li iznos naknada u vrijeme donošenja odluka određen kolektivnim ugovorom u skladu sa odredbama Zakona kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (4) U donošenju odluke iz stava (1) ovog člana Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu uzeti u obzir: a) očekivani opseg upotrebe uređaja i nosača iz prethodnog stava za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu i njihov cjenovni raspon, b) smanjeni obim prihoda autora zbog dopuštene privatne ili druge vlastite upotrebe, c) stepan primjene tehničkih mjera iz člana 152. Zakona o autorskom i srodnim pravima za zaštitu autorskih djela ili predmeta srodnih prava, d) usporedivost visine naknade u drugim državama članicama Europske unije, uzimajući u obzir bruto domaći proizvod po stanovniku u jedinici kupovne moći, i e) opseg slobodnih licenci ili dozvola kojima nosioci prava dopuštaju slobodno korištenje autorskih djela." Obrazloženje: Predloženim izmjenama i dopunama pozitivnih odredbi ZASP-a se uklanjaju neki od uočenih nedostataka i pravnih nesigurnosti koji su primjećeni te predstavljaju problem u praktičnoj primjeni relevantnih odredbi. Na ovaj način se ne tangira ratio legis odredbi ali se na temeljitiji način uređuje materija uključujući eliminiranje mogućnosti da se odredbe tumače na način da postoji obaveza plaćanja naknade za svaki mogući oblik tehnološkog uređaja; da se naknada plaća pri prvoj prodaji bez obzira da li se radi o proizvođaču ili uvozniku a usljed činjenice da nije izvjesno da će doći do prodaje uvezenog tehničkog uređaja te konačno stvara se obaveza Vijeća ministara BiH da redovno ažurira odluku o iznosima naknade budući da postojeća odluka nije revidirana odkad je donesena a u 13 godina je došlo do napredka tehnologije do te mjere da postojeća i shodno pozitivna odluka je štetna kako za uvoznike tehnoloških uređaja tako i za krajnje korisnike i shodno za tehnološki razvoj naše države. Predloženi faktori su preuzeti iz nacrtu novog Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava.

Naziv:

Izmjena članova 36 do 38 Zakona o autorskim i srodnim pravima sa obrazloženjem - Udruženje Tehnološka revolucija

Tekst:

Komentari reprezentativnog udruženja korisnika nosioca obaveze po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima „Tehnološka revolucija“ za potrebe javnih konsultacija na nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima Udruženje „Tehnološka revolucija“ je reprezentativno udruženje korisnika koji su nosioci obaveze plaćanja naknada po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH br. 63/10) koje u ovom trenutku učestvuje u pregovorima sa Udruženjem „REPROBOS“, kolektivnom organizacijom sa dozvolom za kolektivno ostvarivanje prava na naknadu za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, a povodom zaključenja novog kolektivnog ugovora a čiju reprezentativnost je prepoznala KO „REPROBOS“. Predlažemo zakonodavcu da u nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima uvrsti sljedeće odredbe: Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta.

(3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja.“ Član 37. se mijenja i glasi: „(1) Naknadu iz člana 36. st. (2) i (3) tačka a) ovog Zakona plaćaju proizvođači uređaja za zvučno i vizuelno snimanje, proizvođači uređaja za fotokopiranje i proizvođači praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (2) Ako se uređaji i prazni nosači iz stava (1) ovog člana uvoze u Bosnu i Hercegovinu, naknadu iz člana 36. ovog Zakona plaća uvoznik. Obaveza iz ovog člana za uvoznika stupa nakon prve prodaje predmeta iz člana 36. ovog Zakona. (3) Proizvođači iz stava (1) ovog člana ne plaćaju naknadu za uređaje i prazne nosače koji se izvoze iz Bosne i Hercegovine. (4) Naknadu iz člana 36. stav (3) tačka b) ovog Zakona plaćaju fizička i pravna lica koja uz naplatu obavljaju usluge fotokopiranja. (5) Uvoznici iz stava (2) ovog člana će imati pravo na povrat uplaćene naknade povodom uređaja koji su pušteni u pravni promet a koji su naknadno vraćeni uvozniku iz bilo kog razloga.“ Član 38. se mijenja i glasi: „(1) Iznose pojedinih naknada za reproduciranje za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, koji pripadaju zajednički svim nosiocima prava prema ovom Zakonu, određuje Vijeće ministara Bosne i Hercegovine, ako nije drugačije uređeno zakonom kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (2) Iznosi iz stava (1) ovog člana određuju se posebno za različite kategorije uređaja i nosača iz člana 36. ovog Zakona, i to: a) za svaki uređaj za zvučno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju zvučnih snimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, b) za svaki uređaj za audiovizuelno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju audiovizuelnih ili videosnimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, c) za svaki prazan nosač zvuka ili slike - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i najdužeg mogućeg trajanja reprodukcije zvuka ili slike, d) za svaki uređaj za fotokopiranje ili drugi uređaj sa sličnom tehnikom reproduciranja (faks, printer, fotoprinter i sl.) - u zavisnosti od najvećeg mogućeg broja kopija u minuti i od mogućnosti reproduciranja u boji, e) za svaku pojedinačnu fotokopiju napravljenu za prodaju fizičkim licima. (3) Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu revidirati odluku iz stava (1) ovog člana svake četiri godine ili prije ukoliko se ukaže potreba za tim ili po obrazloženom zahtjevu kolektivne organizacije ili po obrazloženom zahtjevu reprezentativnog udruženja korisnika. Vijeće ministara Bosne i Hercegovine će imati ovu obavezu bez obzira da li iznos naknada u vrijeme donošenja odluka određen kolektivnim ugovorom u skladu sa odredbama Zakona kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (4) U donošenju odluke iz stava (1) ovog člana Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu uzeti u obzir: a) očekivani opseg upotrebe uređaja i nosača iz prethodnog stava za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu i njihov cjenovni raspon, b) smanjeni obim prihoda autora zbog dopuštene privatne ili druge vlastite upotrebe, c) stepan primjene tehničkih mjera iz člana 152. Zakona o autorskom i srodnim pravima za zaštitu autorskih djela ili predmeta srodnih prava, d) usporedivost visine naknade u drugim državama članicama Europske unije, uzimajući u obzir bruto domaći proizvod po stanovniku u jedinici kupovne moći, i e) opseg slobodnih licenci ili dozvola kojima nosioci prava dopuštaju slobodno korištenje autorskih djela.“

Obrazloženje: Predloženim izmjenama i dopunama pozitivnih odredbi ZASP-a se uklanjaju neki od uočenih nedostataka i pravnih nesigurnosti koji su primjećeni te predstavljaju problem u praktičnoj primjeni relevantnih odredbi. Na ovaj način se ne tangira ratio legis odredbi ali se na temeljitiji način uređuje materija uključujući eliminiranje mogućnosti da se odredbe tumače na način da postoji obaveza plaćanja naknade za svaki mogući oblik tehnološkog uređaja; da se naknada plaća pri prvoj prodaji bez obzira da li se radi o proizvođaču ili uvozniku a usljed činjenice da nije izvjesno da će doći do prodaje uvezenog tehničkog uređaja te konačno stvara se obaveza Vijeća ministara BiH da redovno ažurira odluku o iznosima naknade budući da postojeća odluka nije revidirana odkad je donesena a u 13 godina je došlo do napredka tehnologije do te mjere da postojeća i shodno pozitivna odluka je štetna kako za uvoznike tehnoloških uređaja tako i za krajnje korisnike i shodno za tehnološki razvoj

naše države. Predloženi faktori su preuzeti iz nacrtu novog Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava.

Naziv:

Izmjena članova 36 do 38 Zakona o autorskim i srodnim pravima sa obrazloženjem - Udruženje Tehnološka revolucija

Tekst:

Komentari reprezentativnog udruženja korisnika nosioca obaveze po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima „Tehnološka revolucija“ za potrebe javnih konsultacija na nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima Udruženje „Tehnološka revolucija“ je reprezentativno udruženje korisnika koji su nosioci obaveze plaćanja naknada po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH br. 63/10) koje u ovom trenutku učestvuje u pregovorima sa Udruženjem „REPROBOS“, kolektivnom organizacijom sa dozvolom za kolektivno ostvarivanje prava na naknadu za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, a povodom zaključenja novog kolektivnog ugovora a čiju reprezentativnost je prepoznala KO „REPROBOS“. Predlažemo zakonodavcu da u nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima uvrsti sljedeće odredbe: Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja.“ Član 37. se mijenja i glasi: „(1) Naknadu iz člana 36. st. (2) i (3) tačka a) ovog Zakona plaćaju proizvođači uređaja za zvučno i vizuelno snimanje, proizvođači uređaja za fotokopiranje i proizvođači praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (2) Ako se uređaji i prazni nosači iz stava (1) ovog člana uvoze u Bosnu i Hercegovinu, naknadu iz člana 36. ovog Zakona plaća uvoznik. Obaveza iz ovog člana za uvoznika stupa nakon prve prodaje predmeta iz člana 36. ovog Zakona. (3) Proizvođači iz stava (1) ovog člana ne plaćaju naknadu za uređaje i prazne nosače koji se izvoze iz Bosne i Hercegovine. (4) Naknadu iz člana 36. stav (3) tačka b) ovog Zakona plaćaju fizička i pravna lica koja uz naplatu obavljaju usluge fotokopiranja. (5) Uvoznici iz stava (2) ovog člana će imati pravo na povrat uplaćene naknade povodom uređaja koji su pušteni u pravni promet a koji su naknadno vraćeni uvozniku iz bilo kog razloga.“ Član 38. se mijenja i glasi: „(1) Iznose pojedinih naknada za reproduciranje za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, koji pripadaju zajednički svim nosiocima prava prema ovom Zakonu, određuje Vijeće ministara Bosne i Hercegovine, ako nije drugačije uređeno zakonom kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (2) Iznosi iz stava (1) ovog člana određuju se posebno za različite kategorije uređaja i nosača iz člana 36. ovog Zakona, i to: a) za svaki uređaj za zvučno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju zvučnih snimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, b) za svaki uređaj za audiovizuelno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju audiovizuelnih ili videosnimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, c) za svaki prazan nosač zvuka ili slike - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i najdužeg mogućeg trajanja reprodukcije zvuka ili slike, d) za svaki uređaj za fotokopiranje ili drugi uređaj sa sličnom tehnikom reproduciranja (faks, printer, fotoprinter i sl.) - u zavisnosti od najvećeg mogućeg broja kopija u minuti i od mogućnosti reproduciranja u boji, e) za svaku pojedinačnu fotokopiju napravljenu za prodaju fizičkim licima. (3) Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu revidirati odluku iz stava (1) ovog člana svake četiri godine ili prije ukoliko

se ukaže potreba za tim ili po obrazloženom zahtjevu kolektivne organizacije ili po obrazloženom zahtjevu reprezentativnog udruženja korisnika. Vijeće ministara Bosne i Hercegovine će imati ovu obavezu bez obzira da li iznos naknada u vrijeme donošenja odluka određen kolektivnim ugovorom u skladu sa odredbama Zakona kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (4) U donošenju odluke iz stava (1) ovog člana Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu uzeti u obzir: a) očekivani opseg upotrebe uređaja i nosača iz prethodnog stava za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu i njihov cjenovni raspon, b) smanjeni obim prihoda autora zbog dopuštene privatne ili druge vlastite upotrebe, c) stepan primjene tehničkih mjera iz člana 152. Zakona o autorskom i srodnim pravima za zaštitu autorskih djela ili predmeta srodnih prava, d) usporedivost visine naknade u drugim državama članicama Europske unije, uzimajući u obzir bruto domaći proizvod po stanovniku u jedinici kupovne moći, i e) opseg slobodnih licenci ili dozvola kojima nosioci prava dopuštaju slobodno korištenje autorskih djela." **Obrazloženje:** Predloženim izmjenama i dopunama pozitivnih odredbi ZASP-a se uklanjaju neki od uočenih nedostataka i pravnih nesigurnosti koji su primjećeni te predstavljaju problem u praktičnoj primjeni relevantnih odredbi. Na ovaj način se ne tangira ratio legis odredbi ali se na temeljitiji način uređuje materija uključujući eliminiranje mogućnosti da se odredbe tumače na način da postoji obaveza plaćanja naknade za svaki mogući oblik tehnološkog uređaja; da se naknada plaća pri prvoj prodaji bez obzira da li se radi o proizvođaču ili uvozniku a usljed činjenice da nije izvjesno da će doći do prodaje uvezenog tehničkog uređaja te konačno stvara se obaveza Vijeća ministara BiH da redovno ažurira odluku o iznosima naknade budući da postojeća odluka nije revidirana odkad je donesena a u 13 godina je došlo do napredka tehnologije do te mjere da postojeća i shodno pozitivna odluka je štetna kako za uvoznike tehnoloških uređaja tako i za krajnje korisnike i shodno za tehnološki razvoj naše države. Predloženi faktori su preuzeti iz nacrtu novog Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava.

Naziv:

Izmjena članova 36 do 38 Zakona o autorskim i srodnim pravima sa obrazloženjem - Udruženje Tehnološka revolucija

Tekst:

Komentari reprezentativnog udruženja korisnika nosioca obaveze po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima „Tehnološka revolucija“ za potrebe javnih konsultacija na nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima Udruženje „Tehnološka revolucija“ je reprezentativno udruženje korisnika koji su nosioci obaveze plaćanja naknada po osnovi odredbi čl. 36. i 37. Zakona o autorskom i srodnim pravima (Sl. glasnik BiH br. 63/10) koje u ovom trenutku učestvuje u pregovorima sa Udruženjem „REPROBOS“, kolektivnom organizacijom sa dozvolom za kolektivno ostvarivanje prava na naknadu za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, a povodom zaključenja novog kolektivnog ugovora a čiju reprezentativnost je prepoznala KO „REPROBOS“. Predlažemo zakonodavcu da u nacrt Zakona o izmjenama i dopunama Zakona o autorskom i srodnim pravima uvrsti sljedeće odredbe: Član 36. se mijenja i glasi: „(1) Ako se, prema odredbama člana 46. ovog Zakona, autorsko djelo može reproducirati bez autorovog odobrenja, autor djela za koja se, s obzirom na njihovu prirodu, može očekivati da će biti reproducirana fotokopiranjem ili reproduciranjem na nosače zvuka, slike ili teksta na kojima se može vršiti korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. ovog Zakona, ima pravo na naknadu od takve upotrebe. (2) Naknada iz stava (1) ovog člana za zvučno i vizuelno snimanje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih tehničkih uređaja za zvučno i vizuelno reproduciranje, i b) pri prvoj prodaji ili uvozu novih praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (3) Naknada iz stava (1) ovog člana za fotokopiranje plaća se: a) pri prvoj prodaji novih uređaja za fotokopiranje, b) od izrađenih fotokopija namijenjenih za prodaju. (4) S fotokopiranjem su izjednačene sve druge tehnike reproduciranja, a s uređajima za zvučno i vizuelno reproduciranje su izjednačeni svi drugi uređaji kojima se omogućava postizanje istog efekta koji dozvoljavaju da se na istom vrši reproduciranje autorskih djela za privatnu i drugu vlastitu upotrebu u smislu odredbe člana 46. Zakona gdje reproduciranje u pitanju se ne vrši po drugoj pravnoj osnovi. (5) Pravo na naknadu, prema odredbi stava (1) ovog člana, ne može biti predmet odricanja, raspolaganja za vrijeme života i prinudnog izvršenja.“ Član 37. se mijenja i glasi: „(1) Naknadu iz člana 36. st. (2) i (3) tačka a) ovog Zakona plaćaju proizvođači uređaja za zvučno i vizuelno snimanje, proizvođači uređaja za fotokopiranje i proizvođači praznih nosača zvuka, slike ili teksta. (2) Ako se uređaji i prazni nosači iz stava (1) ovog člana uvoze u Bosnu i Hercegovinu, naknadu iz člana 36. ovog Zakona plaća uvoznik. Obaveza iz ovog člana za uvoznika stupa nakon prve

prodaje predmeta iz člana 36. ovog Zakona. (3) Proizvođači iz stava (1) ovog člana ne plaćaju naknadu za uređaje i prazne nosače koji se izvoze iz Bosne i Hercegovine. (4) Naknadu iz člana 36. stav (3) tačka b) ovog Zakona plaćaju fizička i pravna lica koja uz naplatu obavljaju usluge fotokopiranja. (5) Uvoznici iz stava (2) ovog člana će imati pravo na povrat uplaćene naknade povodom uređaja koji su pušteni u pravni promet a koji su naknadno vraćeni uvozniku iz bilo kog razloga." Član 38. se mijenja i glasi: „(1) Iznose pojedinih naknada za reproduciranje za privatnu i drugu vlastitu upotrebu, koji pripadaju zajednički svim nosiocima prava prema ovom Zakonu, određuje Vijeće ministara Bosne i Hercegovine, ako nije drugačije uređeno zakonom kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (2) Iznosi iz stava (1) ovog člana određuju se posebno za različite kategorije uređaja i nosača iz člana 36. ovog Zakona, i to: a) za svaki uređaj za zvučno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju zvučnih snimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, b) za svaki uređaj za audiovizuelno snimanje - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i činjenice da li se radi o uređajima namijenjenim isključivo reproduciranju audiovizuelnih ili videosnimaka ili ne, a koji uređaji dozvoljavaju korištenje autorskih djela za privatnu ili drugu vlastitu svrhu iz člana 46. ovog Zakona, c) za svaki prazan nosač zvuka ili slike - u zavisnosti od tehnologije (analogno, digitalno) i najdužeg mogućeg trajanja reprodukcije zvuka ili slike, d) za svaki uređaj za fotokopiranje ili drugi uređaj sa sličnom tehnikom reproduciranja (faks, printer, fotoprinter i sl.) - u zavisnosti od najvećeg mogućeg broja kopija u minuti i od mogućnosti reproduciranja u boji, e) za svaku pojedinačnu fotokopiju napravljenu za prodaju fizičkim licima. (3) Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu revidirati odluku iz stava (1) ovog člana svake četiri godine ili prije ukoliko se ukaže potreba za tim ili po obrazloženom zahtjevu kolektivne organizacije ili po obrazloženom zahtjevu reprezentativnog udruženja korisnika. Vijeće ministara Bosne i Hercegovine će imati ovu obavezu bez obzira da li iznos naknada u vrijeme donošenja odluka određen kolektivnim ugovorom u skladu sa odredbama Zakona kojim se uređuje kolektivno ostvarivanje autorskog i srodnih prava. (4) U donošenju odluke iz stava (1) ovog člana Vijeće ministara Bosne i Hercegovine ima obavezu uzeti u obzir: a) očekivani opseg upotrebe uređaja i nosača iz prethodnog stava za privatnu ili drugu vlastitu upotrebu i njihov cjenovni raspon, b) smanjeni obim prihoda autora zbog dopuštene privatne ili druge vlastite upotrebe, c) stepan primjene tehničkih mjera iz člana 152. Zakona o autorskom i srodnim pravima za zaštitu autorskih djela ili predmeta srodnih prava, d) usporedivost visine naknade u drugim državama članicama Europske unije, uzimajući u obzir bruto domaći proizvod po stanovniku u jedinici kupovne moći, i e) opseg slobodnih licenci ili dozvola kojima nosioci prava dopuštaju slobodno korištenje autorskih djela.“

Obrazloženje: Predloženim izmjenama i dopunama pozitivnih odredbi ZASP-a se uklanjaju neki od uočenih nedostataka i pravnih nesigurnosti koji su primjećeni te predstavljaju problem u praktičnoj primjeni relevantnih odredbi. Na ovaj način se ne tangira ratio legis odredbi ali se na temeljitiji način uređuje materija uključujući eliminiranje mogućnosti da se odredbe tumače na način da postoji obaveza plaćanja naknade za svaki mogući oblik tehnološkog uređaja; da se naknada plaća pri prvoj prodaji bez obzira da li se radi o proizvođaču ili uvozniku a usljed činjenice da nije izvjesno da će doći do prodaje uvezenog tehničkog uređaja te konačno stvara se obaveza Vijeća ministara BiH da redovno ažurira odluku o iznosima naknade budući da postojeća odluka nije revidirana odkad je donesena a u 13 godina je došlo do napredka tehnologije do te mjere da postojeća i shodno pozitivna odluka je štetna kako za uvoznike tehnoloških uređaja tako i za krajnje korisnike i shodno za tehnološki razvoj naše države. Predloženi faktori su preuzeti iz nacрта novog Zakona o kolektivnom ostvarivanju autorskog i srodnih prava.

Naziv:

Novi član

Tekst:

Predlažemo da se doda član koji će glasiti: „U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“.

Naziv:

Novi član

Tekst:

Predlažemo da se doda član koji će glasiti: „U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“.

Naziv:

Novi članovi

Tekst:

1) Predlažemo da se doda član koji će glasiti: „U članu 32. brišu se riječi: „(internet, video-on-demand, music-on-demand i slično)“. 2) Predlažemo da se doda član koji će glasiti: Član 128. se mijenja i glasi: “Član 128. (Pravo na naknadu za priopćavanje javnosti) (1) Proizvođač fonograma, u skladu sa članom 121. stav 2. ovog Zakona, ima pravo na udio u jedinstvenoj primjerenoj naknadi za emitiranje ili neki drugi oblik priopćavanja javnosti svojih fonograma. “ Obrazloženje: U članu 15, stav 2 Ugovora WIPO o izvedbama i fonogramima predviđeno je da ugovorne strane, odnosno države potpisnice među kojima je i BiH, u vezi prava na naknadu za emitovanje i priopćavanje javnosti, mogu svojim nacionalnim zakonodavstvima odrediti da jednokratnu pravičnu naknadu mogu od korisnika zahtijevati umjetnik izvođač ili proizvođač fonograma ili oba. Prema trenutno važećim odredbama Zakona o autorskom i srodnim pravima, predviđeno je da tu naknadu od korisnika naplaćuje proizvođač fonograma i da je nakon toga dijeli sa izvođačima. Ističemo da se u praksi u BiH primjenjuje drugačiji model koji podrazumijeva da i izvođači i proizvođači fonograma putem svojih kolektivnih organizacija naplaćuju naknade od korisnika za emitovanje i druge oblike priopćavanja javnosti. Imajući to u vidu, naš prijedlog izmjene člana člana 128. Zakona o autorskom pravu i srodnim pravima ima za cilj prvenstveno usklađivanje pravnog okvira sa već ustaljenom praksom u BiH.

